

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK MAFIA ARRANGED MARRIAGE ROMANCE

POSSESSIVE

Love

USA Today Bestselling Author

V.T. BONDS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sahiplenici Yeminler

Vicious Mafia Kings Kitap 5

V.T. Bonds

Telif hakkı © 2025 V.T. Bonds Kapak

tasarımı GetCovers.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler ve bonus sahneler için V.T. Bonds'un haber bültenine

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber> adresinden abone olun.

İntikam ön sevişmeden daha iyidir.

Hayatta kalan tüm kızlara: Ben de hayatta kaldım. Nefes alın. Nefes verin. İhtiyacınız olursa durun. Çok fazla geliyorsa bir daha geri dönmeyin. Kontrol sizde. Tamamen sizde.

Onay her şeyde çok önemlidir. İstedığınız zaman iptal edebilirsiniz. Sağlığınız ve güvenliğiniz her şeyden önemlidir.

Güvenli okumalar,

V.T. Bonds

tetikleyici uyarılar: kendine zarar verme, toplu tecavüz (erotik olmayan) ve üreme kaybından bahsedilmesi

İÇİNDEKİLER

[Tanıtım](#)

[yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Çalınan Yeminler](#)

[\(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitleri](#)

[Bilinmeyen Omega \(Önizleme\)](#)

[Kurtarıldı ve Mahvoldu](#)

[\(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Tanker Tarafından Ele Geçirilen Su](#)

[Dünyasının Alfası \(Önizleme\)](#)

[Gölgeler ve Şaftlar \(Önizleme\)](#)

Kırmızıyı Kurtarmak
(Önizleme) V.T. Bonds'u
takip edin

BLURB

"Artık benimsin, *sólnyshka*. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek."

Camilla Vivaldi

Babamın beni koruyamadığı gece, bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğime yemin ettiğim geceydi, ta ki Rus bir ölüm meleği beni başka bir saldırıdan kurtarana ve kimsenin düzeltemeyeceği bir şeyi düzeltmeyi talep edene kadar.

Günahkar derecede karanlık ve acımasız görünüşüne rağmen, gözlerindeki açlık ve çocuklarına olan sevgisi benim için en büyük tehdit olabilir.

Kardeşi bedenimi mahvetti, ama acımasız bratva suikastçısı kalbimi yok etme gücüne sahip.

Dimitri Volkov

Rusya'nın en güçlü bratva ailesinin infazcısı olarak, sürgüne gönderilen kardeşimin hatalarını düzeltmek benim görevim, bu onun mahvettiği kızla evlenmek anlamına gelse bile.

O, benim gibi soğuk kalpli bir *ubiytsa* için çok genç ve güzel, ama ateşli kararlılığını gösterdiğinde, onu korumaya, sahiplenmeye ve iyileştirmeye yemin ediyorum. O artık benim.

Ona dokunmayacağıma söz verdim, ama onu o kadar çaresiz hale getirip yalvarmasına neden olmayacağımı söylemedim.

Possessive Vows (Vicious Mafia Kings Book 5), kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü, yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir irade savaşı içeren, süper baharatlı, düşmanlardan aşıklara dönüşen, karanlık mafya düzenlemesi bir evlilik romanıdır.

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve grafik şiddet, küfür, kısırlık ve diğer yetişkin temaları gibi yetişkinlere yönelik içerik barındırır.

Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

BÖLÜM 1

Camilla Vivaldi

Vücudum bir şeye çarpıyor, ama beni kopukluğumdan çıkaran, ruhumdaki paniği yansıtan gözler. Kadın tanıdık geliyor, ama beynim onun adını hatırlamayı ya da onu daha önce nerede gördüğümü söylemeyi reddediyor, duyularım yavaş yavaş çevremdeki dünyaya uyum sağlarken bile, zihnimdeki boşluk balonunun benim için en güvenli yer olduğunu ısrarla savunuyor.

Yeşil ağaçlar rüzgarda hışırdıyor ve gökyüzü mavi. Onlarca insan yollarda yürüyor. Aileler tarlalarda gülüyor.

Yakındaki bir bankın üzerindeki levhada altta Central Park yazıyor.

Çarpıştığım kadın bakışlarını arkamdaki bir şeye çeviriyor. Hayır, bir şeye değil. Birine.

Kulaklarımda pamuktan süzülen boğuk sesler duyuyorum, ama içgüdüsel olarak erkeksi sestemden uzaklaşıp diğer duyularıma odaklanıyorum.

Dilimi ekşilik kaplıyor. Sert şeker parçasını dişlerime bastırırken ağzım salya ile doluyor. Nereden geldiğini bilmiyorum, ama şok edici derecede ekşi. Midem kasılır ve yutmamam için beni uyarır, ama ağzımda daha fazla salya birikince başka seçeneğim kalmaz.

Sol elimdeki kağıt buruşuyor, sesli ipuçları olmadan bu his tuhaf geliyor ve çantamın derisi sağ elimdeki parmak uçlarına batıyor.

Kadın nefes alır ve konuşacakmış gibi dudaklarını aralar, ama başını sallar ve parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirir. Zihnim bu duraklamayı, kaçırdıklarımı tamamlamak için kullanır.

"Bayan Denaro? New York'ta ne yapıyorsunuz?" diye soruyor korumam. soruyor.

Kadın arkasına bakıyor.

"Babam iş gezisi için geldi, ben de nişanlımla buluşmak için ona eşlik ettim, ama sanırım gördüm... Boş ver. Belli ki bugün pek dikkatli değilim. Çok üzgünüm Camilla. İyi misin?"

Dünya gerçek zamana geçer ve bilgiler zihnimi doldurur. San Francisco'nun en güçlü mafya babası Valentina Denaro ile, korumalarım arkamda, Loretta Giordano yanımda, Central Park'ta Francisco'nun en güçlü mafya babasının tek varisi Valentina Denaro ile çarpışmışım, korumalarım arkamda, Loretta Giordano yanımda.

Kendimi düzeltiyorum. O artık Giordano değil. Loretta birkaç gün önce Ermanno Mancini ile evlendi. Onunla sadece iki kez görüştüm, ama kardeşim ona güveniyor, bu yüzden ona bir şans vereceğim.

Aşırı ekşi bir yudum tükürük yutarken midem bulanıyor.

Loretta, karıncalanan parmaklarımdan çantamı aldı. Kilidi açıp içine bakarken Valentina'ya seslendi.

"Seni görmezden gelmiyor, yemin ederim. Sanırım yanlışlıkla karamel yerine ekşi şeker verdim. Bekle. Al, Camilla."

Donmuş elime bir mendil koyar. Teklifini kabul edip şekerlemeyi mendile tükürürüm ve dilimi ovma isteğine direnerek mendili düzgün bir kare şeklinde katlarım.

Loretta bana gazozunu uzatır ve onu pek tanımıyor olsam da, markasını ve tadını sevmesem de, onu alıp birkaç yudum içtikten sonra, yetersiz bir teşekkürle geri veririm.

Bana çantamı uzattı ve Valentina'nın gözlerine bakarak düşünmeden aldım.

"Ben iyiyim. Sen?" diye soruyorum.

İyi olduğunu söyler, ben de kadınları birbirleriyle tanıştırrım ve Valentina birkaç hoşbeşten sonra izin isteyince başımı sallarım.

Loretta bir adım öne çıkar ve ben doğal olarak onu takip ederim. Birkaç dakika boyunca sessizce yol boyunca yürürüz, arkadaşım kendimi toplamaya ihtiyacım olduğunu hisseder.

Güzel manzaraya rağmen, zihnimde karanlık görüntüler canlanıyor.

Birkaç gün önce bir adam, Loretta'nın ikiz kız kardeşinin dairesinde ona saldırdı. Mücevherleri tüm olayı kaydetti. Saldırganı teşhis edebilmem umuduyla videoları bana getirdi.

Adam tanıdık gelmedi, ama beni enkazdan kaçırın üç adamı, gözlerimi bağlamadan önce zar zor görebildim. Sonra bir daha gözlerimi açmadılar.

Ama onun sesi beni yeniden sefaletimin derinliklerine götürdü ve
Acı.

Zihnim tekrar içine kapanmadan önce, yüzümü güneş ışığına çeviriyorum
güneş ışığına çeviriyorum, gökyüzündeki bulutları sayıyorum ve terapistimin
zihnime kazıdığı sözleri zihnimde tekrar ediyorum.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

"Onun da onlardan biri olduğunu söylemiş miydin?" cesaretimi
kaybetmeden önce soruyorum. "Söylemiştin. Üzgünüm, Camilla," diyor
Loretta.

Öfke beni sararken duruyorum.

"Yanlış bir şey yapmadıysan özür dileme. Videoyu bana göstermen için
benim iznimi almıştın, bu yüzden özür dilemene gerek yok."

Zarf avucumda buruşuyor.

"Ekşi şekerleri kastetmiştim. Genelde insanları şok ederek döngüden
çıkartır, ama sen Valentina'ya çarpana kadar farkına bile varmadın," diyor.

"O da senin hatan değildi. Yardım ettiğin için teşekkür ederim,"
diye cevap veriyorum. Yeşil gözleri endişeyle parıltıyor.

Zarfı kaldırıyorum. "Bu
ne?" diye soruyorum.

"Serenity sana vermemi istedi."

Çantamı kolumun altına sıkıştırıp, buruşuk kağıdı elimden geldiğince
düzelttikten sonra iki elimle tutup Serenity'nin sanatsal el yazısını okudum.

Hazır olduğunda. Sevgiler, Serenity ve Nico.

Mideye kurşun topu düşmüş gibi hissediyorum ve zarfı açmadan ne
olduğunu biliyorum. Parmaklarımı zarfa sokarken tüm vücudum titriyor.

Asla hazır olmayacağım, ama babamın beni korumayı başaramayalı
neredeyse bir yıl oldu.

Bir yıl. Bir yılı kendime acıma ve yas tutma denizinde boşa harcadım ve
önümde hala uzun bir iyileşme yolu olsa da, bir saniye daha onların
kazanmasına izin veremem.

Saldırganlar benden yeterince şey çaldı.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

Loretta bana zarar veren adamlardan birini öldürdü. Onlar ölümsüz
canavarlar değiller. Beni mahvetmeden önceki halime asla geri
dönemeyeceğim, ama başkalarını incitmelerini engelleyebilirim.

Ailemi koruyabilirim.

Fotoğrafı zarftan çıkarırken parmaklarım titriyor.

İki hafta önce çekilmiş olan yeğenimin fotoğrafı gözlerimin önünde bulanıklaşıyor. Yüzüne bir damla gözyaşı düşüyor.

"O mükemmel," diye fısıldıyorum.

Serenity tek başına çok şey yapmak zorunda kaldı. O bana ihtiyaç duyduğunda yanında olamadım. Ailelerimiz onu, benim evlenmem gereken adam olan Nico Russo ile evlenmeye zorladı, ama ben suçluluk ve mutsuzluktan o kadar etkilenmişim ki ona yardım edemedim.

"Perla gerçekten mükemmel. Dün tanıştım onunla. Serenity'nin beni vaftiz annesi yaptığına hala inanamıyorum," diyor Loretta.

Sesindeki hayranlık, midemdeki duyguların yoğunluğunu hafifletiyor.

Serenity yalnız değil. Etrafında güvenilir insanlardan oluşan bir aile kurdu.

Loretta'nın açık sözlülüğü bazı insanları rahatsız edebilir, ama ben artık birinin egosu için sosyal nezaket kurallarına uymaya gücüm yok, bu yüzden onun dürüstlüğü bana ferahlık veriyor. Onunla sadece ikinci kez karşılaşıyorum, ama dilimde hala kalan şekerin ekşi tadı, onun kız kardeşimin güvenine layık olduğunu kanıtlıyor.

Onu kabul etmem biraz zaman alabilir, ama kız kardeşimin karakterleri çok iyi değerlendirdiğini biliyorum, bu yüzden Loretta'nın benden önce yeğenimle tanıştığını fark ettiğimde kıskançlık duymuyorum.

Bu benim hatam.

"Hazırım,"

diyorum.

Loretta, bağlam dışı bu ani ifademi sorgulamıyor. Bir anlığına gözlerime baktıktan sonra gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Evet, öylesin. Serenity'yi arayayım ve..."

"Ben yaparım," diye sözünü kestim.

Perla'nın fotoğrafını elimden bırakamayan Loretta, çantamı kolumun altından çekip aldı. Telefonumu çıkardı ve ben numaraları söylerken şifremi girdi, sonra hoparlörü açıp yüzüme yaklaştırdı.

Serenity ikinci çalınıştta cevap verdi.

"Merhaba Cams! Bir sorun mu var?"

Selamlaması, saldırıdan bu yana ona ulaşmadığımı fark ettiğim için suçluluk duygumu daha da artırdı.

Aslında, daha da uzun zaman olmuştu. Neredeyse dört yıl önce, Amerika'nın en iyi şirketiyle hayalimdeki modellik sözleşmesini imzaladığımda ailemden uzaklaşmışım.

"Yeğenimi görmeye geliyorum."

Kulaklarım talepkar ses tonumu algıladığında, boğazımı temizler, gözlerimi kapatır ve başımı sallarım. Kız kardeşimin sessizliği beni korkutur.

"Yani, ziyarete gelebilir miyim?" diye soruyorum.

Sesim hala sert çıkıyor, ama damarlarımdan akan korku ve adrenalin beni kontrolümü kaybetmenin eşiğine getiriyor. Bir hata yaparsam, yine hiçliğin çukuruna düşerim.

"Evime her zaman hoş geldin, Camilla. Ne zaman geliyorsun?" Serenity duygusal bir sesle sorar.

Arka planda duyulan hafif bir hıçkırık ve iç çekiş, kalbimi hayretle doldurur. Etrafımı saran park sesleri arasında hoparlörden gelen bu sesler bile, kız kardeşimin dünyaya hassas bir hayat getirdiğinin kanıtı, beynimde bir şeyleri değiştirir ve bana bir amaç verir.

"Şimdi. Şimdi gelmek istiyorum," diyorum.

"Evet, lütfen. Çok isterim," diye cevaplar Serenity.

Konuşmanın geri kalanını duymuyorum. Ayaklarım beni geldiğimiz yöne doğru götürüyor. Arabayı nereye park ettiğimizi, hatta buraya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum, ama Loretta benim alanıma saygı göstererek net vücut diliyle bana yol gösteriyor.

Kadınsı kıvrımlarına rağmen bir avcının zarafetiyle hareket ediyor ve onun gücünü takdir etmekten kendimi alamıyorum.

"Kabul ediyorum," diyorum.

Konuların ani değişmesine rağmen, o mucizevi bir şekilde düşüncelerimi takip ediyor ve memnuniyetle gülümsüyor.

Nico'nun kız kardeşi ve üvey kardeşi Natalie ve Bella ile birlikte bana pratik savunma sanatları öğretmeyi teklif etti.

"Güzel. Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyor.

Başımı sallayıp, korumam bana arabanın kapısını açtıktan sonra geri çekilmesini bekliyorum.

Serenity mi yoksa Nico mu onlara mesafeli davranmalarını emretti bilmiyorum, ama beni korumak için gönderdikleri her adam bana mümkün olduğunca uzak duruyor.

Kız kardeşim ve kocasına ne kadar teşekkür etsem azdır.

Arka koltuğa geçip sürücü koltuğuna bakmamaya çalışıyorum. Bir yıl boyunca sayısız araba yolculuğu yaptıktan sonra, direksiyon başına geçmeyi düşündüğümde hala midem bulanıyor.

Yolculuk boyunca küçük konuşmalara gerek kalmaz. Radyo arka planda sessizce çalar. I turn off my mind, not delving into the darkness of

ayrılık ama gelecek anlara hazırlanmak için birkaç dakikalık nispeten sessizliğe ihtiyaç duyuyorum.

Kız kardeşimin yeni evine giden özel asansörde Loretta'ya katıldığında sinirlerim geri geliyor.

Asansör kapıları açıldığında Nico dairelerinin kapısını açıyor. Ailem nişanımızı bozduktan sonra onunla tek kelime bile konuşmadım ve onu birkaç kez gördüğümde Serenity yanındaydı. Şimdi karşımda duran, saçları taranmış ama şekillendirilmemiş, takım elbise yerine kot pantolon ve gömlek giymiş haliyle tamamen farklı bir adam gibi görünüyor.

Benimle evlenseydi asla olamayacağı bir adam.

Gözlerinin altında endişe ve yorgunluk izleri olsa da, koyu renk gözlerinden memnuniyet ve sevinç parlıyor.

"Serenity sana yakışıyor," diyorum.

Nico kötücül gülümsemesini bastırıyor, ama gözlerinde şehvet parlıyor. İçgüdüsel bir korku beni sarıyor. İstismarcılarımın yüzlerini hiç görmemiş olsam da, zihnim onların ifadelerini şok edici bir netlikle canlandırıyor. Hayali eller üzerimde dolaşırken midem bulanıyor.

"Evet, öyle. Teşekkürler Camilla," diyor Nico.

Nazik sesi beni düşüncelerimden koparır. Loretta'nın telefonu cebinde titrer. Özür dileyerek, resepsiyonun karşısındaki oturma odasına doğru yürür.

Nico kapıyı açık bırakır ve beni daireye girmeye davet eder. Çantamın askısını omzuma daha sıkı takarım ve kız kardeşimin sığınağına adım atarım. Kocasını mutfağa götürür.

Çantamı tezgahın üzerine koyup Nico'nun isteği üzerine lavaboda ellerimi iyice yıkarım. O, ürkütücü bir yoğunlukla beni izler. Tüylerim diken diken olur, ama o, Loretta bize katılıp aynı işlemi yaparken izlemeye devam eder.

Anladığım anda içimdeki tedirginlik kayboluyor.

Kız kardeşim ve kızını, kurşunlardan ve kötü adamlardan koruduğu gibi, mikroplardan da aynı acımasızlıkla koruyor. Acıyan eklemlerim beni gerçeğe geri çekene kadar, içimi merak kaplıyor.

Kız kardeşim aşkı bulduğu için mutluyum, ama bir daha asla bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeceğim.

"Parfüm mü sürmüşsün?" diye soruyor Nico.

Kaşlarımı çatarak kendime bakıyorum. Saldırıdan beri, güçlü kokular midemi bulandırıyor, özellikle kolonya veya metal kokusu, ama aynı zamanda

deliler gibi terliyorum, bu yüzden üç farklı vücut spreyi kullanıyorum. Giysilerimden hala hafif, meyveli bir koku geliyor, ama altındaki korku kokusu burnumu tıkiyor.

O gün zihnimde canlanıyor. Dokunduğum tüm yüzeyler. Gittiğim yerler. Parkta Valentina'ya rastladım. Halka açık yerlerde çok fazla zaman geçirdim.

Hiçbir şey benim cildim kadar kirli olamaz. Çürüklerim solmuş olabilir, ama ben kirliyim.

Çok kirliyim.

"Duş almam lazım," diye mırıldanıyorum, dudaklarım karıncalanıyor.

Burada olmamalıyım. Perla'ya bulaştırırım. Pisim. Kırılmışım. Değersizim.

Loretta'nın avucunda renkli bir şeker yüzüme doğru geliyor. Dilim, aşırı ekşiliğın hatırasından korunmak istercesine damağıma yapışıyor.

"Bir tane daha ister misin?" diye sorar Loretta.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

Mide bulantıma rağmen alaycı bir şekilde başımı sallıyorum ama şekerini alıp tezgâhın üzerindeki çantamın yanına koyuyorum.

"Hayır, ama gerçekten duş almam lazım. Ben..."

"Buradasın Cams, önemli olan da bu," diyor Serenity yatak odasının kapısından.

Mavi ve mor pijamalarıyla çıplak ayakla duruyor, saçları at kuyruğı şeklinde toplanmış ve kucağında yeğenim var.

Nico kaskatı kesilir ve ona doğru yürür.

Kafamı sallayıp onun sulu gözlerine bakıyorum. Alt dudağı titriyor, ama koridorda yürüyen Nico'nun geniş omuzları onu görmemi engelliyor. O yaklaşmasına rağmen Camilla sesleniyor.

"Sen kirli değilsin, Camilla. Sana yaptıkları şey..."

"Kokuyorum, Serenity," diye sözünü kesiyorum. İçim titriyor. Beni çok kolay anladı. Onun ıstırabını silmek için kendimi zorlayarak devam ediyorum. "Parkta yürüyüşe çıktık. Ter kokuyorum ve bu iğrenç. Ayrıca vücut spreyi de kullandım."

Nico yüzünü avuçlarken, titrek bir nefes alır.

Bir süre sonra boğazını temizler ve "O zaman misafir odasında duş al. Sana ödünç verebileceğim kıyafetlerim var," der. Bebeğı kocasına vermeden önce bir kez daha sakinleştirici bir nefes alır ve "Başlamak istersen, kıyafetleri Loretta'ya veririm, o sana ulaştırır," der.

"Ben hallederim," diyorum, boğazım gözyaşlarıyla dolmuş halde.

Mutfak tezgahından çantamı alıp, gösterdiği odaya girerim.

Hızlı ama kapsamlı bir duştan çıktıktan sonra saçımı havluyla kuruluyorum ve fondötenimi sürene kadar aynaya bakmaktan kaçınıyorum. Çıplak yüzüme tek bir bakış cesaretimi kırabilir ve beni kapıdan dışarı fırlatabilir.

Yatağın kenarında büyük beden bir eşofman buldum. Serenity ve ben hiç aynı giyim tarzını veya bedeni paylaşmadık, ama onun önerisi mükemmelden de öte. Beklenmedik gözyaşlarını geri çekip, eşofmanı giydim ve saçımı basit bir at kuyruğu yapıp boy aynasının önüne geçtim.

Sweatshirt'ün etek ucu ince belime dolanırken, kolları ön kollarımın biraz üzerinde kalıyor. Serenity her zaman erkeklerin arzuladığı kıvrımlara ve benim asla taklit edemediğim tatlı, itaatkar bir tarafı vardı. Hedeflerime çok odaklanmışım, hayatımı her zaman en iyisini bekleyerek yaşadım, çünkü ben de en iyisini sunuyordum. Uzun, ince, zarif ve sinir bozucu derecede kibirliydim.

Loretta kapıyı çaldı.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp koridorda ona katılıyorum.

Serenity'nin odasının eşiğinden içeri adımımı attığımda kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

O, kocaman yatağın ortasında başlığa yaslanmış oturuyor. Yanındaki yatağı okşadığında tereddüt ediyorum. Kollarındaki kucaktan minik bir yumruk fırlıyor.

Nico çıkarken kapıyı kapatır ve beni kız kardeşim ve yeğenimle yalnız bırakır.

Serenity'nin gözlerindeki kırılganlık beni odanın diğer ucuna, yatağa doğru çeker. Kalçam ve dizim ağrıyor, ama ona bir santim uzaklıkta olana kadar yatağın üzerinde kayarım.

Hiç uyarı yapmadan, minik bebeği kucağıma koyar. En tatlı yüze bakarken, yeğenim hıçkırık tutar ve tombul yumruğunu aramızda sallarken nefes almayı unuturum.

"O mükemmel, Nitty," diye fısıldarım.

Serenity elini bileğime doladığında irkildim, ama kolumu öne doğru çekip avucumu kızının başına bastırdı.

Perla'nın yumuşak, esnek bukleleri duygularımın barajını yıkar.

Asla sahip olamayacağım şey için ağlıyorum. Benden çaldıkları şey için. Tüm kırık hayallerim için.

Gözyaşlarımda acıya yer kalmayana kadar ağlarım. Güzel yeğenimin bulanık görüntüsü beni hayranlıkla doldurur. Sabırsızca kolumu sallayarak gözlerimi silerim ve eğilip alnına öpücük kondururum.

O kadar yumuşak, masum ve tatlı ki.

Tüm varlığımla, onun erkeklerin zulmünü asla yaşamaması için dua ediyorum.

"Seni koruyacağım, Perla. Hayattasın. Güvendesin. Seviliyorsun. Benim gibi iyileşmek zorunda kalmayacaksın," diye fısıldıyorum pürüzsüz, narin tenine.

Serenity yanımda hıçkırıyor. Geriye yaslanıp onu yanıma çekiyorum. O, dünyada bana bu kadar yakın olmasına izin verdiğim tek kişi ve onu teselli etmem gerekiyor, bu yüzden derimin altında gezinen solucanları görmezden gelip başını omzuma yaslıyorum.

"Çok iyiydin, Serenity. Senin yanında olamadığım için üzgünüm ve seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar gurur duyuyorum."

Birkaç dakika boyunca omzuma yaslanıp sessizce ağlar, ama oldukça çabuk toparlanır. Canlı gözleri ve samimi gülümsemesi, ruhuma onun için huzur verir.

O, sonsuza kadar mutlu bir hayatı hak ediyor. Son birkaç aydır ona karşı hissettiğim tüm kızgınlık, artık zihnimin derinliklerinde yer almıyor. Göğsümde umutsuzluk büyürken, onun büyüyen ailesiyle birlikte gelişmesini izlemeyi arzuluyorum.

Kız kardeşim ve çocuklarını korumak için, bana zarar veren adamları bulmaya yardım etmeliyim. Bu da ruhumdaki her yarayı tekrar tekrar deşmek anlamına geliyor.

Mide bulantım geri geliyor, ama önemli değil.

Saldırganların ailemi bir daha asla tehdit etmemesi için ne kadar gerekirse o kadar kendimi parçalayacağım.

BÖLÜM 2

Dimitri Volkov

Rüzgârda çam ağaçları dans ederken, tepelerden gök gürültüsü geliyor. Yıldırımlar gökyüzünü aydınlatıyor, yazın Rusya'nın taygasının yemyeşil bitki örtüsünün arasından görünen kayaları aydınlatıyor.

Terk edilmiş kuyunun ağzına eğilip kurbanımın hırıltılı nefeslerini zevkle dinliyorum.

Fırtına tepede şiddetle esmesine rağmen, su sıçrama sesi delikten net bir şekilde duyuluyor. Çömeliş sigaramdan bir nefes çekiyorum, yanan ucu yüzümü aydınlatırken külleri deliğe atıyorum.

"Onu yukarı çekin," diye Rusça emrediyorum ve birkaç metre ötedeki çarpık beton levhaya doğru yürüyorum.

Yanımda getirdiğim iki adam, beni etkilemek ve aileme sadakatlerini kanıtlamak için hevesle emrimi yerine getirmeye koşarlar.

"Onu sadece boğazından bağlayın. Onun çırpınışını görmek istiyorum," diye homurdanarak betona doğru bir işaret yapıyorum.

Tanınmayacak hale gelene kadar dövülmüş adam, adamlarım onu önümden geçerken, ağzındaki kanlı, dişsiz boşluklardan bana tükürmeye çalışıyor. Dudaklarımı şeytani bir sırıtişla kaldırıyorum ve sanki benim işaretimle çakan şimşekler sayesinde, soğuk, ölü gözlerimi net bir şekilde görebilen adam için gökyüzünün tanrılarına şükrediyorum.

Korku, adamın aptalca inatçılığıyla çatışır. Onu kıracağım. Bana her şeyi anlatacak.

Ancak o zaman onu acılarından kurtaracağım.

Adamlarım ondan uzaklaştığında, şişmiş siyah gözlerinden öfke parlıyor.

Eğilip, alet yığınınından baltanın sapını alıyorum ve ona yaklaşırken başını kayaların üzerinde sürtüyorum. Boş tırnak yuvalarından kan sızarken, boğazındaki demir prangayı tırmalıyor.

"Sana sadece bir kez daha soracağım," diye uyarıyorum beton levhanın üzerine çıkarken.

Onun üzerinde dururken, yıldırım siluetimi arkadan aydınlatınca göz bebekleri küçülür.

"Benim solucan gibi küçük kardeşim nerede?" diye soruyorum.

O, acınası bir inkarla kekeliyor. Ben onun uyluğuna basıp bacağını levhaya sabitliyorum

ve baltayı sallıyorum. Kemiklerin kırılmasının rahatsız edici sesi sapından omuzlarıma kadar yayılır. Ayağı çimlere yuvarlanır. Bacağından kan fışkırır. Çılgılık atar ve çırpınır.

Ağırlığımı daha fazla uyluğuna verip, bana en yakın olan adama işaret ettim. O da yakma varilinden küreği alıp sapını bana uzattı. Parlayan metali kurbanımın kütüğüne bastırdım.

Tek kelime etmeden küreği yardımcım geri veririm, kanlı baltayı sürükleyerek pisliğin başının etrafında dolanırım ve diğer uyluğuna basarım.

O, sokak köpeği gibi inliyor ve sızlanıyor. Kafasını çılgınca sallayarak, "Amerika!" diye bağıyor.

Çok az, çok geç. Diğer ayağını da kesip yarayı dağladıktan sonra dirseğine basıyorum.

"New York City," diye bağıyor.

Kafasını sallıyorum. Kesik eli betonda seğirir.

Aptal, dilinin bir kısmını tükürür ve kendi kanında boğulur.

Göğüs kemiğine basar ve başımı eğerek donuk gözlerine bakarım.

"Hangi aile?"

Ayrıntılara girmeye gerek yok. Kardeşim bir hedef olmadan okyanusu geçmezdi.

"Vivaldi," diye boğuk bir sesle konuşur adam.

Baltayı iki elimle başımın üstüne kaldırıyorum. Adamın gözlerinde rahatlama ve dehşet birbiriyle savaşıyor. Tüm vücudumla baltayı indiriyorum, ama omuriliğini kesmeden bir santim kala duruyor, bu yüzden baltayı çekip tekrar aynı hareketi yapıyorum.

Acı içinde bükülmüş yüz hatları, sarsılan vücudundan uzaklaşır. Kan, ayakkabılarımı ve pantolonumu lekeler. Alaycı bir gülümsemeye baltayı alet yığınınına geri atarım, betondan inip seğiren vücuda sert bir bakış atarım.

"Onu domuzlara yem yapın. Kuzgunlar gözlerini alsın," diye hırıldarım.

Ağaçların arasından geçip tepenin öbür tarafında park etmiş arabalara doğru yürüdüm. Tepenin aşağısında bir çiftlik evi olmasına rağmen, etrafta meraklı gözler olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmeden, cebimden telefonumu çıkardım ve bagajımı açarken babamı aradım.

İkinci çalınıştta cevap verdi.

"Feliks New York'ta," diye hırıldarım.

Yetmişli yaşlarının başında olmasına rağmen, babamın zihni her zamanki gibi keskin. Sessizliği, öfkesinin derinliğini yansıtıyor. Kardeşimin laneti telefonda da hissediliyor.

Beş yaş küçük kardeşim Boris, babamız öldüğünde ailenin reisi olacak, ama ikimiz de onun erken ölümünü istemiyoruz. O bilge ve sadık bir adam ve onun hayatına son vermek aptallık olur.

En küçük kardeşimizi, Feliks'i sürgüne gönderme kararını destekliyorum. O sinsi adam ne zaman pes edeceğini bilmiyordu ve entrikaları aileyi çok büyük bir riske attı.

Amerika'ya gidişi de tesadüf değil. Ben rahmetli eşim için yas tutmasaydım, o kadar çok entrika çeviremezdi.

Beni onun pisliğini temizlemeye zorlamasaydı, birkaç yıl daha yas tutmaya devam ederdim. Ailelerimiz Anastasia ile evliliğimi ayarlamış olabilir, ama o güçlü ve sadık bir eştı. Onunla daha uzun yıllar geçirmek istiyordum, bu yüzden onun ölümünden sadece on iki ay sonra yasımı bitirmek beni öfkeyle dolduruyor.

Telefonu hoparlöre aldım, bagajımı açtım ve omuzlarımdan takım elbise ceketimi çıkardım.

"Amerika'ya gitmelisin, *ubiytsa*."

Babamın sesi, suikastçı rolümü hatırlatırken ailemizin tüm imparatorluğunun ağırlığını taşıyor.

"Emriniz başım üstüne, *Pakhan*," diye cevap verdim.

New York'un kurucu mafya aileleri arasında anlaşmazlık olduğu söylentilerini duymuştuk, ancak sürgüne gönderilen kardeşim bu olaya karıştığına dair kanıt olmadan müdahale etmek için bir nedenimiz yoktu.

Kemerimi çözdüm, silahımı ve kılıfını bagaja koydum ve deri kemeri belimden çıkardım.

Bu, sekiz yıl önce ilk hamileliğimizi duyurmak için karımın bana verdiği hediye idi.

Artık başkalarını iyileştirme sanatını öğrenmelisin, ubiytsa, tıpkı benim seni paylaşmayı öğrenmem gerektiği gibi.

Duygularımı bir kenara itip bandajları bagaja attım. "Beş adamı da yanında götüreceksin," diye emretti babam.

Telefona alaycı bir bakış atıp gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum, ama saygılı bir cevap veremedi babam konuşmaya başlıyor.

"Tartışmaya girme, *moy syn*. Dün gece rüyamda annen beni ziyaret etti," diyor.

Annem on yıldan fazla bir süre önce vefat etmiş ve babam mutlu bir şekilde yeniden evlenmiş olsa da, bratva'daki hiçbir bilge adam, kaybettiği sevdiklerinin uyarılarını görmezden gelmez.

Gömleğimin eteklerini pantolonumdan çıkarır, düğmeli gömleğimi omuzlarımdan çıkarır ve iç çamaşırlarımı başımdan geçiririm.

"Tartışmayacağım, *baba*," diye söz veriyorum.

"Güzel. Gitmeden önce malikaneye uğra. Çocukların bir dadıyı daha kaçırdı," diyor.

Hayal kırıklığını kayıtsız bir ses tonuyla gizliyor, ama ben de aynı endişeleri taşıyorum.

Sürgüne gönderilmiş kardeşim dünyanın öbür ucunda olsa da, etkisi savunmamızı aşmaya devam ediyor. Bakıcıları incelemek hiçbir zaman kolay bir iş olmadı, özellikle de Volkov ailesinin bu kadar çok düşmanı olduğu için, ama Feliks'in bizi içeriden yok etme yemini aklımızda yankılanırken, bu süreç neredeyse imkansız hale geliyor.

Çocuklarım da şakalarıyla yardımcı olmuyorlar. Bu, korkutup kaçırdıkları üçüncü dadı.

Hırıldamayı bastırıp pantolonumu bacaklarımdan aşağı indiriyorum. "Burada işim bitti. Birkaç saat sonra orada olacağım," diyorum.

Kısa bir vedalaşmanın ardından telefonu kapatıp, sabun ve havlu bulunan plastik torbayı alıp eski su pompasına doğru yürüdüm. Ilık yaz rüzgarına rağmen, memleketimin aşırı kışlarından dolayı kemiklerim sonsuza kadar üşümüş olduğundan, çabucak yıkandım ve kuruldum, sonra da bagajıma doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Yepyeni, tamamen siyah bir takım elbise giyerim, ceketimin altına kurşun geçirmez yelek giyerim ve bandajları cebime koyarım. Silahlarımı kontrol edip bagajı kapatır ve direksiyonun başına geçerim. Dikiz aynasından yansıma kontrol ettikten sonra, arabayı sürmeye başlar ve

en yakın kasabaya giden engebeli tek şeritli yola giriyorum. Ana yola çıktığımda, koltuğuma daha derin oturup gaz pedalına basıyorum.

Dört saat ve bir kez yakıt ikmali yaptıktan sonra, ailemin malikanesine varıyorum. Anahtarları görevliye atıyorum ve ön kapı açılmadan önce merdivenlerin yarısına kadar çıkıyorum.

"Baba, eve geldin!" diye bağıır Maksim.

Onun sevinci kalbimi ısıtıyor. Kollarımı açarken bile kaşlarımı çatıyorum, altı yaşında daha iyi kontrol göstermesi gerekse de onun coşkulu selamlamasına hazırlıklıyım.

Kısa bir süre önce, onun gülümsemesini bir daha asla göremeyeceğimden korkuyordum.

Altın rengi bukleleri başının üstünde zıplarken merdivenlerden aşağıya, bana doğru koşar. Onu yakalar ve hafif ağırlığını sevinçle kucaklarım, çok yakında onu kucağıma alamayacak kadar büyüyeceğini bilerek.

"Maksim! Uslu durmazsan bütün aileye utanç getirirsin."

Artur'un çocuksu sesi, babamın kısa bir süre önce Feliks'i sürgüne gönderirken söylediği sözleri tekrar ederken kullandığı sert tonuyla uyuşmuyor. Ön merdivene çıkıp Maksim'i ağabeyinin yanına koyuyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup taş gibi bir ifade takınarak onlara yaptıkları kötülükleri hatırlatınca, ikisinin de minik omuzları öne doğru eğilir, ama ben kaşlarımı çatınca Artur omurgasını düzeltir ve çenesini kaldırır. Maksim de ağabeyinin izinden gider.

Artur'un arkasından, bir tarafı eğri at kuyruğu yapılmış siyah saçlar ve iri mavi gözler görünüyor. Rahmetli eşim Zoya'nın minik, genç bir versiyonu olan bu kızın yüz hatları ruhumu acı veriyor. Başparmağını emen kızın yüzünün alt yarısını kapatan yumruğu hiç kalkmıyor. Diğer kolunda ise küçük bir peluş hayvanı göğsüne sıkıca sarıyor.

Beni temkinli gözlerle süzdükten sonra ağabeyinin arkasına saklanır.

Onun sesini duymayı çok istiyorum, ama Anastasia bir yıl önce öldüğünden beri tek bir ses bile çıkarmadı.

Duygularımı göğsümün derinliklerine hapsederken, büyük oğlumun gözlerine bakarak hoşnutsuzluğumu hissettiriyorum.

"Kardeşini azarlıyorsun, Artur, ama senin de öğrenecek çok şeyin var," diyorum. "Ben yanlış bir şey yapmadım! O kötü kadın Zoya'nın saçını çok sert taradı

ve onu ağlattı. O burada kalamazdı, *baba*," diye tıslar.

Yumuşayan kalbimi somurtarak gizliyorum. En büyük oğlum, büyüyen omuzlarında birçok sorumluluk taşıyor ama daha geniş bir bakış açısı kazanmak için gerekli deneyim ve olgunluktan yoksun.

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Buraya gel, Zoya," diyorum.

Kardeşinin arkasından başını çıkarır ve bir an beni inceler, sonra onun yanına gitmek için sürünerek çıkar. Başparmağını ağzına sokmuş, peluş hayvanını göğsüne sıkıca bastırmış, beni temkinli gözlerle izler. Çömelirim ve önümdeki boşluğu işaret ederim.

"Dik dur, *moya docha*. Bana gel," diyorum.

Anastasia'nın sevgili çocuklarına asla el kaldırmam, ama fiziksel sevgi benim verebileceğim bir şey değil. Aile için *ubiytsa* olarak taşıdığım pislik ve güç, onları şımartmamı engelliyor. Çok fazla karanlık yarattım ve insanlığın acımasız yüzünü çok fazla gördüm, bu yüzden çocuklarım bu kadar küçükken onlara bulaştırmak istemiyorum.

Zoya Artur'a bakar. Artur, elini sırtına koyarak onu ileri doğru yönlendirir. Gevşek at kuyruğu başının üzerine düşer.

O, tombul bacaklarını birbiri ardına atarak tereddütle önümde dururken, sabrım hiç sarsılmaz.

Onun yuvarlak yüzünü ve berrak gözlerini inceledikten sonra saçlarını geriye tarar ve kolunu nazikçe kaldırarak kollarında morluk olup olmadığını kontrol ederim, oyuncak bebeğini tuttuğuna dikkat ederim. Onu döndürdüğümde, beni izlemeye devam etmek için boynunu uzatır ve dönünce acı çekmediğini fark ederim. Elimi sırtında gezdirip poposunu okşayarak, eğitim pantolonunun ıslak olup olmadığını kontrol ettim, sonra eteğini bacaklarında morluk olup olmadığını kontrol etmek için yeterince kaldırdım ve sonra uyumsuz çoraplarına ve yanlış ayağa giydiği ayakkabılarına kaşlarımı kaldırarak baktım.

Onu tekrar döndürdüm ve avucumu yukarı doğru uzattım. Yüzümle elim arasında birkaç kez bakışlarını gezdirdi.

"Elini ver bana, Zoya."

Oyuncak hayvanını daha sıkı kucaklar.

"Bebeğini almayacağım, *kroschka*. Parmaklarını göster bana," diyorum.

Kardeşlerinin desteğine ihtiyaç duyuyormuş gibi arkasına bakar, sonra bebeğini diğer kolunun altına sıkıştırır, başparmağını ağzından çıkarmadan minik elini avucuma koyar. Tombul parmakları beni hayrete düşürür, ama tırnaklarının kesilmesi gerektiğini fark edince suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırır.

"Herhangi bir yerin acıyor mu?" diye sorarım.

Kafasını sallar ve başparmağını daha sert emmeye başlar. At kuyruğu sallanır.

Elini bırakıp kardeşlerinin yanına dönmesi için başımı sallarım. Bir an tereddüt eder, yüzümü inceler, sonra koşarak büyük kardeşinin arkasına saklanır.

Ayağa kalkıp Artur'un gözlerine bakıyorum. Çenesini kaldırıp, yerinden kıpırdamamaya hazırlanıyor.

"Aferin, Artur." Gözleri büyür. "Kız kardeşini koruduğun için seni asla azarlamam, ama tekniğini geliştirmelisin. Söylesene, dadını nasıl istifa ettirdin?"

Maksim ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırır, ama Artur karar

lı "Sanırım çorbasına kurbağa koymak bardağı taşıran son damla oldu" kalır.diyor.

"Peki, diğer dadılara senin " diye soruyorum.

"Buraya gelmemelerini söyleyecek," diye tereddüt etmeden cevap veriyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Senin istediğin bu mu?" diye soruyorum.

"Evet. Dadiya ihtiyacımız yok. Kardeşlerime ben bakabilirim," diyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"Zoya'nın hala bir dadiya ihtiyacı var ve bugünden sonra, hem senin hem de kardeşinin temel görgü kurallarını öğretmek için bir yetiškine ihtiyacınız olduğu açıkça ortada. Dadi hakkında endişelerin varsa ne yapmalıydın?"

Açık mavi gözlerinde ateşle ağzını açar, ama sonra sorum aklına gelir ve tereddüt eder.

Bunu zaten konuşmuştuk. Kendimi tekrar etmiyorum. Öfkesi diner ve sanki çimlerde cevabı bulabilecekmış gibi etrafına bakınır.

"*Babushka* Tatiana ya da *Tetya* Katya'ya söylemeliydim," diyor. "Neden söylemedin?" diye soruyorum, mesajımı vurgulamak için. "Zoya'yı korumayacaklarını mı düşündün?"

Zoya'yı korumayacaklarını mı düşündün?"

Başını sallar ve gözlerini kırpar, ama gözlerinde yaşlar parlar. Yüzümü sertleştiririm.

"Aşırı tepki verdiğini biliyordun, değil mi *moy syn*?"

Derin bir nefes alır, omuzlarını geriye atar ve ağzını açar, ama hiçbir kelime çıkmaz.

"Sen bebekken *tvoya mama* bezini her değiştirdiğinde çığlık atıp debelenirdin. Seni pisliğin içinde bırakması mı gerekirdi?"

Kafasını sallar.

"Her sabah Zoya'yı *Babushka* Tatiana'nın odasına götüreceğ ve yeni bir dadı tutana kadar, o kız kardeşinin saçını taramaya hazır olana kadar kapının dışında bekleyeceksin. Anladın mı?"

Dişlerini sıkarak, ama başını sallar.

"Ben yokken, *Babushka* Tatiana ve *Tetya* Katya'ya bakacaksın." Artur ve Maksim'i bir tedirginlik dalgası kaplar.

"Gidiyor musun?" diye sorar Maksim.

"Evet. Döndüğümde sadece mükemmel raporlar bekliyorum. Anladınız mı?"

Maksim'in alt dudadı titrer. Artur ellerini arkasında birleştirir ve gözyaşlarını saklamak için başını kaldırıp gökyüzüne bakar. Zoya parmağını emer.

"Anladınız mı?" diye tekrarlar.

"*Da, baba.* Anladık," diye cevaplar Artur.

Öne adım atıp elimi onun kemikli omzuna koyarım. O, iyi bir genç adam olacak. Ona hafifçe sıkıca sarılırım, sonra aynı hareketi Maksim'in omzuna da yapar ve geçerken Zoya'nın başını okşarım.

Otuz dakikadan az bir süre sonra, büyük siyah bir SUV'nin sürücü koltuğuna oturuyorum.

Babamın ikinci eşi Tatiana, ben yokken Zoya'nın saçlarını bakımını üstlenmeyi kabul etti ve Boris'in eşi Katya da benim üçlümü beş çocuğuyla mümkün olduğunca sık bir araya getirecek.

Suçluluk ve endişe içimi kemiriyor, ama ailem, sürgüne gönderilmiş en küçük kardeşimi ararken çocuklarımla güvende olmasını sağlayacak.

Seçtiğim beş adam benimle birlikte araca biniyor ve ilk yarım saat boyunca sessizce yol alırken, ben kafamda her olasılığı gözden geçiriyorum.

"İki kişilik üç gruba ayrılacağız ve vardığımız anda mümkün olduğunca geniş bir alanı tarayacağız," diye talimat veriyorum.

Her gruba araştırması gereken bir New Yorklu aile atadıktan ve sahip olduğum az miktardaki bilgiyi aktardıktan sonra, yolculuğun geri kalanında tekrar sessizliğe büründük.

Havaalanının içinden geçip doğrudan ticari yurtdışı uçuşuna yönelirken saatler geçip gider. Kaptan bizi koltuklarımıza yönlendirirken kimse gözünü bile kırpamaz. Uçuşun sonuna doğru, sokak kıyafetlerimizi giyeriz — kot pantolon, gömlek ve New York tarzı ceketler — ve diğ er yolcuların önünden uçaktan ineriz

Diğer yolcuların önünden. Bağlantı uçuşumuzun pilotunun elini sıkıldığımda, vücudumuza bağladığımız silahları görmezden gelmesi için ona birkaç ekstra banknot sıkıştırıyorum ve birkaç saatlik yolculuk için koltuğuma yerleşiyorum. Sargı bezi çantası kalçama batıyor, ama onu başka bir cebe koymayı reddediyorum.

Amerika'ya inerken New York şehrinin smogundan gün batımını izledikten ve yeni telefonları, ekstra silahları ve birkaç günlük erzakları koordine ettikten sonra, ekiplerimize ayrılıp amacımıza ulaşmak için harekete geçiyoruz.

Benden sekiz yaş küçük olan, ancak acımasızlığı ve sadakati benimkine rakip olan Yerik, benimle karşı kaldırımında yürüyor. Çoğu bizim boyumuzda olmadığı için Amerikan halkı arasında dikkat çekmemek kolay değil, ama o mümkün olduğunca ortama uyum sağlıyor.

Gece hayatı hareketlenirken ve jet lag tüm vücudumu ağırlaştırırken, ben uyanık kalıyor ve mümkün olduğunca fazla bilgi toplamaya odaklanıyorum, ki bu çok kolay. Bar ve kulüplerdeki dedikodular, babam ve kardeşim Rusya'dan bulamadıkları bilgilere erişim sağlıyor. Tek yapmanız gereken, belirli koridorlarda duvara yaslanmak ve birçok kötü şey duymak.

Bir günden az bir sürede, kardeşimdeki son gelişmeleri yeterince kavrayacak kadar bilgi ediniyoruz. Kardeşim, küçük şehirlerde destekçileri kazanarak başladı ve bu da ona Vivaldi ailesinin danışmanı olan Narciso Vivaldi'nin dikkatini çekti, ancak görünüşe göre o artık ölmüş. Kardeşi ve donu Matteo Vivaldi hala hayatta, ancak artık iktidarı elinde tutmuyor. Oğlu Giorgio, barışçıl bir şekilde iktidarı devraldı, ki bu kolay bir iş değil, ve Fiero Capito'yu danışmanı yaptı.

Kız kardeşi Serenity Vivaldi, New York'un en korkulan mafya donu Nico Russo ile evlendi. Ablası Camilla'nın Russo'nun varisiyle evlenmesi gerekiyordu, ancak sürgüne gönderilen kardeşim bir şekilde bunu engelledi.

Düşüncelerimin ortasında, kalabalığın içinde tanıdık bir yüz görüyorum. Onu daha önce Feliks'le birlikte görmüştüm. Sarı saçları ve eğri burnu unutulması zor. Damarlarımda öfke kaynarken, duvardan itip adamı arka kapıdan çıkıncaya kadar takip ediyorum. Elbisesi göğüslerini yarı yarıya ortaya çıkaran bir kadından yerel bir sigara ödünç alıyorum ve çok sarhoş olduğu için yüksek topuklu ayakkabılarında dengede duramadığını görünce onu kapı görevlisine yönlendiriyorum. İri yarı adam bana başını sallıyor, sonra kadının acınası yaklaşımlarını savuşturup onu arkadaşlarının domuz gibi ciyakladığı kabinlere yönlendiriyor.

Yerik'in gözlerine bakıyorum, arkaya bir bakış atıyorum, sonra çenemi ön kapıya doğru eğiyorum, sessizce ona ön kapıdan çıkıp sokağa gizlice girmesini işaret ediyorum. O, gülerek onun pazılarını sıkarak kıvrımlı sarışına gülümserken başını sallıyor.

Bu Amerikalılar kontrolsüz. Saygısız. Nezaket duygusu yok. Hızlı bir tekme atılması gereken vahşi hayvanlar gibi dolaşıyorlar.

Aşırı tatlı vücut spreyi, saç jeli ve tekila kokan bir grup erkeğe katılıyorum. Sigara içme alanına tökezleyerek giriyorlar ve en yakın gölgelere kaybolup, çöp konteynerinin yanında duran tanıdık baş ve omuzlara doğru sürünerek yaklaşıyorlar. Daha önce hiç görmediğim başka bir adam da onlara katılıyor.

Rusça konuştuklarını duyunca, içgüdülerimin beni doğru yere getirdiğini anlıyorum. Birbirlerini selamladıktan sonra, Amerikalılarla aralarındaki dil engelinden aşırı emin bir şekilde, sözlerini filtrelemeden ve seslerini alçaltmadan konuşuyorlar.

"Birkaç ay önce mahvettiğimiz Vivaldi kaltakını hatırlıyor musun?" diye sorar yeni gelen adam.

Midem bulanır. Artık Camilla Vivaldi'nin neden Nico Russo ile evlenmediğini anlıyorum. Feliks adamlarını onun peşine takmış.

Sigaramı yakıp, solumdaki gürültücü sigara içen gruba katılmış gibi tuğla duvara yaslanıyorum.

"*Da*. Onu mahvetmek çok eğlenceliydi. Hâlâ onun çılgınlıklarını hatırlayarak mastürbasyon yapıyorum. Ona ne oldu?" diye sorar kardeşimin adamı.

Ciğerlerimi zayıf sigara dumanıyla dolduruyorum ve mentol tadı yüzünden yüzümü buruşturuyorum ama Feliks'in adamlarını dinlemekten duyduğum mide bulantısından daha iyidir. Zayıf olanlara zevk için zarar veren adamlar uzun ve acı verici bir ölümü hak ederler.

"Onu buldum."

Kanım donar.

Camilla Vivaldi, sürgüne gönderilen kardeşim yüzünden artık evlenemiyorsa, dünyanın öbür ucunda olsam da onun için kısmen sorumluyum. Anastasia'nın ölümünün bu kadar uzun süre dikkatimi dağıtmasına izin vermemeliydim. Ölen karım, bu kadar çok insanı hayal kırıklığına uğrattığını bilseydi beni asla affetmezdi.

Adamın eğri burnu sokak lambasının ışığında parıltıyor, ama bir an sonra *tsk* diye ses çıkararak tuğla duvara yaslanıyor.

"Ne olmuş yani? Onu zaten kullandık," diye mırıldanır.

"Onun nerede olduğunu başka kimse bilmiyor," der ilk adam imalı bir ses tonuyla. "Sadece biz olabiliriz. Sıramızı beklemek zorunda kalmayız."

Siktir.

Bu adamlar bugün ölecek.

Camilla'nın ailesinin reisi Giorgio Vivaldi'ye ulaşp, müdahale etmeden önce şehirde olduğumu haber vermem gerekir, ama vaktim yok.

Ayrıca, eğer Camilla bu adamların sözlerinden anlaşıldığı kadar travma yaşamışsa ve Giorgio görüldüğü kadar onurlu bir adamsa, onunla görüşmeme izin vermeyebilir. Hiçbir şekilde.

Feliks'in ardından temizlik yapmak benim sorumluluğum. Babam yarım kalan işlere izin vermez.

Benim bir eşe ihtiyacım yok, ama çocuklarımın bir anneye ihtiyacı var.

Birbirlerinin sırtlarını sıvazlayıp sigaralarını söndürdükten sonra, adamlar sokağın ağzına doğru yavaşça yürüdüler.

Onların peşinden gidip bir sonraki sokakta Yerik ile buluşuyorum. Kurtarmamız gereken yıkılmış bir kadın var. Benim yıkılmış kadını.

Onunla hiç tanışmadım, ama Camilla Vivaldi benim karım olacak. Onu kurtarıp kimliğini açıkladıktan sonra benimle evlenmekten başka seçeneği kalmayacak.

Her adımda bana karşı çıkabilir, ama bunun önemi yok.

Camilla Vivaldi'nin korumama ihtiyacı var. Çocuklarımın bir anne figürüne ihtiyacı var. Ne pahasına olursa olsun, yıkılmış mafya prensesiyle evleneceğim.

BÖLÜM 3

Camilla Vivaldi

KAFAM DÖNÜYOR Arabaya binerken, kıcıımı koltuğa sıkıca oturtana kadar tutunma koluna tutunuyorum. Kafamı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, ön koltukta hissettiğim endişeyi kaldıramayacak kadar yorgunum.

Loretta kocası Ermanno'ya veda ettikten sonra koltuğuna oturup kapıyı kapatıyor. Göğsüme acı bir his yerleşmeye çalışıyor ama onu uzaklaştırıyorum.

Ermanno'yu hayatımın büyük bir bölümünde uzaktan tanıyordum. O her zaman Nico'nun sağ kolu olmuştu, bu yüzden Nico ona danışman unvanını verdiğinde kimse şaşırmamıştı.

Birkaç yıl önce Ermanno ve Nico'nun korumalarını kabul etseydim hayatım ne kadar farklı olurdu? Model olma hayalime çok odaklandığım için onları uzaklaştırdım.

Loretta, iç çektiğimde koltuğunda kıpırdanır. Gözlerimi açıp endişeli bakışlarıyla karşılaşırım.

"Muhtemelen yorgunsun ve sadece yatmak istiyorsun, ama bütün gün seninle birlikteydim ve yemek yemediğini biliyorum, bu yüzden seni eve götürmeden önce bir şeyler yiyelim," diyor.

Serenity bize yemek ikram etti, ama çok uzun kaldık ve Perla huysuzlanmaya başladı. Bir bardak su ve biraz meyve suyu içtim, muhtemelen bu yüzden yorgunluktan bayılmadım.

Ona yarı yürekten bir baş sallama ile karşılık verdikten sonra gözlerimi tekrar kapatıp, kabuslarımın izin verdiği ölçüde koltuğa gömüldüm. Şoför, yoğun akşam trafiğinde şüphesiz olabildiğince güvenli bir şekilde manevralar yapıyordu,

gerginlik beni sarar ve parmaklarım kucağımdaki çantayı sıkıca kavramaktan ağrır.

Birkaç dakika sonra araba durur ve Loretta kemerini çözer. Ellerim kramp girer, ama kemerimi çözer ve gözlerimi açarım. Gökyüzünde güneşin son ışınları vardır ve her sokak lambası ve işyerlerinin ön ışıkları parlamaktadır. Yönümü bulduktan sonra, şoför veya Loretta kapıyı açmadan arabadan inerim.

Ensemdeki tüyler diken diken olur. Kalabalık kaldırımları incelerim ve kapıyı açık tutarak, şüpheli bir şey görürsem arabaya atlayıp geri dönmeye hazır olarak dururum, ama Loretta aracın arkasına dolanır ve kaldırıma benim yanıma gelir. Gözleri kalabalığı taramaya devam eder. Omuzlarımı gevşetmeye zorlar ve kapıyı kapatırım.

Loretta beni daha önce hiç gitmediğim bir çorba ve salata barına götürdü. Köşedeki bir masayı seçtiğinde, ona minnettar bir gülümsemeyle teşekkür ettim ve özel menüyü inceledikten sonra ekstra dondurmali erimiş lav kek sipariş ettim. Normalde tatlı yemem, ama geçirdiğim günün ve dilimde kalan ekşiliğin ardından ekstra şeker çekici geliyordu. Loretta'nın memnuniyetle gülümsemesi ruhumu ısıttı.

Boş kaloriler ve aşırı şeker alımına rağmen, Loretta'yı takip ederek sıraya girip bir tepsi alıyorum.

Tüylerim diken diken oluyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve restoranın diğer ucundaki bir adamın gözleriyle karşılaşınca donuyorum. O kadar hızlı başka yere bakıyor ki, göz teması kurduğumuzu hayal mi ettim diye merak ediyorum, ama onun ifadesini fark edince damarlarım buz gibi oluyor.

Tüylerim diken diken oluyor.

O gece orada mıydı? Düşüşümü mü izledi? Tecavüzcülerimden biri mi?

Onun bakışının beni ne kadar kirli hissettirdiğini kelimelerle anlatamam.

Loretta beni dırter, ama ben adamın bir grup üniversiteli erkeğin oturduğu masaya doğru yavaşça yürüdüğünü izlerim. Orada sırtıyor, ama onlar onu tanıdık bir arkadaşmış gibi sohbetlerine kabul ederler, ben de dikkatimi tepsime geri veririm.

Loretta bana doğru eğilir ve alçak sesle "İyi misin?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve tepsime bir tabak ve iki kase koyuyorum, onları doldurmak niyetinde değilim ama arkadaşımı yatıştırmak istiyorum, ancak sıranın ortasında, üçü de yiyeceklerle doluyor. Midem aylardır ilk kez guruluyor

, mide bulantısı veya korkudan değil, açlıktan. Omuzlarımdan bu kadar çok teorik yükü attıktan sonra, vücudum besin talep ediyor.

Bir kruvasanı peçeteye koyup, maşa tutucusuna geri koyduktan sonra Loretta'yı masaya geri götürdüm.

Göz teması kurduğum adam oturma alanının uzak tarafında olmasına rağmen, yüzü gözümün ucunda belirlediğinde içimi bir ürperti kaplıyor.

Loretta yüzümdeki ifadeyi okur ve koltukları değiştirmek ister. Kabul ederim ve duvarın yanına, oturma alanının çoğunun görüş alanının dışında kalacak şekilde diğer tarafa geçerim. Yemeğimi yavaşça yerken bana yemek için baskı yapmaz. Birkaç dakika sonra sinirlerim yeterince yatışır ve açlığım geri gelir, bu yüzden her şey ne kadar lezzetli olsa da daha iştahla ama dikkatli bir şekilde yerim. Kazadan önce bu kadar büyük bir yemek yememiştim, bu yüzden midem oldukça çabuk şikayet etmeye başladı.

Rahat atmosfer, beni bir yıldan fazla süredir kamuya açık bir yerde yaşadığım en rahat duruma sokar. Bir model olarak, bir zamanlar ilgi odağı olarak başarılıyım, ama şimdi sadece derin, karanlık bir deliğe saklanıp bir daha hiç görünmemek istiyorum.

Düşüncelerimin farkına vardığımda, zihnimi susturup kek ve dondurmanın gelmesini dikkatimi dağıtmak için kullanıyorum.

Tatlı karışımdan sadece birkaç lokma alabiliyorum, ama her birini tadını çıkarıyorum.

Karnım hiç olmadığı kadar dolu ve zihnim yorgunluktan bitkin haldeyken, sanki sersemlemiş gibi Loretta'yı takip ederek kapıdan çıkıp arabaya biniyorum. O, akıl sağlığı merkezine dönerken birkaç mesaj atarken, ben onun yanında yarı katatonik bir halde oturuyorum.

Araba durduğunda, çantamı açıp kimlik kartımı şoföre uzattım, o da camını indirdi. Güvenlik görevlileri her zamanki kontrolleri yaptılar —kimliklerimizi güvenlik kulübesinde taradılar, bagajı açıp astarda bir şey saklamadığımızdan emin oldular ve altını kontrol ettikten sonra kimliklerimizi geri verip kapıdan geçmemize izin verdiler.

Beklenmedik gözyaşları gözlerimi yaşartır. Kız kardeşim benim güvenliğim konusunda hiçbir riski göze almıyor. Ona bunu asla ödeyemem.

Sürücü bırakma kavşağına park ettikten sonra, Loretta inmek ister gibi hareket eder, ama ben başımı sallarım.

"Üzgünüm, ama bugünlük işim bitti. Her şey için teşekkürler, Loretta," diyorum.

Bir an yüzümü inceler ve sonra başını sallar.

"Özür dilemene ya da teşekkür etmene gerek yok. Bir şeye ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at. *Capisci?*" diye sorar.

Yüzümde bir gülümseme belirir. Başımı sallarım.

"Sen de kendini savunma derslerine başlamaya hazır olduğunda seni bekliyor olacağım," diyor.

Duygusal olarak sınırlarımın ötesine geçen bir durumda, ona bir kez daha başımı sallayıp araçtan iniyorum. Şoförün ben binaya girene kadar ayrılmayacağını bildiğimden, çift cam kapıdan geçip onlara veda etmek için küçük bir el hareketi yapıyorum. Araba hareket eder etmez, lobiden geçip doğruca odama gidiyorum. Beynim, vücudum yatma rutinimi yerine getirirken şükürler olsun ki sessiz kalır ve başım yastığa değdikten iki saniye geçmeden, çok ihtiyacım olan uykuya dalarım.

Derin sesler zihnimde yankılanırken titreyerek ve korku teriyle kaplı olarak uyanırım, ama dünkü akşam yemeğini kusmam. Perla ile tanışırken ve Serenity'yi ziyaret ederken bulduğum huzur ortada yok. Şeytanlarım, bir milisaniye bile olsa onların elinden kaçtığım için öfkeliymişçesine peşimden geliyorlar.

Soğuk ama uzun bir düşün ardından temiz bir eşofman giyiyorum, saçlarımı geriye doğru düzgünce toplayıp sıkı bir topuz yapıyorum ve her zamanki makyaj zırhımı giyiyorum, ama koridordaki kapıya yaklaştığımda midem bulanıyor.

Hemşire Shelly tam zamanında kapıyı çalar. Kapıyı açar açmaz, zihnim hemşirenin gevezeliklerini dinleyebilecek kadar kapanır ve bahçeye kadar hafif bir kopukluk hali içinde kalırım.

Mükemmel bir sabah ve kokulu güller beni trans halimden çıkarmadığında, binalardan en uzak yoldan yavaşça dolaşmaya başlarım. Ter sırtımdan aşağı akar. Dikkatsizce kollarımı sıvazlarım.

Görüşümde bir hareket belirir ve ilerleme hızımı keser. Yapışkan bir sıcaklık, açıkta kalan tenime sıçrar. Vücuduma baktığımda, sıvının koyu kırmızı ve bakır kokulu olduğunu görürüm.

Daha fazla kan cildimi kapladıkça tanıdık bir acı hissetmeyi beklerim, ama hissetmem.

Keskin bir nefes alarak kendimi trans halimden çıkarırım. Serenity beni çocukluk odamda yarı ölü halde bulduğunda kendimi kesmeyi bıraktım. Beni ailemin evinden kurtardı ve bu akıl sağlığı merkezine gönderdi. Buna ihtiyacım vardı. Hâlâ da var.

Ama artık burada kalamam.

Arka bahçede bir adam ayaklarımın dibinde son nefesini vererek yatıyor. Güneş ışığı üzerimize dökülüyor. Soğuk bir esinti saçlarımı karıştırıyor.

Burası benim sığınağımdı. Meraklı gözlerden uzaklaşabileceğim tek yer. Düşüncelerimden ve duygularımdan kaçabileceğim tek sığınaktı.

Artık yok.

Ve bunun sebebi sadece ayaklarımın dibinde ölen adam değil.

Yukarı bakıyorum, geniş göğsü, inanılmaz geniş omuzları, kare çenesi, ince dudakları ve eğri burnunu geçip, şimdiye kadar gördüğüm en mavi gözlere bakıyorum.

Damarlarımda bir sıcaklık kıvılcımı parlıyor, ama anılarımın buz gibi saldırısı altında sönüyor.

Bir daha asla bir erkeğe güvenmeyeceğim.

Ağzını açıp ağır Rus aksanıyla konuşmaya başladığında, vücudumdaki her hücre korkudan donuyor ve zihnimde bir yıl önce zar zor hayatta kaldığım vahşet yeniden canlanıyor.

"Seni buldum, *sólnyshka*. Benimle geleceksin."

Mahvoldum.

Korku beni olduğum yere çiviler ve birkaç dakika boyunca nefes almayı unutturum.

Kucağımda tuttuğum yeğenimin görüntüsü beni sersemliğimden kurtarıyor. En yakın güvenlik kameralarına, çeşmenin içine gizlenmiş olanlara doğru koşuyorum.

Eklemlerim beni yüzüstü bırakır ve kaslarım kasılır, çeşmeye yarı yolda bile gelemeden kaçma girişimim başarısızlıkla sonuçlanır. Karın bölgeinden yayılan acı, ayak bileğimden, kalçamdan ve kolumdan geçerek beni deli gibi acıtıyor. Kanın metalik kokusu burnumu dolduruyor. Çimlere dizlerimin üzerine çöküp kusuyorum, her an acımasız ellerin beni yakalayacağını bekliyorum.

Bir kumaş mendil elimdeki çimlerin üzerine düşer. Beynim bunun ne olduğunu algılamadan önce irkilirim. Korku, acı ve endişe içimi kaplarken, ağzımı temizlemek için tükürür ve parmaklarımı yemyeşil çimlere kıvrırım, adamdan hiçbir şey kabul etmek istemem.

Kanlı bir bıçak mendilin yanına yere düştüğünde şok içinde gözlerimi kırıştırıyorum.

Diğer adamı öldürmek için kullandığı bıçak. Yeni bir adrenalin dalgası beni vurunca nefesim kesildi.

Diğer adam. Onu salata büfesinde görmüştüm. Beni tanıdı çünkü bir yıl önce o gece bana zarar vermişti ve bana tekrar zarar vermek için peşimden gelmişti.

Kabuslarımdaki bir başka canavarın öldüğünü fark edince başım dönüyor. Soğukkanlılıkla öldürülmüş. Ölümü çok hızlı oldu. Çok kolay.

Ama üzerimde duran devasa ölüm meleği sayesinde bana bir daha dokunamadı.

Omurgam titriyor, ama mendili alıp ağzımı siliyorum ve başımı kaldırıyorum.

Dağ gibi adam yolun ilerisinde durmuş, buz mavisi gözleriyle beni izliyor. Üzerinde tek bir damla kan bile yok.

Aksanlı sesi zihnimde yankılanıyor ve tekrar kaçma dürtüsüyle mücadele ediyorum, ama büyük bir çaba sarf ederek, içimdeki şeytanların alaycı seslerini bastırıp onu saldırganlarımdan biriyle eşleştirmeye çalışıyorum.

Yapamıyorum. Onun derin, yumuşak sesi, bana zarar veren adamların kaba, boğuk seslerine hiç benzemiyor.

Adam küçük bir adım geri atıyor, ama bu hareket onu daha da büyük gösteriyor.

"Bıçağım artık senin, Camilla, ellerim de öyle," diyor.

Yer bir santim çöküyor, midem de onunla birlikte, ama tekrar kusma dürtüsü hiç uyanmıyor. Sıcaklık karnımda kıvrılıyor ve nabzım hızlanıyor, damarlarımdan kötü bir zevk akıyor, sesi o kadar zengin ki zihnimdeki şiddet yankılarını silip süpürüyor, ama başımı sallıyorum ve teklifini kabul etme dürtüsünü uzaklaştırıyorum.

Adımı biliyor. Rusça ve İngilizce konuşuyor. Korunmaya ihtiyacım olduğunu biliyor.

Bu adam tehlikeli. Yoğun bakışları tartışmaya izin vermiyor, ama yine de başımı sallıyorum.

"Kimsin sen?" diye soruyorum boğuk bir sesle.

"Ben Dimitri Volkov, Nikolai Volkov'un en büyük oğlu ve Volkov ailesinin *ubiytsa'sı*. Kardeşim sana zarar verdi. Artık seni korumak benim görevim," diyor.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıştırıyorum. Bir yanım onun homurdanıp cevap vermeyi reddedeceğini bekliyordu, bu yüzden onun açık ve dürüst cevabını sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var.

"Neden sana güvenmeliyim?"

Bu saçma bir soru. Kanlı bıçağı ve ölü adam yeterli kanıt olmalı. Bana verdiği mesafe ve yumruğumda buruşmuş mendili de ekleyince, aklı başında herhangi bir insan ona güvenir.

Ama ben güvenemiyorum.

Babam ve saldırganlar gibi adamlar yüzünden Nico Russo ve Ermanno Mancini'ye güvenmem çok uzun sürdü ve şimdi kendi yargıma güvenemiyorum.

"Güvenmemelisin. Ben bir yabancıyım," diyor Dimitri. "Ama uzun süre yabancı kalmayacağım. Benimle gel, *sólnyshka*, güvenini kazandıktan sonra da seni güvende tutacağım."

Mavi gözlerindeki yoğunluk ve ses tonundan, bu sözleri bir yemin olarak söylediği anlaşılıyor.

Parmaklarım bıçağın sapını kavırıyor. Avucundan kalan sıcaklık damarlarımda donmuş kanımı eritiyor.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldığında kalbim hızla çarpmaya başlar, bu hareket neredeyse fark edilemez, ama tüm duyularım ona odaklanmışken, bu değişiklik onun yüz hatlarını tamamen değiştirir.

Ayağa kalkıyorum ve titrek bacaklarımla sendeliyorum ama dengemi bulup omuzlarımı dikleştiriyorum.

Ona güvenemem, ama güvenmek istiyorum. İçimdeki küçük, sessiz bir ses, bu düşünce beni ürpertse de ona yaklaşmamı istiyor.

Titreyerek nefes alırken, bu adamın diğerlerinden daha tehlikeli olduğunu anlıyorum. Gözlerindeki ölümcül bilgi ya da her hareketinin ardında gizlenen vahşet yüzünden değil, vücudumdaki her hücrenin ona doğal olarak uyum sağlaması yüzünden. Ne kadar küçük olursa olsun, bir yıl önceki o korkunç geceden beri hissettiğim ilk heyecan kıvılcımını o uyandırdı.

Dimitri Volkov'dan olabildiğince uzak durmam gerek, ama yapamıyorum. Ona daha yakın olmak istiyorum.

BÖLÜM 4

Dimitri Volkov

KIRIK KÜÇÜK GÜNEŞ IŞIĞI, bıçağımı kabul edip ayağa kalkarak bilgeliğini ve dayanıklılığını gösteriyor. Sadece güçlüler, bu kadar alçaltıldıktan sonra nasıl ayağa kalkacaklarını bilir.

Koyu siyah saçları ve yanık kahverengi gözleri olsa da, narin yüz hatları ve minyon yapısıyla güneş ışınları arasında dans eden bir periye benziyor. Zarif güzelliği, karanlık gözlerinden yansıyan mutsuzlukla çatışıyor ve ben onu bütünlemek istiyorum.

"Bana dokunursan, bu savaş anlamına gelir," diyor.

Sertlik içermeyen sözleri, gerçekliği yansıtıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan bakması, çok az erkeğin cesaret edebileceği bir şey, ona olan saygım artıyor.

O muhteşem. Saçları geriye çekilmiş ve yüzünde kalın bir makyaj olsa bile, dolgun dudakları ve ifade dolu gözleri, uzun zaman önce öldüğünü sandığım bir düzeyde beni kendine çekiyor.

Suçluluk duygusu beni kaplıyor. Karımın ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra bir kadına şehvet duymayacağım.

"O yalnız değildi," diyorum ve ölü adama işaret ediyorum. "Burada kalamazsın. Benimle gel."

Diğer erkeklerin de onu almaya geldiği haberini sindirirken göz bebekleri küçülür. Binalara doğru bakar ama dikkatini tekrar bana çevirir. Kaşlarını çatarak mükemmel yüz hatlarını bozar.

"Çantam olmadan gidemem. Telefonuma ve kimliğime ihtiyacım var," diyor.

Ölü adamın ortağı çok uzaklarda olamaz. O gelmeden onu buradan uzaklaştırmam lazım ki Yerik, o ayrıldığında peşine düşebilsin.

Kafamı sallarım.

"Zaman yok ve senin yanından ayrılamam," diye cevap veriyorum.

Bakışları arkama kayar. Gerginleşir ve seslenmeye hazır gibi görünür, ama durur ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırır. Arkama bakarım. Yerik, ölü adamı mavi bir brandaya sarar ve uçlarını bağlar. O brandayı omzuna yükleyip duvarın üzerinden atarken, ben Camilla'ya dönerim.

Gözlerinde yanan sorular olmasına rağmen, birkaç saniye sessiz kalır ve diğer kadınlardan ne kadar farklı olduğunu vurgular.

Evet, beni ilk gördüğünde korkmuş bir tavşan gibi kaçtı, ama ben onun ayaklarının dibinde bir adamı öldürdüm. O günden beri, çoğu erkeğin hayal bile edemeyeceği bir kontrol seviyesini gösterdi ve gözlerinde gizlenen acıya rağmen gösterdiği direnç, daha önce gördüklerimden çok farklıydı.

Onu korumak istiyorum. Sadece bu benim görevim olduğu için değil, onun iyileşip sağlıklı olmasını istediğim için. Onun canlı ve vahşi halini görmek için can atıyorum.

Bu güç, acısı ve ıstırabının altında gizli. Onu parça parça ortaya çıkaracağım.

Omuzlarını geriye atıp, bir kadının bana karşı hiç göstermediği en sert ses tonuyla, hiç beklemediğim bir şey söyleyerek beni şaşırtıyor.

"O zaman benimle içeri gel. Kız kardeşimle iletişim kurmanın bir yolunu bulmadan buradan ayrılmayacağım," diyor.

Onun kelime seçimini tuhaf bulduğum için duraksıyorum. Neden kardeşi yerine kız kardeşini hatırlatıyor? Onun teklifini düşünürken bunun önemli olmadığına karar veriyorum. İdeal bir durum değil. Eğer kardeşim, tesisin sahip olduğu güvenlik kamerası görüntülerinden onu izliyorsa, benim Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğumu bilecektir.

Zaten yakında öğrenecek.

Saklanmıyorum. Camilla Vivaldi ile evleneceğim.

Telefonuna erişimini engellersem, onun ailesiyle ilişki kurmam mümkün olmaz. Belki de onun aracılığıyla kardeşiyle iletişime geçmek en akıllıca yöntemdir.

Onun önerisini kabul ederek başımı salladım. Yutkundu ve arkama bakarak başını salladı. Onun bir sonraki hamlesinden emin olamadan, etkileyici gözlerine hayranlıkla bakarak onu yakından izledim.

Kendine bakıp, sanki az önce çimlerde kusarken kıvrılmamış gibi, bir prensesin zarafetiyle çeşmeye doğru büyük adımlarla yürürken beni yine şaşırttı.

Ellerini ve kollarını suya daldırıp bıçağımı sweatshirt'ünün önüyle kurularken, omurgamdan aşağı bir elektrik akımı geçer ve testislerimde birikir.

Testislerimde birikir. O bıçağımı beline sokarken, burnumdan uzun ve yavaş bir nefes alırım. On yıldan fazla bir süredir taşıdığım bıçağın, onun çıplak kalçasında durduğu düşüncesi, sandığımdan daha derin bir etki yaratır.

O sweatshirt'ünü başından çıkarırken, manzemeyi çeşmede ıslatıp boynundaki kanı silerken, sikim sertleşir.

Vücudunun kıvrımları tam bir günah. Yüksek, dik göğüsler. Sütyene gerek yok. Sert meme uçları, bol kumaştan bile tişörtünü şişiriyor. Bol ve en az bir beden büyük olmasına rağmen, eşofman altı dar belini ve hafifçe genişleyen kalçalarını gizleyemiyor.

Gözlerimi ondan ayırmaya zorlayamıyorum.

Sweatshirt'ünün kolunu suya daha derine batırırken, çeşmenin tepesine bakıyor.

Kamera merceğinin siyah dairesi tasarımın girintili kısmında yer alıyor, ancak taş beyaz olduğu için göze çarpıyor. Gözlerini bana doğru çevirdiğinde, bunun varlığını bana uyarmak mı istediğini yoksa kamera arkasında saklanan kişiye içinde bulunduğu zor durumu anlatmak mı istediğini anlayamıyorum.

Ben öne doğru adım attığımda, başını eğip yüzünü sweatshirt'üyle siler.

Ensesinde tüyler ürer. Bir esinti ağaçların arasında hışırdar.

Kısa bir süre önce bir muslukta yıkandım. Hava buradan çok daha serindi, ama o soğuğa alışık değil ve vücut ağırlığı daha düşük olduğu için soğuğa daha duyarlı olmalı.

Kameranın yüzümü görebildiğinden emin olduğumda, küçük güneş ışığıma çok yaklaşarak onu korkutmak istemediğim için durdum. Gözlerindeki parlaklığı söndürmek isteyen çok fazla bulut var.

Yüzünü ovduktan sonra, kolunu sıkıyor, kameraya sırtını dönüyor ve çeşmeden birkaç adım uzaklaşıyor — bana ulaşabileceği mesafeye gelene kadar — sonra sweatshirt'ünü beline bağlıyor. Kafasını kaldırdığında, kalbim göğsümün arkasında takılıyor.

Makyajsız yüzü daha da çarpıcı. Elbette, su geçirmez göz kalemi ve maskarası yerinde duruyor, ama sahte konturlar ve sözde güzelleştirmeler olmadan daha yumuşak görünüyor. Daha narin. Daha çok nazik bir peri gibi.

Sol yanağında, parlak sabah güneşinde belirgin, düzgün sıralar halinde ince beyaz izler var.

Onu tamamen yanlış anlamışım. Kimseyi uyarmıyordu. Makyajsız yüzünü kameradan saklamak istiyordu.

Gözleri büyüdü ve ne kadar yakın olduğumuzu fark edince yüzündeki renk kayboldu, ama yakınlığımdan rahatsız olmasına rağmen paniğe kapılmadı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Yanakları kızardı ve yara izleri daha da belirginleşti.

"Özür dilerim. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum ve yaklaştığımı duymadım."

Sesi sadece hafifçe titrer. Omurgası titrer.

Ceketimin fermuarını açıp omuzlarımdan indiriyorum. Benden uzaklaşıyor, ama ben ona uzanıp kalın kumaşı omuzlarına yerleştiriyorum.

Burun delikleri genişler ve göz bebekleri küçülür, ama ceketin uçlarını önünden kapatır ve boğazını temizler.

"Teşekkür ederim," diyor.

Cebimden çocuk bandajlarını çıkarır, ambalajı açar ve en üstteki bandajı çıkarır, sonra ambalajı cebime geri koyarım.

Ambalajı yırtarken, o şüpheyle ve inanamayan bir bakışla

bana bakıyor. "Kıpırdama, *sólnyshka*," diye fısıldıyorum.

Ben ona yaklaşıırken o ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalır, ama bandajı yanağına yapıştırıp yaraları kapatırken çılgınca nefesleri parmak eklemlerimin üzerinde hissedilir. Merakımı bastıramayıp parmak uçlarımla yumuşak tenini okşarım ve sevincime, o da dokunuşumdan kaçmaz.

Gözlerinde yaşlar parıldıyor, ama onları akıtmıyor. Geri çekilip ambalajı cebime koyuyorum ve ona binaya girmemiz için öncülük etmesini işaret ediyorum.

İçerisi bahçenin ihtişamına uygun ve temizlik maddelerinin hafif kokusuna rağmen, genel olarak lavanta kokuyor. Binaya girer girmez, hemşire üniformalı bir kadın Camilla'ya yaklaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar ve Camilla'nın omzunun üzerinden bana gizlice bakıyor.

"Evet, sadece çantamı odamda unutmuşum," diyor

Camilla. Hemşire ikna olmuş gibi görünmüyor.

"O da sizinle mi?" diye sorar.

Camilla başını sallar.

"Adı ne? Kayıt yaptırdı mı?" diye ısrar eder hemşire.

Camilla ceketimi daha sıkı sarar ve başını sallar.

"Kayıt yaptırmadı ama telefonumu alır almaz velimi arayacağım."

Kadına benim adım söylememesini takdir ediyorum, buna gerek yoktu ama bu ihtiyatlı tavrı onu daha da sevimli kılıyor.

Hemşire, Camilla'nın ses tonundaki uyarıyı fark eder ve tüm dikkatini onun yüzüne verir.

"Bahçede yaralandınız mı?" diye sorar, belli ki benim bakımımıdaki kişinin yanağındaki renkli yara bandını kastederek.

"Ben iyiyim, Hemşire Shelly. Gerçekten. Bu doğru olan şey," diyor Camilla der.

Yüzünü uzun bir süre inceledikten sonra hemşire başını sallar ama kenara çekilmez.

"O zaman benim de gelmeme bir sakıncası yok, değil mi?" diyor. Camilla omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Sakıncası yok," diye cevap veriyorum.

Daha önce birçok seçkin tıp merkezini ziyaret ettim ve hastalarının güvenliğine bu kadar önem veren bir hemşireyle nadiren karşılaştım. Resepsiyondan geçerken, bakımları altındaki kişileri dikkatle izleyen tek personelin o olmadığını fark ettim.

Camilla'yı buraya kabul eden kişi akıllıca bir seçim yapmış. Bir yanımda onu buradan götürmenin en iyi fikir olup olmadığını merak ediyor, ama tüm bu güvenlik önlemlerine rağmen, bugün yine de benim korumama ihtiyacı vardı.

Onu yanımda götüreceğim.

Hemşire Shelly, Camilla'nın yanında yürüyor ve artık bana düşmanca bakışlar atmıyor, koridordaki diğer hastaları selamlıyor ve Camilla'ya ne kadar güvendiğini gösteriyor, ama odaya vardığımızda Camilla kapının yanındaki kancadan çantasını aldığı anda, çantaya keskin bir bakış atıyor.

Camilla telefonunu çıkarır ve bir mesaj yazar, sonra ekranı hemşireye gösterir.

Kişi adı Serenity Vivaldi olarak görünüyor.

Tesisten ayrılıyorum. Güvendeyim. 30 dakika sonra ararım.

Hemşire başını sallarken, Camilla'dan telefonu alıyorum, Giorgio Vivaldi'nin altında kardeşini buluyorum, gönder tuşuna basıyorum ve hoparlörü açıyorum.

Camilla koyu renkli gözlerini bana dikerken, içimdeki arzuyla mücadele ediyorum.

Giorgio üçüncü çalınıştta cevap veriyor, sesi kaba ve nefes alış hızı, sanki yorucu bir şey yapıyormuş gibi.

"Camilla?"

"Ben Dimitri Volkov. Camilla bu tesiste kalamaz. Onu yanımda götüreceğim. Güvende olacak."

Giorgio, hattın diğer ucundaki birine bir emir fısıldar. Ekranın altında bir video simgesi yanıp söner. Kabul tuşuna basarım, kamerayı yüzüme doğrulturum ve Camilla ile hemşirenin arka planda görünmesi için vücudumu açılı tutarım.

Alnından ter damlayan ve omuzlarına gergin bir siyah tişört giyen Giorgio, dişleriyle boks eldiveninin kayışını bileğinden koparır ve eldiveni yere sallar, sonra telefonu tutan kişiden alır.

"Ne oluyor Camilla?" diye sorar.

Kareye daha iyi sığmak için yaklaşır ama kardeşi ve ailenin reisiyle konuşurken bana dokunmaktan kaçınır.

"Ne olduğunu sonra açıklayacağım, ama şimdilik, bunun doğru olduğunu düşündüğüm için onunla birlikte gideceğimi bilmen yeterli. Beni gitmeye zorlamıyor," diyor.

Gözleri bandaja odaklanır. "Bu hoşuma gitmedi. Bırak da..."

"Hayır, Giorgio. Hemen gitmemiz gerekse de beni telefonuma getirdi. Seni yakında tekrar ararım," diyor.

Onun sesindeki emir, benim sikimi sertleştiriyor. "Serenity biliyor mu?" diye soruyor Giorgio.

"Ona mesaj attım," diye cevaplar Camilla.

"Güvenli bir yere varır varmaz onu önce ara," diyor Giorgio. Camilla başını sallıyor. Giorgio sert bakışlarını bana çeviriyor.

"Ben Camilla'ya güveniyorum, sana değil. Onun telefonunu kapatma. Yirmi dört saat içinde yüz yüze görüşmeyi bekliyorum," diyor.

"Da, kabul edilebilir," diyorum.

Giorgio kaşlarını kaldırıp bakışlarını tekrar Camilla'ya çevirdiğinde, Camilla öne eğilip arama sonlandırma düğmesine basar.

Ondan yayılan hafif meyve kokusu, kolunun iç kısmındaki ince beyaz izlerden dikkatimi neredeyse dağıtıyor. Onun gönüllü olarak bana bu kadar yaklaşmasını beklemediğim için, boynumu uzatıp onun bakışlarına karşılık veriyorum. Göğsü neredeyse koluma değiyor.

Geri adım atar ve telefonu almak için elini uzatır. Telefonu avucuna koyarım.

"İhtiyacın olan her şeyi toplamak için otuz saniyen var," diyorum.

Yarım saniye düşündükten sonra, büyük bir çanta alır, içine bir çift giysi ve zaten dolu olan çantasını tıkıştırır, yığınlardan temiz bir eşofman alır ve bana hem büyük çantayı hem de ceketimi uzatır.

Hayal kırıklığı içimi kaplar, ama her ikisini de alırım. Ceket benim tarzım olmasa da, benim kıyafetlerim ona yakışır. Temiz eşofmanla banyoya doğru giderken, hemşire kemerinden küçük bir telsiz çıkarır ve koridora adımını atarken ona konuşur.

Camilla, aramızdaki kapıyı kapatırken gözlerime bakar. Kapı mandalı tıklamadan önce durur ve kapıyı kısmen açık bırakır.

Odayı geçip kapıya sırtımı dönerek durdum, ona mahremiyet sağlarken kimsenin girmedikinden emin oldum.

Birkaç saniye sonra, lavaboyu açar ama hemen kapatır ve kapı kolunu çevirir. Kapıyı açar ve ben koridora doğru ilerleyip geçidi açana kadar bekler.

Çoraplı ayaklarını beyaz spor ayakkabılara soktukten sonra, yatağın başucundaki masadan telefon şarj aletini alır ve benden çantayı alır.

Yanağındaki renkli bandaj beni tatlı-acı duygularla dolduruyor. Ona öncülük etmesini işaret ediyorum.

"Geldiğimiz yoldan mı çıkacağız, yoksa ön kapıdan mı?" diye soruyor. "Ön kapıdan" diye cevaplıyorum.

O da başını sallıyor.

Onu koridorda takip ediyorum, bahçede adamı öldürdüğümünden bu yana geçen süreyi zihnimde hesaplarken her adımda dikkatli davranıyorum.

Hemşire Shelly, Camilla'yı çağırıyor ve ön bürodaki ofisinden çıkıyor.

"Bu yaklaşık on gün yeter. Hiçbir dozu atlamamaya çalış, tamam mı?" der ve içinde birkaç hap şişesi olan küçük, şeffaf bir plastik torbayı Camilla'ya uzatır.

Camilla başını sallar ve poşeti çantasına koyar.

Gözlerindeki endişe, bana bakarken irislerini neredeyse göz bebekleriyle aynı renge dönüştürüyor.

İlaçları aldığı için utanmıyor, ama gururu, başını dik ve omuzlarını geriye atarak ön kapıdan çıkmasını gerektiriyor. O çıkmadan önce önünden dolanıp, ben arabayı kontrol ederken lobide kalmasını işaret ediyorum.

Her şey normal görüldüğünde, devam etmesini işaret ettim ve yanımdan geçerken, nazik kokusu burnumu gıdıkladı.

Onunla geçirdiğim her saniye, onun büyüüne daha da kapıldığım bir an. Karanlık kalbime bu küçük güneş ışığını sokamam. O, rahmetli karıma olan sadakatimi sarsıyor.

Dikkatli olmazsam Camilla Vivaldi bir takıntı haline gelebilir. Onu korumalıyım. Onunla evlenmeliyim. Onu iyileştirmeliyim. Ama ruhumu zehirlemesine izin veremem.

BÖLÜM 5

Camilla Vivaldi

Geçtiğimiz her çalılının hışırtısı duyularımı keskinleştiriyor ve arkamda devasa bir yaratık varken ve tenimde sıcak bir esinti hissederken bile, korku midemde bir taş gibi duruyor. Artan endişemi görmezden gelerek sığınağımı geride bırakıp, sanki hiçbir şey olmamış gibi kaldırımda ön kapıya doğru yürüyorum.

Dimitri'nin beni odama götürme kararı hala aklımdan çıkmıyor. Bana çantamı almam için zaman tanımakla kalmadı, kardeşimi de aradı ve ben hazırlanırken bekledi.

Başımı çevirip arkamı kontrol ederken bandaj yanağımı çekiyor. Dimitri'nin kristal berraklığındaki mavi gözleri, uzun boyuna rağmen gökyüzünden daha parlak. Yutkunup dikkatimi tekrar önüme çeviriyorum, çünkü onun iri cüssesi, tesisin en üst katı hariç her şeyi görmemi engelliyor.

"Dur, *sólnyshka*," diye emretti.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Durdum. "Çantamı ver," dedi.

Korku damarlarıma yayılır, ama parmaklarımı çantamın askısından ayırıp omuzlarımdan indiririm. En kötüsünü beklerken, o büyük çantayı alıp kompakt çantamı bana uzatınca şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım. Askısı, onun kalın, dövmeli parmaklarına kıyasla minik ve narin görünür. Elim uzatır ve parmaklarım titrerken zayıf bedenime lanet okurum.

Yoğun mavi gözleri ve sert hatlı yakışıklı yüzü, yüzümü incelerken nefesimi keser.

Uyarılma karnımı ısıtırken, utanç damarlarımdan akıyor. Çantamı omzuma asıp çenemi kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim," uzun zamandır kullanmadığım bir sesle söylüyorum.

Başarılı bir model olarak, kibirli tavrım paparazzileri, diğer modelleri ve yetersiz fotoğrafçıları yerlerinde tutuyordu, ama bir yıl önce o adamlar beni mahvettikten sonra, buna gerek kalmadı.

Artık bir kalkan gibi hissettirmiyor. Dönüp tekrar ön kapıya doğru yürürken, kendimden tiksinerik tüylerim diken diken oluyor.

Düşmüş koruyucu meleğim, ölümcül bir gölge gibi arkamda takip ediyor. Onun gözlerinin açgözlülükle vücudumun kıvrımlarını taradığını hayal ederken tahrik olduğumu fark ettiğimde, öfkeyle nefes alıp yanaklarımdaki yara bandını parmaklarımla ovuşturuyorum.

Hiçbir erkek benim yükümü istemiyor. Artık kıvrımlarım da yok. Özenle koruduğum imajım yok oldu, yerine hayalet gibi gözler, zayıflık ve önümüzdeki yıllarda üstesinden gelmek için mücadele edeceğim bir kırılmalık geldi.

Muhafız, muhafız kulübesinden çıkıp bizi selamladı ama kimliklerimizi sormadı. Bana iyi yolculuklar diledi ve oğluna yardım ettiğim için kardeşime teşekkür etmemi istedi.

Suçluluk duygum artıyor. Onun ya da durumuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Aylardır burnumun ucundan ötesini göremiyorum. Aslında, çoğu gün, acım tüm dikkatimi kaplıyor.

Artık yeter.

Yeğenim beni yavaş yavaş ölümden uyandırdı.

Adamın isim etiketini okudum ve mesajını Giorgio'ya ileteceğime dair ona güvence verdim.

Dimitri, tek kelime etmeden beni adamdan uzaklaştırır ve birbirlerini süzmelerine rağmen, ikisi de birbirlerine düşmanca davranmaz.

Kaldırım daha dar ama cadde daha kalabalık olduğu için, ölüm meleğim benimle yol arasında yürümeye ısrar ettiği için çite daha yakın yürüyorum. Endişeme rağmen, omuzlarımı gevşetmeye zorluyorum ve kolu benimkine her değdiğinde çekinmiyorum.

Tesisin sınırında birkaç dakika yürüdükten sonra, bizi şirin, birbirinin aynısı küçük evlerin bulunduğu bir mahalleye yönlendirir.

Ağaçların arasından geçerken güneş saç derimi ısıtıyor. Saldırganların saklanabileceği yapraklar azaldıkça, göğsümü saran korku hissi azalıyor ve Dimitri siyah bir sedana yaklaşırken yanına kalmamı işaret ettiğinde tereddüt etmiyorum.

Tamponun altına uzanıp anahtarlığı çıkarır, avucunda çevirir ve aracın etrafında tam bir daire çizerek benimle araç arasında durur.

İçinde kimse olmadığını ve alt kısmının temiz olduğunu kontrol ettikten sonra, arabanın kilidini açar, sürücü kapısını açar ve bana anahtarları uzatır.

Geri adım attım. Lastiklerin gıcirtısı ve metalin çıtırtısı kulaklarımda yankılanırken, kustumuk boğazıma kadar geldi. Direksiyona bir bakış, beni hayatımın en kötü gecesine geri götürdü.

Gözlerimi kapatıyorum, arkanı dönüyorum ve oksijen arıyorum. Ciğerlerimi ne kadar doldursam da nefes alamıyorum.

"Gözlerini aç, *sólnyshka*." Derin.

Yumuşak. Rahatlatıcı.

Dimitri'nin kalın aksanı beni bu döngüden çıkarır.

İçgüdüsel olarak onun emrini yerine getirip gözlerimi açtım. Kendimi toplarken, her iki yönde de birkaç araba geçiyordu. Bazılarının camları açıktı ve hoparlörlerinden müzik çalıyordu, diğerleri ise neredeyse hiç ses çıkarmadan geçiyordu.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

Nefes nefese kalmam artık kulaklarımı tırmalamadığında, elimi saçlarımdan üzerinden geçirip kendimi uzun ve yavaş nefes almaya zorluyorum.

"Bu kelime ne anlama geliyor? *Sólnyshka*?"

Dilim, durduramadan önce soyut bir düşünceyi dile getirir ve telaffuzu mahvettiğim için utanırım.

Beklediğimden daha uzun süre cevap vermesi üzerine, dönüp omzumun üzerinden ona bakarım.

"Tam anlamını çevirmek zor, ama küçük bir güneş ışığı gibi bir şey," diyor.

Kafamı sallarım.

Aklı başında hiç kimse beni güneş ışığına benzetmez. En iyi günümde bile karanlık ve fırtınalı bir gece gökyüzüyüm.

"Evet, Camilla. Hiçbir karanlık senin ışığını söndüremez," diyor.

Alaycı bir şekilde gülümserim, gözlerine bakarım ve omuzlarımı onun omuzlarına hizalarım. Açık araba kapısının ortaya çıkardığı koltuğu parmağım ile işaret ederek, gözlerinin içine daha derin bir şekilde bakarım.

"*Bu* benim ışığımı söndürüyor. Bir daha direksiyon başına geçemem. Kadınların bildiği en karanlık cehennemde mahsur kaldım ve kurtulacak kadar güçlü değilim."

Kafatasımın arkasında tuhaf bir karıncalanma başlıyor ve çok geç fark ediyorum ki, zihinsel bir çöküntünün eşiğindeyim.

Yüzündeki ifade sertleşir. Ağzını açar ama ben daha fazlasını kaldıramam, bu yüzden arka kapıyı açar, içeri atlarım ve o konuşmadan kapıyı çarparak kapatırım.

Karıncalanmayı atlatmak için biraz zamana ihtiyacım var, kemerimi takıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

Gergin birkaç saniye sonra, o sürücü koltuğuna oturduğunda tüm araba sallanır. Motoru çalıştırıp ayarları değiştirmeden geri geri çıkmaya başladığında, arabayı buraya onun sürdüğünü anlarım.

Anahtarları nezaketen bana vermişti.

Zihnim onun tüm nazik jestlerini tekrar tekrar oynatıyor ve şüpheli tarafım aşırı hızlanıyor, ama ben bu teorik frenlere basıp sorumlu suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum.

O benim tetikleyicilerimi bilmiyor ve basit bir jestiyle benim çıldırmamı tahmin edemezdi, ama onun niyetini anlamadığım için özür dilemem mümkün değil.

Düşüncelerimle mücadele etmeyi beklerken, araba durduğunda birden uyanıyorum ve birden dikleşince neredeyse boynum kırılıyor. Gözlerimdeki şaşkınlığı silkeliyorum ve dikiz aynasında gök mavisi gözlerle karşılaşıyorum.

"Ne yersin, *sólnyshka*?"

Beklenmedik bir uykuya daldığım için hala kafam karışık, onun sorusunu anlamak için utanç verici bir süreye ihtiyacım var. Ön camdan dışarı baktığımda, küçük restoranlar ve marketlerle dolu bir sokağın başında paralel park ettiğini görüyorum.

Kalabalığa katılmayı hayal edince içim burkulur. Kafamı sallarım.

"Aç değilim," derim.

"Yemelisin," diye cevapladı.

"Dışarı çıkmak istemiyorum."

Huysuz bir çocuk gibi

konuşuyorum.

"Seni koruyacağım, Camilla," diye yemin ediyor Dimitri.

"Aynaya ihtiyacım var. Bu şekilde dışarı çıkmak istemiyorum," diyorum. "Arabadaki aynadan başka aynam yok."

O, dikiz aynasını işaret ediyor.

Midem burkulur. Makyajımı yapmak için konsola eğilip yaklaşmak, arabaya çıkmaktan daha korkutucu gelir bana. Tekrar başımı sallayıp kapı kolunu parmaklarımla kavrarım. Koltukta hareket ettiğimde kalça, diz ve ayak bileğimdeki

Bu sabah güvenli bir yere ulaşmak için yaptığım çılgın koşu sadece başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda beni ağırlı ve sızlayan bir hale getirdi.

Kolu çekerim. Dimitri, onun boyunda birinin yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde arabadan çıkar. Kapısını kapatır ve benim arabadan çıkmam için insan kalkanı görevi görmek üzere benim tarafıma geçer. Çantamın askısını omzuma geçiririm ve her hareketimde eklemlerim gıcırdarken dişlerimi sıkarım, ama aracın arkasına kadar topallayarak yürüdüğümde adımlarım neredeyse düzelir.

Kocaman omuzlar yolumu kesiyor. Duruyorum, ama aşırı tepki veremeden Dimitri elimi tutuyor, düzgünce katlanmış bir deste banknotu avucuma sıkıştırıyor ve parayı avucumda sıkıştırdıktan sonra beni bırakıp geri çekiliyor. Sertleşmiş parmaklarının sıcaklığı avucumun arkasında kalıyor benimkilerin ne kadar soğuk olduğunu vurguluyor.

"Arabaya dönmeden hepsini harcayacaksın," diye homurdanıyor.

Aşağıya bakıyorum. Bu paranın hepsini yemek için harcayamam, özellikle de bu bölgede. Başımı kaldırıp alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. Onun ifadesi değişmiyor. Gözlerimi yumruğuma indirdiğimde, bakışlarım onun iri göğsüne takılıyor.

Ben yemek yapmam. Asla.

Ama ölümcül canavara yemek hazırlama düşüncesi kanımı kaynatıyor.

Bu düşünceyi kafamdan atıyorum, parayı çantama koyuyorum ve en yakın markete doğru yöneliyorum. Sepete uzandığımda, o sepeti benden alıyor ve dövmeli parmaklarıyla yığının üzerindeki başka bir sepete uzanmamı engelliyor.

Sepete ürünleri koymam için yeterince yakınımda duruyor ve ara sıra vücudunu başka bir müşteriden beni uzak tutacak şekilde konumlandırıyor, ama dar koridorlarda sepeti her zaman aramızda tutuyor ve aramızdaki mesafeyi olabildiğince koruyor.

Çocukluğumdan beri marketlere gitmemiştim. Nostalji beni sardı, ama karnımdaki boşluk ve ruhumdaki acı anıları bastırdı.

Sepeti yarıya kadar doldurduktan sonra, dalgınlıkla dağ gibi bir adamın yiyeceğini düşündüğüm şeyleri seçtiğimi fark ettim — kurutulmuş et, peynir, fındık, dayanıklı konserve çorbalar, sosisler — ve her şeyi yere dökme isteğiyle mücadele ettim.

Başım dönünce, bu sabah kahvaltıyı atladığım için pişman oldum ve midem bulanmasına rağmen birkaç sandviç ve protein bar ekledim.

Dimitri, sepete birkaç şişe su, meyve suyu ve maden suyu eklediğimde şikayet etmiyor ve içimden bir parça, onun ceketini giymeye devam etseydim de kol kaslarının şişkinliğini görebilseydim diye düşünüyor.

Mağazayı baştan sona dolaştıktan sonra, tezgahın altındaki raftan birkaç paket sakız alıp dolu sepete atıyorum.

Bir anda, bir avuç ekşi şeker ve rastgele lolipoplar alıp sepetin köşesine koyuyorum ve Dimitri'nin tezgahın üzerine kutuyu koyabilmesi için kenara çekiliyorum.

Toplam tutar, bana verdiği paranın dörtte birinden az.

Yine de, onun unutacağını umarak araca doğru geri dönüyorum, ama bagajı açıp çantaları içine koyduktan sonra, bir jerky ve peynir kombinasyon paketi alıyor ve geri çekiliyor. Gözlerini kırıştırarak, bir atıştırmalık seçmemi istiyor. İç çekip bir protein bar ve şişe su alıyorum.

Onun kalabalığı uzak tutması sayesinde, yan taraftaki fırına giderken protein barının yarısını yiyorum. Seçimlerimizin parasını ödedikten sonra, benimkinin kağıdını çıkarıp protein barıyla değiştiriyor.

Taze pişmiş mini ekşi mayalı ekmek elimde ısınır ve ilk ısırığı tadarken gözlerimi kapatıp inlemek için kendimi zor tutarım.

Yeni aldıklarımızı araca koyup birkaç dükkân daha gezdikten sonra, beni küçük bir lokantaya götürdü. Beni köşedeki masaya, sırtım duvara bakacak şekilde oturttu ve masanın ucuna, restoranın geri kalanını ve cam ön kapıyı görebileceği bir sandalye çekti.

Yemeğin tadını alamıyorum, sessizce otururken sinirlerim çok karışık, beklenmedik bir samimiyet hissi var.

Çiğnerken çenesindeki kasların gerilmesi, şimdiye kadar gördüğüm en seksi manzarayı oluşturuyor. Her yudumda sallanan adem elması beni erotik düşüncelerle dolduruyor. Ölümcül parmaklarının çatal bıçakları kullanma şekli içimde bir kıvılcım yakıyor.

Gözlerimi ondan ayırıp tabağıma odaklanıyorum.

Yemeğimin yarısından azını yedikten sonra durduğumda, daha fazla yemem için bana baskı yapmıyor. Her şeyi kusmuş olsam da, çünkü devasa yemek ve ekmek hala midemi ağırlştırıyor.

Yemeğimizi bitirip hesabı ödedikten sonra, kalan parayı masanın üzerinde bırakıyorum, garsona muhtemelen bir haftada kazandığından daha fazla bahşış veriyorum ve Dimitri'nin gözlerine bakarak beni düzeltmesi için ona meydan okuyorum.

O bunu yapmaz.

Bana geçmem için yer açmak için yan kabine adım attığında, gözleri garsonumuza kayıyor ve artık onunla birlikte köşeye sıkışıp kalmadığım için, karnının yuvarlaklığından onun birkaç aylık hamile olduğunu fark ediyorum. Buz damarlarıma işliyor ve ruhum bir an için boşlukta kalıyor, ama Perla'nın küçük parmaklarının başparmağımı kavradığını hatırlayıp omuzlarımı dikleştiriyorum.

Giorgio, Nico ve Ermanno kadına bahşış vermekte tereddüt etmezlerdi, ama Rus'un onayı beni hala şaşırtıyor. Soğuk ifadeleri ve gözlerinde gizlenen vahşet onu duygusuz bir katil gibi gösteriyor, bu yüzden herhangi bir nezaket gösterisi beni hazırlıksız yakalıyor.

Boğazımdaki duyguların yumruğunu yutuyorum ve arabaya geri dönüyorum.

Otuz dakikadan az bir süre sonra, küçük, harap bir motelin otoparkına girer ve camları yarım santim indirip motoru kapatmadan önce arabada kemerimi takılı tutmamı söyler. O kapıyı kapatıp kilitleyip lobide dolaşmaya başlamadan önce, kalbim gırtlığımda otururken beklerim.

Güneş arabayı ısıtmadan geri dönmesine rağmen, geri geldiğinde ter yanlarımdan aşağı akıyor. Korkumun keskin kokusu vücut spreyimin kokusunu bastırıyor ve tekrar sıkmak istiyorum, ama arabayı kokuyla doldurup kendimi ele vermek istemiyorum, bu yüzden o direksiyona otururken ben pencereden dışarı bakıyorum.

Binanın arkasına doğru sürer ve ana girişten en uzak olan son odanın önündeki park yerine geri geri girer.

Herhangi bir güvenlik önlemi olup olmadığını kontrol ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Dimitri arabadan inip tek kelime etmeden kapımın önünden geçip giderken, ben koltuğumda kalıp yan aynadan odaya girmesini izliyorum.

Birkaç saniye sonra geri döner ve alışveriş çantalarımızı odaya taşır, bagajı kapatır, kapımı açar ve avucunda metal bir anahtar uzatır.

Onun tenine mümkün olduğunca dokunmamaya özen göstererek anahtarı alıyorum ve parmaklarımdan derisine izleri kazınacak şekilde yumruğumu kapatıyorum.

Koltuğumdan kalkıp arabanın yanına topallayarak yürürken eklemlerim ağrıyor. Korkudan ter damlaları ensemden birikiyor. Bandaj yanağımı çekiyor.

Sert hareketlerle kaldırıma çıkıp odaya giriyorum.

Klima çalışıyor. Pencerenin önünde bir masa ve iki sandalye var, odanın büyük bir kısmını ise bir çift kişilik yatak kaplıyor. Tuvalet ve duşakabin, odanın geri kalanından bir kapı ile ayrılmış, lavabo, tezgah ve ayna ise mini buzdolabı ve mikrodalganın yanında. Yatağın karşısındaki dar bir çıkıntıda bir televizyon var.

Alışverişlerimiz masayı dolduruyor. Büyük çantam yatağın köşesinde duruyor.

Üzerime bir gölge düşüyor.

Artan bir korkuyla odanın içine doğru adım atıyorum. Dimitri bana katılıp arkasından kapıyı kapattığında, oda kibrit kutusu kadar küçük geliyor.

Masadan bir sandalye çekiyor. Sandalye sallanıyor ve neredeyse parçalanıyor. Sandalyeye somurtarak bakıyor ve diğer sandalyeyi denemeden önce onu kapı kolunun altına sıkıştırıyor.

O, ağırlığını sandalyeye verdiğinde bile, oda çok küçük geliyor.

Buz mavisi gözleri benimkilerle buluşur. Gözlerinin kenarındaki çizgiler yumuşadığında midem bir anda boşalır.

"Yalan söylemem, *sólnyshka*," diyor.

Güvenimi kazanmakla ilgili sözlerini hatırlayınca kaslarımdaki gerginlik azalsa da göğsüm sıkışır.

"Ne kadar süre burada kalacağız?" diye sorarım.

"Bu gece. Yarın kardeşinle buluşacağız. Kız kardeşini ara," diyor.
der.

Kapalı perdelere ve kilitli ve parmaklıklı kapıya bakıyorum ama gitmek için cesaret edemiyorum

. Ondan ne kadar uzaklaşmak istesem de, onun sağladığı korumadan çıkamıyorum.

Çöküp kontrolümü kaybedeceğimden korkarak, banyoya girip kapıyı kapatıyorum ve kız kardeşimi arıyorum.

Telefon çalınmadan önce cevap veriyor. Ona iyi olduğumu söyleyerek koruyucusu oluyorum. Onu sakinleştirmek için olanları kısaca anlatıyorum. Neyse ki Perla'ya emziriyor ve görüntülü görüşme yapamıyor, böylece yatağımdaki bandajı açıklamaktan kurtuluyorum.

Yüzümdeki yara izlerini sadece ailem, Dimitri ve doktorlarım gördü. Kazadan sonraki ilk birkaç haftayı sürekli karanlıkta geçirdim, sadece doktorlar beni muayene etmek için odaya geldiklerinde ışıkları açtım, bu yüzden Serenity geldiğinde yara izleri makyajla kapatılabilecek kadar iyileşmişti.

Kendimi kestiğimde beni bulması umurumda değil, ama yüzümdeki izlerin yarattığı utanç başka bir mesele.

Güvenliğimden memnun kaldığı için, telefonu kapatıp kapının arkasına yaslandım. Dimitri'nin yanına dönmeden önce kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kapıyı sonuna kadar açtım ve donakaldım. Dimitri'yi gözleri kapalı ve yüz hatları gevşemiş bir şekilde duvara yaslanmış halde görünce nefesim kesildi. Hafif bir uyku halindeyken bile korkutucu ve şiddet dolu görünüyordu, ama stoik ifadesiz yüzü olmadan parmaklarım onu dokunmak ve keşfetmek için kaşınıyordu.

Farkındalığı geri döndüğünde hava gerginleşir. Gözlerini açar ve bakışlarımla karşılaşır.

Doğal bronz tenimin kızardığımı gizlediği için şükrediyorum, ta ki onun dikkati yanaklarıma kayana kadar. Dudakları hafifçe kıvrılıyor.

Beni ona bakarken yakaladı ve kızardığımı biliyor.

Utanç ve kendimden tikslenme duygusu içimi kaplar. Çantamı omzumdan indirip lavabonun yanındaki tezgaha bırakırım ve yanağımdaki bandajın kenarlarını tutup yüzümü makyajla kaplamaya niyetlenirim.

Bandajı çıkarmaya kendimi zorlayamıyorum.

"Buraya gel, *sólnyshka*," diye fısıldadı Dimitri hemen arkamdan.

Korku beni olduğum yere çiviledi. Çok yakındı. Çok büyüktü. Çok erkeksiydi.

Ben panik halimden kurtulmaya çalışırken ve yavaşça ona dönmeye çalışırken, o bir aziz gibi sabırla bekliyor.

Gök mavisi gözlerinin yoğunluğundan nefes almakta zorlanıyorum. Bana uzandığında ve ben geri çekilmediğimde şok yaşıyorum. Derin bir nezaketle yüzümdeki bandajı çıkarıyor ve başparmağıyla yara izlerini okşuyor. Ona yaslanma isteğiyle mücadele ediyorum.

Onların ne anlama geldiğini bilseydi, yine de bana dokunur muydu? Damarlarım buz gibi oluyor.

"Senin iznin olmadan sana asla dokunmam," diye mırıldanıyor.

"O zaman neden şimdi bana dokunuyorsun? Ben izin vermedim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Ağzımı açarsam, kendimi küçük parçalara ayırarak çığlık atabilirim.

Ellerini yanlarına indirir.

"Duş al. İstersen kapıyı kilitle, ama ben sana tehdit oluşturmuyorum, *sólnyshka*," diye yemin eder.

Öfkemi daha da sıkı sararım ve ona uzun uzun bakarım, sonra tezgahın çantamı kapar ve yataktan çantamı alıp

ve arkamdan banyo kapısını kapatıyorum.

Bana tehdit olup olmadığını o seçemez. Bunu ben seçerim. Ve o kesinlikle bir tehdit.

Küvetin kenarına oturup başımı ellerimin arasına gömüyorum. Bu çok kafa karıştırıcı. Onu uzak tutmak için yaptığım her şeyi engellemeye devam ediyorum.

Böylesine acımasız bir saldırıdan zar zor kurtulduktan sonra bir erkeğe nasıl bakabilirim ki?

Yarın kardeşlerimle buluşana kadar onu görmezden gelmeye yemin ediyorum.

O yatakta yatmakta ısrar ederse yerde yatacağım, masada oturursa lavabonun üzerinde ayakta yemek yiyeceğim.

Kocaman, çekici bratva koruyucum yokmuş gibi davranmak o kadar da zor olamaz, değil mi?

BÖLÜM 6

Dimitri Volkov

O banyoya kaçarken, hayalet gibi gözleri zihnimde hala canlı. Kapıyı kilitlediğinde, kararlılığını sessizce takdir ediyorum.

Eğer girmek istersem, o zavallı kilit beni dışarıda tutamaz, ama ben uzun vadeli bir oyun oynuyorum.

Kalıcı bir oyun oynuyorum.

O duşu açana kadar lavabodan uzak duruyorum. Parfümünün kalıcı meyve kokusunun altında, korkusunun kokusu yatıyor.

Benim hatam. Onu çok hızlı ve çok fazla zorladım. Korkmuş küçük güneş ışığım, bana güvenip en parlak haliyle ışıldayabilmesi için zamana ve maruz kalmaya ihtiyacı var.

Neredeyse üç gün uykusuz ve çoğu insanın tüm hayatı boyunca kat ettiği mesafeden daha fazla yol kat ettikten sonra, Camilla'yı bir gün daha korumak için yeterince uyanık olmak için birkaç saat dinlendirici uykuya ihtiyacım var, ama *moya sólnyshka*'nın bana verdiği tepkiyle, duş almak için yeterince dinlenmiş hissediyorum. Sıramı beklerken, Yerik ve ekibimin geri kalanına mesaj atıyorum ve cevaplarını beklerken market alışverişlerini ayırıp soğuk ürünleri buzdolabına koyuyorum.

Herkes benim aileme özel kodu kullanarak durumlarını bildirir ve bulgularını bana aktarır.

Yerik, ikinci adamı New York şehrinin dışındaki bir daireye kadar takip etti.

Duş kapanıyor.

Kontrolleri bitirip perde aralığından park yerini kontrol ediyorum. Park yeri girdiğimizdeki gibi aynı.

Öğleden sonra erken saatler olmasına rağmen, Camilla ve benim mümkün olduğunca uzun süre uyumanın yararlı olacağını düşünüyorum. Televizyonu açıp kanalları geziyorum, bulabildiğim en sıradan programa takılıyorum ve sesini kısıyorum.

Kapıyı açması birkaç dakika daha sürer. Odadan buhar çıkmıyor. Omuzlarına sarılmış bir havlu ve sırtı boyunca akan ıslak saçlarıyla temiz bir eşofman giymiş, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Yüzündeki solgunluk, aramızdaki kapıyı kapattığı zamankinden daha da kötü. Göz teması kurmaktan kaçınıyor ve lavaboya doğru sürünerek, marketten aldığımız diş macunu ile dişlerini fırçalıyor.

Masadan çantamı alıp banyoya giriyorum. Duşundan kalan sıcaklığı beklerken, küvetten gelen buz gibi hava beni endişelendiriyor.

Kapıyı biraz aralık bırakıp soyunuyorum, silahlarımı ve ceplerimdeki eşyaları çantama koyuyorum. Bandaj paketi benimle alay ediyor.

Anastasia vermişti ve oğullarıma kullandığımdan sonra birkaç kez yeniledim, ama Camilla bunu taktığım ilk kadın.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, Camilla'nın benim ana bıçağımı aldığı için yedek bıçağımı düşün kenarına koyup hızlıca yıkanmak için içeri giriyorum.

Silahlarımı çantama, bıçağımı da kemerime saklayarak yeni bir kot pantolon ve siyah tişört giyip odaya girdiğimde, Camilla kapıdan en uzak başucuna sırtını dayamış, battaniyeye sıkıca sarılmış oturuyordu. Uyuyakaldığını fark edince irkildi ve somurtarak bana baktı.

"Uzan ve uyu Camilla. Akşam yemeği için seni uyandırırım," diyorum.

Bir süre sonra iç çekip başını sallar ve duvar tarafına dönerek yan yatmaya başlar.

Birkaç dakika boyunca gergin ve uyanık kalır, ben dişlerimi fırçalayıp sakallarımı keserken aynadan bana bakışlar atar, ama yorgunluğu galip gelir ve uykuya dalar. Tavan ışıklarını kapatırım ama başucu lambalarını ve banyo ışığını açık bırakırım, televizyon da hala açık olduğu için oda oldukça aydınlıktır. Ben yatağın diğer tarafına yerleşirken onun keskin nefes alışı benim

. Bütün battanileri ve yastıkları kapladığı için sırt üstü yatıp kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlayarak, uyurken ona uzanmamak için ellerimi pazılarımla kaburgalarımın sabitliyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Benden daha da uzaklaşıyor.

"Yarın yataktan düştüğün için vücudun morluklarla kaplı olarak ortaya çıkarsan kız kardeşine ne diyeceksin?" Onu korkutmak istemediğimden, ama rahatlığı konusunda endişelendiğimden, gürleyen bir sesle soruyorum. "Sadece sen istersen ısırırım, *sólnyshka*. İkimiz de uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunuz."

"Böyle şeylerle şaka yapma. Asla beni ısırmanı ya da dokunmanı istemeyeceğim," diye tıslar.

"Şaka yapmıyorum, *moya lyubov*, ve o söz neydi? Asla asla deme?" diye mırıldanıyorum, zihnim uykuya dalarken.

Yanında uyanık kalırsam rahatlayamayacağı için onu uykuya daldırıyorum ve birkaç dakika sonra isteksizce konuşmayı bırakıp uykuya daldığında gülümsüyorum.

Yatağın altımda bir hareket hissediyorum. Camilla uykusunda inleyince sessizce uyanıyorum. Sarsılıyor ve kendini daha sıkı bir şekilde cenin pozisyonuna sokuyor. Mümkün olduğunca hareketsiz kalarak adını söylüyorum.

Kırık, fısıltılı "*dur lütfen*" sözleri beni canlı canlı parçalıyor. "Bu sadece bir rüya, Camilla. Güvendesin. Ben buradayım."

Bütün vücudu titriyor ve beyaz parmak eklemleri banyodaki ışıktan parlıyor, battanileyi daha sıkı sararak kendini koruyor.

Sesime tepki olarak titrediğinde, kızımın konuşur gibi ses tonumu yumuşatıyorum.

"Kardeşim sana zarar verdiği için üzgünüm. Acını dindiremem, ama hayatının geri kalanında yanında kalıp seni koruyabilirim," diye söz veriyorum.

Rahatlar ve titreyerek nefes alır.

"Artık benimsin, *sólnyshka*. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek," diye yemin ederim.

O içini çekip huzurlu bir uykuya dalar ve sözlerimin, onun güveni ruhumu hafifletir.

Birkaç sakın nefes alırken, çocuklarım için duyduğum endişe savunmamı aşar. Anastasia hastalanmadan önce her zaman çok zeki ve enerji doluydu, ama onun ölümünden sonra içine kapanık ve kendilerinin gölgesi haline geldiler.

Camilla, hayatlarına yeniden ışık tutabilirdi. Travmasına rağmen, ya da belki de bu travma sayesinde, çelik gibi bir iradeye, kendini güvende tutacak kadar ihtiyatlı

ve yaşınnn ötesinde bir bilgelikle donatılmıştı.

Zoya'nın Camilla ile gülümseyip kıkırdayan görüntüsü hayal gücümde dolaşırken, istemediğim kadar derin bir uykuya dalıyorum.

Banyo kapısının kapanmasıyla uyanıyorum. Uyuyormuş gibi yapıp duyularımı odanın en uzak köşelerine kadar genişlettikten sonra, gözlerimi açıp gölgelerde kimse saklanmadığından emin olduktan sonra pencereye gidip perdeden dışarı bakıyorum.

Park yerinde birkaç araba var, ama neredeyse gece yarısı olduğu için yeni arabaların gelmesini bekliyorum. Hepsi park yerinin diğer tarafına park etmiş, tezgâhın arkasındaki adam bizi izole etmek için verdiğim parayı kabul etmiş.

Açgözlülük Amerika'ya özgü bir özellik değildir. Dünyanın dört bir yanındaki kuruluşlar açgözlülük üzerine çalışır. Bu, kullanışlı bir araçtır.

Camilla saçlarını arkaya bağlayarak banyodan çıkar. Odaanın içine girmeden önce farklı bir vücut spreyi kokusu gelir.

Lavanta ve vanilyanın ince karışımı, önceki meyveli karışımdan çok farklı, ama yine de ona yakışıyor.

"Konuşmamız gerek," diyor.

Cesaretiyle neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum.

"*Tamam*, konuşurken yemek yeriz," diye cevap veriyorum.

Kapıda tereddüt eder, sonra isteksizce başını sallar ve buzdolabına doğru yönelir. Seçenekleri karıştırırken, ona verdiğim görevi kalkan olarak kullanarak konuşur.

"Eminim kardeşim sana tüm ilgili soruları soracaktır: Amerika'da ne kadar süredir bulunuyorsun, bana saldıranın kardeşin olduğunu nasıl anladın ve buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Ama ben sadece tek bir şey bilmek istiyorum," diyor.

İçinde kabaran duygulara rağmen, mikrodalgada ısıtılabilir çorbanın metal kapağını açar ve zarif hareketlerle ısıtmak için mikrodalgaya koyar.

"Onu öldürecek misin?"

Omzunun üzerinden bana bakmasını beklerim.

"Adı Feliks ve evet, onu öldüreceğim," diyorum.

Kız başını sallar ve geriye dönerek mikrodalgayı izler. Mikrodalga bip sesi çıkarınca, kız düşünmeden elini içeri uzatır. Ben de odanın diğer ucuna koşar, yolumun üzerinde birkaç peçete alırım ve kız kendini yakmadan önce eliyle kabın arasına sıkıştırırım.

Kolum onun koluna değiyor, ama o peçeteleri kabul ettiği anda odanın diğer tarafına çekiliyorum.

Birkaç saniye boyunca elindeki peçetelere bakar, ama sonra gözlerini kırpar ve hiçbir şey olmamış gibi davranır.

Sandalyeyi masanın önüne yerleştirip, kapının yanındaki köşeye sıkışarak ona yatağın etrafından dolaşması için yer açarım. Bir elinde çorbayı, diğer elinde su şişesini dikkatlice dengeleyerek masanın üzerine koyar ve sandalyeyi sırt kısmı duvara bakacak şekilde çevirir.

Birkaç eşya topladım ve onu yatıştırmak için yeterince uzak, ama yine de kapıya yakın bir yere oturdum.

"Diğerlerini de öldüreceğim," diye yemin ettim.

Çorbasını ağzına götürürken duraksıyor. Yüzünün rengi soluyor ve göz bebekleri küçülüyor, ama gözlerimin içine baktıktan sonra çorbasını masaya koyuyor ve sandalyeye yaslanıyor.

"Başka kimi öldüreceksin?" diye sorar.

Gözlerindeki korkuyu anlamıyorum.

"Feliks'in planlarına karışan herkes. Sana zarar veren adamlar, Nico Russo'ya saldıran askerler ve o sinsî adamdan para kabul eden her aptal," diyorum.

Rahatlama yüzündeki ifadeyi yumuşatır. Başını sallar.

Ağzıma bir patates cipsi atıyorum ve tuzlu olduğu için neredeyse tükürüyorum.

"Onu bahçeye kadar takip etmeyi nereden bildin?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce çiğneyip yutuyorum.

"Sezgilerimin beni onun en sevdiği bara götürdüğünü söyleyebilirsin, ama oraya

. Onu bir ara sokakta duydum," diyorum.

Çorbasını alır ama içmek yerine avuçları arasında yuvarlar.

"Kardeşin mi gönderdi onu?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum.

O içini çekip başını sallar, çorbasını masaya bırakır ve bir parça kraker yerken şöyle der: "Ben de öyle düşünmüştüm. Onun için böyle bir şey yapması için hiçbir neden yok..."

"Yakında adamlarını peşine takacak," diye sözünü kesiyorum.

O alaycı bir şekilde, "Kardeşin neden tekrar peşimden gelsin ki?

O beni zaten mahvetti."

"Yok edilmedin, *sólnyshka*. Başarısızlığının suçunu sana yükleyecek."

Yüzündeki tüm ifadeler kaybolur ve benim yüzümü inceler.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Vivaldi ailesini parçalamak ve Russo'larla olan bağlarını koparmak yerine, onları bir araya getirdin ve düşmanlarını daha da güçlendirdin. Kızacak."

Omuzları gerilir ve ağzı kül doluymuş gibi çiğner.

İlgi çekici olmayan yiyeceklerimi televizyonun rafına atıyorum, dirseklerimi dizlerime dayayıp gözlerine bakarak tüm dikkatini bana verdiğinden emin oluyorum.

"Seni koruyacağım. Benimle evleneceksin," diye talep ettim.

Yiyeceği boğazına takılır, birkaç yudum suyla yutar, başını sallar ve öksürür.

"Hayır. Seninle evlenmeyeceğim. Kimseyle evlenmeyeceğim. Asla," diye beyan eder. "Evleneceksin," diye onu temin ederim.

O öfkeyle su şişesini masaya vurur ve ayağa kalkar.

"Hayır, evlenmeyeceğim. Artık evlilik için uygun biri değilim, o yüzden aptalca konuşmayı kes," diye bağırır.

O beni geçip gitmeden önce bileğini yakalarım ama o donakalır donakalır. Gözlerini bana çevirir, bileğine bakar, sonra tekrar yüzüme dik dik bakar.

"Sen benim karım olacaksın, Camilla," diyorum.

Dişlerini sıkıp ellerini yumruk yapıp yanlarına indiren Camilla, derin bir nefes alır ve omuzlarını benimkine doğru dikleştirir.

"Bana tecavüz ettiler, Dimitri." Sesi kırılır, ama boğazını temizler ve ruhunda biriken tüm öfkeyle devam eder. Ruhum onun için paramparça olurken, onun güzelliğine hayran olmamak elde değil. "Acımasızca. *Tekrar tekrar*, benden geriye kırık bir kabuk kalana kadar. Bir daha asla başka bir erkeğin bana dokunmasını istemiyorum, ama sen benimle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Evet, Camilla, istiyorum."

Kararlı cevabım onu şok ederek sessizliğe boğar. Yüzümde aldatma belirtileri arar, ama hiçbir şey bulamaz.

"Neden?" diye sorar.

"Senden fiziksel yakınlık istemiyorum, *sólnyshka*," diyorum.

Bir adım geri çekiliyor, beni baştan aşağı süzdükten sonra başını sallıyor.

"Yalan söylüyorsun. Her erkek..."

"Ben her erkek değilim. Ben Dimitri Volkov'um."

"Ve Dimitri Volkov açıkça bir erkek!" diye bağırır.

Sesindeki öfke neredeyse beni gülümsetiyor, ama kot pantolonumun içinde zonklayan yaramaz penisime lanet okurum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, böylece yüzünü avuçlamak için uzanmam.

"Yanağına koyduğum bandaj karımdan kalma. İlk hamileliğimizi duyurmak için bir hediyeydi. O bir yıl önce lösemiden öldü. Onun anısını lekelemeyeceğim," diyorum.

Onun narin yüz hatlarında düzinelerce duygu belirir. Gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır, sonra gözlerini açar ve neredeyse siyah irisleriyle beni yerine çiviler.

"Kaybın için üzgünüm, ama yine de seninle evlenmeyeceğim. Yorgunum, uyumaya devam edeceğim," diyor.

Sanki ben yokmuşum gibi yanımdan geçip battaniyelerinin içine kaybolduğunda, onu daha fazla zorlamadım.

Küçük güneş ışığım, teklifimi sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacı var.

Çocuklarımdan henüz bahsetmediğimi fark ettiğimde, iç çekmeyi bastırıp, sönük yemeğin ardından temizlik yapmak için ayağa kalkarım.

Sadece evlilikten bahsetmek bile onu paniğe sevk ediyorsa, benimle evlenmenin getireceği sorumlulukları öğrenmeye hazır değildir.

Ondan hiçbir şey saklamak istemiyorum, ama birlikte geçirdiğimiz sadece bir günün ardından, onun hakkında her şeyi bilmek için can atıyorum.

O bir muamma. Kırık ama güçlü. Acı çekiyor ama başkalarının acılarını da görüyor. Ateşli ve soğuk.

Ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Bugünkü patlamalarından sonra - hem ona sürücü koltuğunu teklif ettiğimde hem de şimdi evlilikten bahsettiğimde - onun değerli bir eş olacağından hiç şüphem yok.

Camilla Vivaldi benimle evlenmeyi kabul edecek. Çocuklarım ve ailemin onuru için sabırlı olabilirim.

O istemediği sürece ona dokunmayacağıma yemin ettim, ama onu beni o kadar çok istemesini sağlayacağımdan bahsetmedim.

Umarım çok uzun sürmez, çünkü testislerim şimdiden ağrıyor.

BÖLÜM 7

Camilla Vivaldi

SANİYELER İÇİNDE, kendimi battaniyeyle örtmekten pişman oldum. Banyoya girip kapıyı çarpıp kilitlemeliydim. Şimdi kendi yarattığım cehennemde mahsur kaldım.

Sessiz gözyaşları yüzümden akıyor, ama kendime bunların sadece ter olduğunu söylüyorum ve tüm bu katmanların altında terlediğim için öyleymiş gibi davranmak kolay.

Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Karışık duygularım bana bir cevap vermiyor, kafamdaki düşünceler de öyle.

O bir çocuğu ve karısını kaybetti. Bunca zaman, ben sadece uzak hayallerim olan şeylerin yasını tutuyordum, ama o sevdiği insanları elinden alınmıştı. Bu trajik ve adaletsiz.

Onun acıları umurumda olmamalı. Belki de ne kadar iğrenç biri olduğumu itiraf etmek beni çok yıprattı. Daha önce hiç tecavüz kelimesini yüksek sesle söylemedim ve o geceyi kimseye anlatmadım. Ona her şeyi anlatmamış olabilirim, ama neden kendimi bu kadar savunmasız hissettiğim kişi o olmak zorundaydı?

Bundan nefret ediyorum. Ondan nefret etmeliyim.

Ama nefret edemiyorum. Bana karşı çok nazik ve kibardı. Kırık umutsuzluğum muhtemelen fark ettiğimden daha derine bakmamı sağladı.

Öfkeyle gözyaşlarımı silerken, yanağımdaki izleri okşarken yine kendimi kaybetmek üzereyim, ama ellerimi yumruk yapıp battaniyede nefes almak için küçük bir boşluk açıyorum ve kafamda mantramı tekrarlıyorum.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

Bugün saldırıdan bu yana en iyi uyuduğum halde, yorgunluk beni derin bir uykuya çekiyor. Kabuslarım kaçınılmaz olarak geri döndüğünde, karanlık, yumuşak bir ses beni canavarlardan uzaklaştırıyor ve ben onların pençesinden kaçarak huzur dolu bir göle sığınıyorum.

Bir dalgıç gibi yüzeye çıkıyorum, nefes nefese ve kafam karışık. Ani değişiklikten dolayı tüm vücudum titriyor ve ağrı reseptörlerim uyanıp beynimi duyularla doldururken iniltiyi geri tutuyorum. Eklemlerimdeki sürekli ağrı ve karnımdaki boşluk beni rahatsız ediyor, ama bunların ne kadar korkunç olduğunu kabul etmeyi reddettiğim için ağrıyı hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilerek onları zihnimin derinliklerine itiyorum.

Kahve makinesi lavabonun yanında gürültüyle çalışıyor. Sabahın erken saatlerinin ışığı perdelerin altından sızıyor. Dimitri, kullanılabilir tek sandalyede oturmuş, tek kullanımlık bir bardaktan kahvesini yudumluyor. Buhar çıkan sıvıya bakıp yüzünü buruşturuyor ama bir yudum daha alıyor.

Ayaklarımı yere indirip banyoya sendeleyerek girmeden önce ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Lavaboda ellerimi yıkamak için dışarı çıktığımda, yüzüme su serpmek için aynaya bakmaktan kaçınıyorum.

Bandajın bıraktığı izleri takip ediyorum ve duştan sonra hiç makyaj yapmadığımı fark ediyorum. İçimi bir rahatsızlık kaplıyor.

Islak ellerimle saçlarımı tarayıp dağınık bir at kuyruğu yapıyorum, yüzümü birkaç kağıt havluyla kuruluyorum, çantamı açıp zırhımı giyiyorum, ama yara izlerini örtmenin normalde verdiği rahatlama hissi gelmiyor. Onunla hiç etkileşime girmeden, düşmüş koruyucu meleşim düşüncelerimi işgal ediyor.

Bana onunla evlenmemi istiyor, ama ona istediğini veremeyeceğimi bilmiyor. Şu anda keder onu boğuyor olabilir, ama eninde sonunda çocuk isteyecektir.

Gerçeği öğrendiğinde bana kin beslemeye başlayacak ve onun benden nefret edeceği düşüncesi bile ruh halimi bozuyorsa, ondan uzak durmalıyım.

"Kardeşimle ne zaman buluşacağız?" Eyelinerimi bitirirken soruyorum. "Birkaç saat sonra," diye cevaplıyor.

Onun yumuşak sesi içimi sararken ve beni sıcaklıkla doldururken midem altüst oluyor. Maskara sürmeye odaklanıyorum.

"Ne zaman çıkıyoruz?" diye soruyorum.

"Sen hazır olduğunda," diye gürlüyor.

Gözlerimi kapatıp maskara kapağını kapatıyorum, kendime sakinleşmemi söylüyorum ama libidom uyanmakta ısrarcı.

"Bu kahve benim için mi?" diye soruyorum, çantamdan dudak kalemimi çıkarırken.

"Evet, ama istersen sana çay da yapabilirim," diye mırıldanır.

Kalemi dudaklarıma götürürken parmaklarım titriyor. Derin bir nefes alıp aynaya yaklaşıyorum.

Odanın diğer ucundan aç gözleri beni yutuyor. Aynadaki bakışlarıma yöneltiyor, arzularında pişmanlık duymadan ve dürüstçe, ama harekete geçmek için hiçbir şey yapmıyor.

Ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar alevler yükseliyor, şehvetin parıltısı o kadar güçlü ki, daha önce gerçek bir tahrik hissetmiş miyim diye merak ediyorum.

Göz bebeklerim aynadaki yansımamda büyür. Kendime şüpheci gözlerle bakıp alaycı bir şekilde gülerim. Eşofman giymiş, saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve dudaklarım ruhsuzken, hiç de çekici görünmüyorum.

Belki de karısı öldüğünden beri bir kadınla birlikte olmamıştır, bu yüzden bana ilgi duyduğunu *sanıyor* ama aslında öyle değil. Daha güzel birini bulduğu anda benden uzaklaşacaktır.

Soğuk bir öfke içimi kaplar.

Ellerim titremez bir şekilde dudak kalemi sürerim. "Kahve yeter," diye yalan söylerim.

Hayalimdeki modellik işini bulmadan çok önce kafeinden uzak durmaya başlamıştım, ama bunun bana hiçbir faydası olmadı, değil mi?

Dudak kalemi sürüp ikisini de çantama atıyorum, çantayı kapatıp omzuma asıyorum.

Kahvenin ilk yudumu dilimi yakıyor. Tek kullanımlık bardağın üstüne üfleyip duvara yaslanıyorum ve dikkatlice bir yudum daha alıyorum.

Dimitri beni ürkütücü bir yoğunlukla izliyor. Onu görmezden gelip, mideyi yakıcı sıvıyla doldururken acı tadı ve sıcaklığı tadını çıkarıyorum. Bardak yarıya geldiğinde, damarlarımdan enerji akıyor, ama çok gerginim, bu yüzden bardağı tezgaha koyup buzdolabından bir sandviç alıyorum.

Birkaç ısırik aldıktan sonra, geri kalanını çöpe atıp gitmeye hazır olduğumu söylüyorum.

Dimitri sandalyeden kalkar. Kalbim hızla çarpar. O kadar iri ki. Omurgamdan bir korku dalgası geçer.

Yatağın köşesine eğilir, yerden büyük çantamı alır, omzuna sırt çantasını takar ve perde aralığından dışarı bakarak otoparkı tarar.

"Yakınımda kal, *sólnyshka*. Kardeşim şu anda şehirde olduğumu biliyor," diyor.

İçim sıkışır ve yemek ve kahveyi midemde tutmak için uğraşırım.

Başımı sallayıp onu güneş ışığına doğru takip ediyorum. Arabayı bir tur dolaştıktan sonra benim için kapıyı açıyor. Ben koltuğuma oturduktan sonra otel anahtarını istiyor, ben de çantamdan çıkarıp avucuna koyuyorum.

O, ben geri çekilene kadar elini kapatmayı bekliyor olsa da, parmak uçlarım onun pürüzsüz tenine dokunur.

Gözlerime bakar. Midem düğümlenir. Gök mavisi gözlerinde açlık gizlidir. Damarlarımda ateş yanar.

Kapıyı kapatıp eşyalarımızı bagaja koyduktan sonra resepsiyona doğru sürmeye başladı. Arabada tek başıma beklerken, göğsümde bir korku dalgası hissettim.

Ona nereye gittiğimizi sormalıyım, ama cevabı duymak istemiyorum. Kardeşlerimle buluşana kadar hayatta kalabilmemin tek yolu, şu anı yaşamak.

Siktir. Kardeşimden benimle evlenmek için izin isteyecek, değil mi? Ona bir varis sağlayabileceğimi düşünerek bir anlaşma yapacak, ya da daha kötüsü, kardeşinin verdiği zararlardan dolayı aileme borçlu olduğunu düşündüğü için.

Kurtarılmaya, intikama ya da kız kardeşim ve yeğenim dışında hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Adil davranmıyorum. Kardeşim travmamın ilk birkaç ayında yoktu belki, ama kafasını kışından çıkardığından beri bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı. Ailemizin onu ve Serenity'yi güç için evlendirdiği gibi beni evlendirmeyecek.

Dimitri geri döndüğünde dilim damağıma yapışıyor.

Yakında benim evlilik malzemesi olmadığımı anlayacak, bu yüzden o şehre doğru ilerlerken ben körü körüne pencereden dışarı bakıyorum.

Tanıdık bir kuyumcunun önünde durduğunda, içimi bir endişe kapladı.

Arabadan iner ve valeye anahtarlarını gösterir, ama anahtarları vermeden dönüp benim kapımı açar.

"Ben inmeyeceğim," diyorum.

Göz hizama eğilerek yüzünü o kadar yaklaştırdı ki, fısıldayan sesi sadece benim kulaklarıma ulaştı.

"Benimle evlenmeyecek olsan bile, diğerlerinin evleneceğini düşünmelerini sağlamalıyız.

Feliks görecektir," diyor.

Korku omurgamı kaskatı kesiyor, ama Perla'nın başparmağı sarı minik yumruğu zihnimde canlanıyor.

"Onu kızdırmak istiyorsun," diyorum, yarı suçlayarak, yarı düşünerek. "Onu öfkeliendirmek istiyorum, o yüzden büyük bir gösteri yapalım, *tamam mı?*"

"Neden?" diye soruyorum.

Kardeşinin düşmanlarına ne kadar korkunç davranabileceğini ilk elden biliyorum, bu yüzden en son istediğim şey onun öfkesini daha da çekmek, ama ailemi korumak için kendimi tehlikeye atmak tek yolsa, o zaman yaparım.

"Hakaretlere iyi tepki vermez," diyor Dimitri.

Feliks'in beni terk ettikten sonra kırılacağı pek olası görünmese de, daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yok. Dimitri'nin önceki sözleri zihnimde yankılanıyor: Bu benimle ilgili değil, Feliks'in planının başarısız olduğunu düşünmesiyle ilgili.

Dönüp ayaklarımla yere basıyorum.

Dimitri geri çekilir. Boğazımı temizlerim. O, sert bakışlarını bana çevirir.

"Elini ver," diye kendimi zorluyorum.

İçim titriyor olsa da, elimi eline sokup onun gücünü kullanarak ayağa kalkıyorum. Sürpriz ve onay, bratva suikastçısının taş gibi maskesini takmadan önce bakışlarını yumuşatıyor.

Kısa süreli temas olmasına rağmen, kendime gelmem için biraz zamana ihtiyacım var, bu yüzden sweatshirt'ümün eteğini düzelterip, Dimitri'nin iri vücudu ile arabanın arasından kaçmak için bagaja doğru adım atıyorum. Anahtarlığı valeye veriyor ve yanıma geri dönüyor.

Çantamı sıkıca tutup, arabanın arkasına dönmeden önce birkaç adım onun yanında yürüdüm.

"Kolun," diye fısıldarım.

Bana dirseğini uzatır. Elimi gövdesi ile kolunun arasına sokar ve parmak uçlarımla dirseğinin kıvrımına koyarım, sevgi dolu görünürken ona mümkün olduğunca az dokunmaya çalışırım.

Pencerede yansıyan görüntümüzü görünce kendime güvenim kaybolur, ama o beni kuyumcuya götürürken omuzlarımla geriye atarım. Mağazadaki herkesi tanımıyorum, ama gizli bakışlar ve ellerinin arkasında fısıldaşmalarından, benim kim olduğumu bildiklerini anlıyorum. Günün bu saatinde mağaza kalabalıktır, Dimitri sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi diğer çiftlerin arasında dolaşırken ben nefes almakta zorlanıyorum.

Modelken her gün aksesuar takardım, ama şimdi en son istediğim şey dikkatlerin odağı olmak, bu yüzden ürünlere zar zor bakıyorum.

Mesanem şikayet ediyor. Çok fazla kahve içtim.

"Tuvalete gitmem lazım," Dimitri'nin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanıyorum.

O homurdanır ama iki ayrı koridora açılan tuvalet işaretlerinin bulunduğu sık bekleme odasına doğru yönelir.

"Üzgünüm, çabuk dönerim," diyorum.

"Özür dileme, *sólnyshka*. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım, ama çok uzun sürerse içeri girerim," diye uyarıyor.

Onun kolunu bırakıp kısa koridordan kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken, o girişte nöbet tutmaya başlar. Tuvaletin kapısını itip açtıktan sonra, tuvaletlere doğru ilerlerim ve annemle karşı karşıya geldiğimde donakalırım.

Kibar maskesini düşürür, kırık olduğunu bildiği kolumdan tutar ve beni en yakın lavaboya doğru çeker. Spor ayakkabılarımın topuklarını mermere geçirip parmaklarını çekmeye çalışırım, ama o, morluklar bırakacak kadar sıkı tutar.

O beni lavabonun kenarına fırlatırken, ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır ve mideye beyaz sıcak bir acı saplanır. Derin, yakıcı bir acı kolumdan omzuma yayılır.

"Telefonunu ver," diye bağırır.

Diyaframım nefes alabileceğim kadar gevşemedi, çantamı omzumdan çekip açar.

"Bir kez daha aramamı görmezden gelersen, seni bulabildiğim en yaşlı, en hasta sosyetikle evlendiririm. *Anladın mı*, Camilla?"

Kafamı sallayıp telefonuma uzanıyorum, ama o kolumu itip beni tekrar lavaboya doğru itiyor.

"Kız kardeşin seni asla kendi karmaşasına sürüklememeliydi. Seni kullanıyor, bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri hiç mantıklı gelmiyor. Serenity benden sadece keder ve endişe duyuyor.

Annem hiç iyi bir anne figürü olmadı, ama sahip olduğum tek anne oydu. Artık depresyonun karanlık çukurunda olmadığım için, Serenity'nin müdahalesine ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlıyorum.

Hayalimdeki mankenlik işini kabul ettikten sonra ailemle ilişkilerimi kesmemin sebebi annemdi. Onun için asla yeterince iyi değildim. Asla yeterince mükemmel değildim. Asla yeterince paspas değildim.

Öfke içimi kaplar, ardından adrenalın patlaması gelir. Lavabodan itilirim ve telefonumu elinden düşürürüm.

"Serenity beni seviyor, anne. Beni kullanan sensin."

Onun acımasız azarlamalarından çok korktuğum için ona hiç sesimi yükseltmedim, ama daha önce koruyacak kimsem de olmadı.

Demir gibi bir tutuşla at kuyruğumu yakaladı, dengemi bozdu ve beni lavaboya sürükledi.

"Seni kim seviyor umurumda değil. Seni *ben* büyüttüm. *Bana* itaat edeceksin," diye emreder.

Sıcak musluğu açtığında ve püsküren sudan buhar yükseldiğinde içimi bir endişe kapladı.

Yüksek topuklu ayakkabısını spor ayakkabımın burnuna bastırır, ama o kadar acıyor ki sanki ayakkabım yokmuş gibi hissediyorum ve beni saçımdan lavaboya doğru eğiyor. Kollarımı lavabonun kenarına dayarım, ama ıslak mermer çok kaygan çıkıyor.

"Hafta sonuna kadar Tomasso Bonnetti ile evleneceğini söyle, o zaman tüm bunlar sona erecek," diyor.

Onun tutuşunun izin verdiği kadar başımı sallıyorum. Elim kenardan kayıyor ve yüzüm buharlı suya yaklaşıyor.

At kuyruğumu bırakıp bileğimi tutar. Ben tıslayarak geri çekilirim, ama o ağrıyan ön koluma vurur, kolumu yukarı çeker ve parmaklarını dirseğimin üstüne dolayarak beni acımasızca tutar.

"Hayır! Anne, dur! Tomasso ile evlenmeyeceğim," diye yalvarıyorum.

Sesimdeki çaresizliği duymaktan nefret ediyorum. Çok uzun zaman önce o gece çıkardığım yaralı hayvan seslerine çok benziyor.

Annem kolumu lavaboya doğru çekince kapı açılır. "Eşimden ellerini çek."

Dimitri'nin sesi fayanslı duvarlardan yankılanır.

Rahatlama hissi içimi kaplar, ama çökme ve annemden kurtulma dürtüsüyle mücadele ederim. Vücudum kendi kendine hareket eder, beni odanın diğer ucuna, Dimitri'nin göğsüne doğru fırlatır. Hiçbir zaman yetişkin bir erkeğe sarılmadım, babama bile, ama kollarımı onun boynuna doluyorum ve yüzümü sert göğsüne bastırıyorum.

Kollarını bana doladığında, eve dönmüş gibi hissediyorum.

Gerçek evime. Ailemin beni mükemmel olmaya zorladığı havasız malikaneye, kazadan önce yaşadığım minimalist daireye ya da bakım evindeki kişisel olmayan odaya değil.

Burası kendim olabileceğim güvenli bir yer. Onun kollarında kırık, sefil ve acınası olmaya özgürüm. O ikimiz için de yeterince güçlü olacak.

Nefesim kesildiğinde, beni daha sıkı sarar ve başımın arkasını nazikçe okşayarak kucaklar.

"Karin mı?"

Annemin şüpheci ama aşırı tatlı sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Derin ve sakinleştirici bir nefes alıp, burnumu dolduran erkeksi kokuyu tadını çıkararak nefes verip başımı kaldırıyorum. Dimitri bana sarılmasını gevşetiyor ama sanki ben dünyadaki en değerli şeymişim gibi başımı destekliyor.

"Evet, anne. Ben zaten evliyim, bu yüzden güç için beni satmaya çalışmayı bırak. Sen kaybettin. Bizi rahat bırak," diyorum.

Göz bebekleri küçülür, ama Dimitri'yi baştan aşağı incelerken bana neredeyse hiç bakmaz.

İçimden bir sahiplenme duygusu yükselir. Yumruklarımı onun ceketine geçirip onu kendime daha sıkı çekerim.

"Nefis tavırların nerede, Camilla? Beni kocana tanıtır mısın?" diye sırtıtarak sorar.

Gerçekten de bir kız öğrenci gibi sırtıyor.

"Hayır. O benim, senin değil. Asla senin olmayacak. Gidelim, *amore mio*," diye hırlıyorum.

Çok ileri gittiğimi biliyorum, ama elini tutuyorum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum, telefonumu ve çantamı yerden alıp onu da yanıma alarak odadan çıkıyorum. Şüphesiz gülünç görünüyoruz, ama umurumda değil.

Annemin beni ezmesine izin vermeyi bıraktım. Bir daha asla bana ya da kardeşlerime pençelerini geçiremeyecek.

Babamın gözleri büyür ve bekleme odasındaki kanepede öne doğru eğilir, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi. Ona sert bir bakış atarım ve onu görmezden gelerek Dimitri'yi mağazadaki en pahalı mücevherlerin olduğu yere götürürüm.

Adrenalinim azaldıkça, kararlılığım da azalır, ama vitrindeki en büyük elmas yüzüğü işaret ederim. Parmağım titriyor.

"Onu istiyorum," diyorum.

Kırmızılaşan kolumu göstermek için bir kolunu sıvamış bir eşofman giymiş ve saçlarım tarihin en dağınık at kuyruğunda, New York'ta en çok arzu edilen alyans setini seçiyorum, yanımdaki iri, dövme ve acımasız Rus gangsterin bu saçma sapan komedimi destekleyip desteklemeyeceğini hiç bilmiyorum.

Gözlerimi ona çeviriyorum ve gözlerindeki ateşli açlık karşısında neredeyse yere yığılmak üzereyim.

"Senin için her şeyi yaparım, *sólnyshka*," diye mırıldanır.

Dudakları en ufak bir gülümsemeyle kıvrılır ve bir an için bunun gerçek olmasını o kadar çok isterim ki göğsüm ağrır, ama mağazada dolaşan heyecanlı fısıltılar bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatır.

Dimitri büyük bir gösteri istiyordu. Ben de istediklerini verdim. Üst sınıfın her üyesi bu hikayeyi birkaç saat içinde duyacak ve yayılmaya devam edecek.

Elimi nazıkçe sıkıyor. Dikkatimi mücevherlere çeviriyorum, aslında onları görmüyorum ama düşüncelerimden uzaklaşmak için bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacım var.

Düşüncelerim sessiz kalmayı reddediyor.

Mağazadan çıktıktan sonra ellerinin üzerimde olmasını kaldırabilecek miyim bilmiyorum, ama bunun doğru olduğunu inkar edemem. Kulağımda kabuslar yankılanırken, sanki bu temas olmadan ölecekmişim gibi parmaklarım onun parmaklarını sıkıca kavıyor.

Dimitri Volkov ile evlenmek istiyorum, ona hak ettiği geleceği veremediğim için bana kızsak bile.

BÖLÜM 8

Dimitri Volkov

CAMILLA, mağazadaki tüm elmaslardan daha parlak bir şekilde ışıldarken, yeni yüzüğünü denemek istediğini söylüyor. Vitrinin arkasındaki kadın, *moya sólnyshka'yı* memnun etmek için neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyor ve onun rol yaptığını fark edince içim bir parça buruklaşıyor. Buradaki herkes onun bir Vivaldi olduğunu biliyor.

Cüzdanımı açar açmaz benim bir Volkov olduğumu anlayacaklar. Söylentiler yayılacak.

Müstakbel eşim harika bir oyuncu, ama tuvalette rol yapmıyordu. Sadece annesi seyirciyken, dişlerini gösterdi ve bölgesini sahiplendi.

Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Penisim hala arzuyla titriyor, ama kot pantolonumun dikişi onu kontrol altında tutmak için yeterli rahatsızlığı sağlıyor.

Camilla'nın eli benim elimde titriyor. Gözleri parlıyor, ama yüzüğü almak için elini uzatırken kibirli tavrını koruyor.

Hırıldayarak kadını durduruyorum. Yüzüğü bana uzatıyor. Camilla gibi minyon bir kadını baştan çıkaracak kadar elmasla süslenmiş yüzük, tek başına çoğu Amerikalının hayatı boyunca kazandığından daha pahalı.

Yüzüğünü parmağına takıp elini yüzüme kaldırıyorum. Gözlerime baktığında yanık kahverengi gözleri genişliyor.

Onu kızdırmak istemiyorum - zaten sürücü koltuğu ve bandaj olaylarıyla beceriksiz bir canavar olduğumu kanıtladı - ama dudaklarım onun yumuşak tenine dokunma arzusu ile titriyor. Gözlerini kırıştırıyor, yüzümü inceliyor ve başını sallıyor.

Onun parmak eklemlerini öpüyorum.

Mağazadaki tüm kadınlar iç çeker.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde satış görevlisine uzattığımda, kadın aceleyle nişan yüzüğünü ortasına yerleştirir.

Camilla'nın parmağına takarken, devasa elmas parıldıyor.

Artık zihinsel aşırı yüklenmenin eşiğinde olmayan Camilla, yutkunur ve alaycı bir maske takmış, parıldayan gözlerini bana doğru kırpar.

Henüz resmiyete dökmedik, ama *moya sólnyshka artık* benden kaçamaz

Eşleşen erkeksi bandı parmağıma taktığında maskesi düşüyor parmağıma takarken maskesini kaydırır ve ben, gözlerindeki üzüntüyü anlamadan duraksarım, ama o düşüncelerini bir gülümsemeyle örtbas eder ve parmak uçlarına yükselir.

Bana doğru eğilip dudaklarıma erişebilmem için eğilirsem de, onu tezgahın üzerine kaldırıp dişlerimle, dilimle ve sikimle onu parçalamak istesem de, çenesine iffetli bir öpücük kondurduğunda kararını saygıyla karşılarım.

Benim istediğimden çok daha hızlı geri çekilir, bana bastırıldığı sert göğüslerinin hissi, omurgamdan aşağıya doğru şehvet dalgaları gönderir ve testislerimde birikir.

Elini elime soktuğunda, parmaklarımı gevşekçe onun parmaklarının etrafına kapatıyorum. O çok narin. Onu kırmak istemiyorum.

Camilla, ödemeyi bahsettiğinde tezgahın arkasındaki kadına küçümseyen bir bakış atıyor.

Herkesin görebilmesi için kimlik kartlarımı ve kredi kartımı gösteririm. Fısıltılar yoğunlaşıyor.

Kadının kartımı işlemesi için beklerken, Camilla'nın eli benim elimde titriyor. Uzaklaşmıyor, kibirli tavrını da bırakmıyor, ama bakışları dördüncü kez kapıya kayınca, gitmek için can attığını anlıyorum.

Kadına acele etmesini söylüyorum. O da öyle yapıyor.

Ben dönüp gelecekteki karımla birlikte kapıdan çıkarken, diğer müşteriler Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır. Vale'den anahtarları alırım, onu bir prenses gibi arka koltuğa oturturum, kolunu düzeltirim ve New York'un en çok aranan mücevherinin yepyeni sahibi olarak yola çıkarım.

Ve yüzükleri kastetmiyorum.

Saçını düzelttikten sonra yüzünü pencereye çevirip zihnini boşaltıyor.

Hedefimize yaklaşırken Camilla hala boş boş camdan dışarı bakıyor, ben de Giorgio'nun bana gönderdiği adrese varmadan önce birkaç kez bloğun etrafında dolaşıyorum. Garaj ve kapılı araba yolu dışında, bu şehir evi caddedeki diğer evlerden farksız görünüyor.

Camilla dikiz aynasından gözlerime bakar. "Bir şartla seninle evlenirim," der.

"Senin için her şeyi yaparım, *sólnyshka*," diye içtenlikle cevap veriyorum.

Gözleri büyüdü ve derin bir nefes aldı. Kafasını hafifçe salladı ve cesareti eriyip gidecekmiş gibi korkarak öne doğru eğildi.

"Sözünü tutmalısın," diye talep ediyor.

Gözlerinde gizlenen kabuslardan, onun rızası olmadan ona dokunmayacağıma dair yeminimi kastettiğini anlıyorum. Mücevher dükkanındaki yakınlığımızın, istediğim zaman ona dokunmam için bana izin verdiğini düşüneneğimden korkuyor.

"Ben sözümü her zaman tutarım," diyorum.

Kafasını sallar ve yüzünü başka yöne çevirir, ama annesinin onu lavaboya eğip kolunu kaynar suya zorla soktuğu görüntüler içimden bir homurtu çıkarır ve o da dikkatini tekrar dikiz aynasından bana çevirir.

Bu sözleri son söylediğimde beni duymamış olabilir, ama şimdi de eskisi kadar doğru geliyorlar.

"Artık benimsin, *sólnyshka*. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek," diye yemin ederim.

Keskin nefes alışı ve küçülen göz bebekleri şok olduğunu gösteriyor, ama yutkunup başını sallar.

Camımı indirip yüzümü kapı kontrolündeki kameraya çeviriyorum. Giorgio kapıyı açıyor ve elektronik kapı açılır açılmaz ileri doğru ilerliyorum.

Ön tamponum garaj kapısından bir santim uzaklıkta durur ve garaj açılmadan önce kapının arabanın arkasında kapanmasını beklerim. Garaj, araba yolundan daha geniştir ve gerekirse bagaj dahil her kapıyı açmak için yeterli alan sunar. İçeri park ederim ve garaj kapısının kapanmasını beklerim, sonra arabadan iner ve Camilla'nın kapısını açarım.

"Neredeyiz?" diye soruyor.

"Evim," diyor Giorgio evin kapısından. Camilla'nın şaşkınlığı her şeyi anlatıyor.

Arabadan uzaklaşır, böylece kapıyı kapatabilirim. Geri çekilir ve ona geçmesi için yer açmak için sırtımı duvara dayarım, ama o kardeşine doğru yönelmez

kardeşinin yanına gitmez.

"Doğudaki şehir evi senin. Serenity'ninki batıda. Anahtarların bende. İstedğin zaman ziyaret edebilirsin," diyor Giorgio.

Camilla gözlerini kırıştırır, başını sallar ve bir anlığına bana bakar, sonra bakışlarını ellerine indirir.

Göğsüm sıkışıyor, çünkü o kendi içinde bir savaş veriyor. Hangi şeytanlarla savaştığını bilmiyorum, ama ona çok fazla acı veriyorlar.

İçgüdülerimle hareket ederek, dönüp sırtımı sürücü kapısına dayadım. Omuzları gevşediğinde, göğsümdeki sıkışma da geçer.

Gözlerime bakarak bana sessizce teşekkür etmesi, şimdiye kadar aldığım en büyük iltifattır.

Omuzlarını geriye doğru çekip, bakışlarını kardeşine dikerek yanımdan geçiyor.

Annesinin elinden boynunda oluşan morluğu fark ettiğimde öfke beni sarar.

Yeterince hızlı geledim. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir daha böyle olmayacak.

Camilla'nın başının üzerinden Giorgio'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kaşlarını kaldırıyor. Camilla'ya bir bakış atıp elimi enseme götürüyorum.

Evin içinden kadınsı bir ses duyulur. Camilla koşarak ilerler. Giorgio gülümser ve ona kız kardeşinin yanına gitmesi için yer açmak için geri çekilir, ama morlukları gördüğü anda ifadesi ciddileşir.

Camilla gözden kaybolduğunda içimi bir rahatsızlık kaplar. Onun güvendiği insanlar arasında olsak da, ikimiz de daha önce buraya gelmemiştik ve o kol mesafesinin dışında olduğunda onu koruyamıyorum.

"Ne yaptın?" Giorgio, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle sorar.

"Ben değil. Bianca Vivaldi," diyorum.

Giorgio'nun gözlerinde fırtına bulutları oluşur. Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bunu Camilla'dan dinleyeceğim," diye karar verir. Ben başımı sallarım.

Giorgio Vivaldi ile daha önce hiç tanışmadım, aslında, gece boyunca karşılıklı gönderdiğimiz birkaç mesaj, onunla ilk kez iletişim kurduğum anlardı, ancak mafya dünyasında hayatta kalmak isteyen hiç kimse, ister Rusya'dan ister New York'tan olsun, bizim gibi önemli isimleri tanımazdan gelemmez.

Giorgio yirmi altı yıl önce doğduğundan beri birbirimizin varlığından haberdardık.

Babam, ben on beş yaşındayken ve ailem için *ubiytsa* olmak üzere yoğun bir eğitime başladığımda, Vivaldi'nin varisinin doğumunu duyurdu. Vivaldi'lerin ilk çocuğu bir kızdı ve bu nedenle umdukları varis değildi.

Camilla'nın Giorgio'dan sadece bir yaş büyük olduğunu fark edince içim cız etti, bu da onun benden on dört yaş küçük olduğu anlamına geliyordu. Kendimi yaşlı hissetmiyorum ama biz farklı nesilleriz.

Onu korumak için yıllar boyunca edindiğim deneyimi kullanacağım.

Giorgio kollarını açıp elini uzatarak

Elini sıkıyorum.

Birbirimizi tanımıyor olabiliriz, ama Tanrı kaderlerimizi birbirine bağladı ve dün dünyalarımız çarpıştığından beri ikimiz de zamanımızı boşa harcamadık. Bu arada benim ve ailem hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmiştir.

"Camilla'yı güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim. Bahçedeki kör noktadan haberdar değildik," diyor.

Başımı sallıyorum.

Bana evine girmem için işaret eder ve bana yol göstermek için arkasını döner. Hareketindeki güven ve meydan okuma benim gözümünden kaçmaz.

Garaj kapısını arkamdan kapatıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Camilla, kucağında bir bebekle kanepede oturuyor ve kız kardeşi ona yapışmış durumda. Diğer iki kadın, dizleri kanepede oturanlara değecek şekilde sehpaye oturmuş, genç bir çocuk ise Camilla'nın diğer yanında yerde diz çökmüş durumda. Herkesin dikkati tamamen Camilla'nın kucağındaki bebeğe odaklanmış.

Camilla'nın bakışlarındaki sevinç, şaşkınlık ve mutsuzluk kalbimi sıkıştırıyor.

Nico Russo, kaneye ile karısına en yakın döşemeli sandalye arasında duruyor. Danışmanı Ermanno Mancini en uzak sandalyenin arkasından beni süzüyor, Giorgio'nun danışmanı Fiero Capito ise merdivenlerin altındaki korkuluğa yaslanmış durumda.

Kadınlar ve gençlerin etrafına koruyucu bir çember oluşturmuşlar. Bunu onaylıyorum.

Merdivenlerin altına vardığımda, Fiero ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. Onun sıkı el sıkışmasına karşılık veriyorum ve beni baştan aşağı süzdüğünde onun ihtiyatını kabul ediyorum.

Giorgio tanıştırma yapar, ama kimseye gerek yoktur. Odadaki herkes birbirini tanır ve neden burada olduğumuzu bilir.

Fiero, kanepenin karşısındaki ikili koltuğa oturmam için işaret eder, ben de minderlere yerleşir ve mümkün olduğunca tehditkar olmayan ama uyanık bir pozla arkama yaslanırım.

Camilla bebeği annesine geri verir ve bir grup insanın ortasında olduğunu fark etmemiş gibi irkilir. Giorgio'nun karısı Aurora'nın minyatür versiyonu gibi görünen çocuk, masanın etrafında zıplayarak bebeğe olabildiğince yakın kalmaya çalışır.

New York'un bir başka mafya ailesinin en büyük çocuğu olan Aurora Achilles, ayağa kalkarken ona gülümser, ama beni fark edince yüzündeki ifadeyi kapatır. Kahve masasının diğer tarafına geçer.

"Yeni anneye su ve meyve suyu dışında - ki bu zorunludur, tartışma Serenity - başka içecek isteyen var mı?"

Ben almayı reddederim ve Aurora'nın küçük kardeşi ve hem Achilles hem de Vivaldi krallıklarının varisi olan Tristan adlı çocuğun, kız kardeşine yardım etmek için hiç tereddüt etmeden bebekten uzaklaştığını onaylayarak izlerim. Beni fark edince kaşlarını çatır. Ben de cevap vermeden ona bakarım. O da homurdanarak Aurora'nın peşinden merdivenlere çıkar.

Camilla'nın kalkıp bana katılması beni şaşırttı. Kol dayama yerinin izin verdiği kadar uzağa otursa da, bu seçimi beni gurur ve hayranlıkla doldurdu.

"Anneme ne oldu, Camilla?" diye sorar Giorgio.

Camilla, kardeşinin dün gece "temel" sorularla başlayacağını düşünmüştü, ama Giorgio, son birkaç saat içinde tüm cevapları bulmuş olduğu için bu soruları atlayıp onu sorguya çekmeyi tercih eder.

Serenity nefesini tutar ve Camilla'ya sert bir bakış atar, ama öfkesini müstakbel karıma yöneltmez.

"Annem o tesise gitmedi, değil mi? Onu senden uzak tutmak için çok uğraştık," diye haykırır.

"Hayır, onu tesadüfen şehirde gördük," diyor Camilla.

Kollarını çekiştirir. Keşke ilk tepkime uyup bıçağımı annesinin boğazına saplasaydım.

"Ne yaptı?" diye sorar Serenity.

Camilla başını sallar ama "Tomasso Bonnetti ile evlenmemi istedi, ama ben ona Dimitri ile zaten evli olduğumu söyledim" der.

Oda sessizliğe bürünür. Camilla elini saçlarına geçirir. Bana bakar ama yardım istemiyor, bu yüzden ailesiyle kendi bildiği en iyi şekilde ilgilenmesine izin veririm.

"Hayır, henüz evlenmedik," diye devam eder, herkesin en büyük sorusuna cevap vererek, "ama yakında evleneceğiz."

"Ama neden? Onunla daha dün tanıştın," diyor Serenity.

Ermanno'nun eşi Loretta omuz silkiyor ve kocasına dirsek atarak, "Bazen böyle olur. Açıklaması yok," diyor.

Camilla tekrar başını sallar ve "Hayır, öyle değil. Ben sadece... Ona güveniyorum. Dün evlenme teklif etti, ama ben hayır dedim ve o teklifin her zaman geçerli olacağını söyledi, bu yüzden bugün annemi durdurduğunda... beni ondan koruduğunda, onu kalkan olarak kullandım."

Aurora geri döndüğünde kimse konuşmuyor — kardeşi hariç — ve içkileri dağıtıyor.

"Peki düğün ne zaman?" diye sorar Aurora.

Tüm konuşmayı duyduysa mutfak yakın olmalı.

"Düğün olmayacak. Evlenmeyecekler," diyor Giorgio.

Camilla'nın keskin nefes alışı ensemdeki tüyleri diken diken eder. Kanepeye daha da yaslanıp, kuyumcudaki gibi başka bir epik gösteriye hazırlanırım.

Moya sólnyshka'nın cesaretinin artmasını izlemek gerçekten büyüleyici. "Bu kararı sen veremezsin, Giorgio."

Yumuşak ses tonuna rağmen, altındaki çelik gibi sertlik beni gururlandırıyor.

Giorgio'nun gözleri büyür. Serenity kızını Nico'ya verir ve ayağa kalkmak istercesine öne eğilir. Camilla ellerini kucağında yumruk yapar ve *bakışıyla* kız kardeşini durdurur.

"Ailemizin ikinizi evliliğe zorlamasını engelleyemediğim için üzgünüm ve beni korumaya çalıştığını biliyorum, ama bu benim hayatım. Benim geleceğim. Benim seçimim." Sesi titriyor. Derin bir nefes alır ve omuzlarını dikleştirir. Onun ihtişamından gözlerimi alamıyorum. "Bir zamanlar *tüm* seçim hakları elinden alınmış ve bir daha karar verme hakkına layık olmadığını düşünen bir hayatta kalan olarak, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edemem, o yüzden sadece dinle ve söylediklerimi kabul et." Sesinde en ufak bir yalvarma olmadan, elini uzatır ve parmaklarını elimde dinlendirir. "Dimitri Volkov'u kocam olarak seçiyorum. Başka kimseyi değil. Asla."

O çok güzel.

Serenity'nin öfkeli homurtusu dikkatimi odanın diğer ucuna çeker. "Ama kardeşi..."

"O kardeşi *değil*. Onu durdurmak için burada ve ben yardım etmek istiyorum," diye araya girer Camilla.

Şöminenin üzerindeki saat sessizlikte tik tak ediyor. "Nasıl yardım edeceksin, *mia sorella*?" diye sorar Giorgio. Ses tonunda yargılama ya da şüphe yok, sadece endişe var.

"Feliks, Serenity onu vurduğundan beri saklanıyor, değil mi?" diyor kadınım.

Camilla'nın kız kardeşine olan saygım, kardeşime birkaç kurşun sıkan kişinin o olduğunu öğrenince daha da artar.

"Onu ortaya çıkarmak için yem olacağım," diyor Camilla.

Vücudumdaki her kas gerilir. Diğer kadınlar itiraz ederken, erkeklerin yüzlerindeki somurtkanlık derinleşir.

"Hayır, Camilla. Kendini tehlikeye atmayacaksın," diyorum.

"Bugün beni yem olarak kullanmadın mı zaten?" diye suçluyor beni. Herkesin gözleri cinayet niyetiyle bana dönüyor.

"Hayır, seni yem olarak kullanmadım, *sólnyshka*. Bugün hedef sen değildin, bendim," diyorum.

O alaycı bir şekilde güldü.

"Ondan sonra neden beni hedef almadı ki?"

"Çünkü onun olduğunu düşündüğü şeyi çaldım," diye homurdanırım.

Camilla'nın yüzü soluyor ve bu kadar açık sözlü konuştuğum için pişman oluyorum, ama benden uzaklaşmıyor. Tırnaklarını elimin arkasına geçiriyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Beni, tehlikede olan bir kız gibi saklayamazsın. Yardım etmeliyim ve bana saldıran adamları tanıyabilecek tek kişi benim."

Sürgüne gönderilmiş kardeşimizi ararken onu tehlikeden uzak tutmanın yollarını düşünürüm.

"Sana onunla çalışan herkesin fotoğraflarını göndereceğim..."

"Hayır. Fotoğraflar işe yaramaz. Gözlerimi hiç açmadılar. Onları tanımak için seslerini duymam lazım," diyor.

İçim burkuluyor. Bu bilgiyi aklımın bir köşesine kaydediyorum.

Kadınım bir daha asla karanlıkta acı çekmeyecek. Yolunu aydınlatacak bir ışığı olmasını sağlayacağım.

"Seni korumaya yemin ettim, *sólnyshka*.

Eğer ben..." "O zaman beni koru," diye meydan okur.

Koyu kahverengi gözlerindeki kararlılık beni büyölüyor. Bileğimi çevirerek onu sınıyorum. Parmaklarını benimkine doladığında, ben bittim.

O benim sahibim.

Anastasia'yı kaybetmenin ruhumdaki acısı hala devam ediyor, ama Camilla beni umutsuzluğun çukurundan çıkarıyor ve bana ışık ve neşe dolu bir gelecek sunuyor.

Rahmetli eşim bana çok şey verdi. Sonsuza kadar keder içinde kalmamı istemezdi. Çocuklarımızın, onlara rehberlik edecek ve onları büyütecek sevgi dolu, koruyucu bir kadın olmadan büyümesini istemezdi.

Suçluluk duygum ortadan kalktığında, bunun Anastasia'nın bir işareti olduğunu biliyorum. Camilla'nın direncini gördü ve ona katılıyor.

Camilla Vivaldi, Dimitri Volkov'un yeni eşi olacaktı. Başka kimseyi istemiyorum.

O benim.

BÖLÜM 9

Camilla Vivaldi

Dimitri'nin berrak mavi gözlerinden BAKIŞLARIMI AYIRAMIYORUM. Onun yoğun bakışları beni boğacak gibi, ama ruhunun buz gibi gölü beni olması gerektiği gibi korkutmuyor.

Nişanlımla sessiz bir savaşa girmiş durumdayım - ki bu kelimeyi bir daha kullanacağımı hiç düşünmemiştim - Serenity konuşurken onun duygularını hissetmek için bakışlarımı başka yere çevirmeme gerek yok.

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun Camilla? Seni geri kazandığımı hissediyorum, ama sen beni yine terk ediyorsun."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama Dimitri'nin parmaklarını sıkarak ona yenilmediğimi belli ediyorum ve kız kardeşimin gözlerine bakıyorum.

"Çok fazla zaman kaybettim, Serenity. Olanları anlatmayarak tüm ailemizi tehlikeye attım." Ne kadar acı çektiğimi açıklamaya hâlâ hazır değilim, ama artık korkup kendime acımamalıyım, bu yüzden boğazım düğümlense de devam etmeye zorluyorum kendimi.

"Perla daha doğmadan onu korudun, ama onun hayatının ne kadar değerli olduğunu anlamam için onu kucağıma almam gerekti." Dimitri başparmağını elimle okşayarak bana çok ihtiyacım olan desteği veriyor. "Seni terk etmiyorum; hepimiz için güvenli bir geleceğe doğru koşuyorum."

Serenity'nin yüzünden akan gözyaşları beni paramparça ediyor, ama o gözyaşlarını siliyor ve bana kızgın bir bakış atıyor.

"Yeni tanıştığın bir adamla evlenerek mi?"

Onu sadece bir kez alaycı bir şekilde gördüm, o da annemize karşıydı, ama Dimitri'ye sert bir bakış atarken neredeyse aynı ifadeyi takınıyor.

"Evet," diyorum tereddüt etmeden.

"Ama onu sevmiyorsun!" diye bağırıyor.

"Ona *güveniyorum*, Nitty. Bu, aşktan daha somut bir şey."

"Hayır. Kendini çok hızlı değiştiriyorsun. Terapistin olumlu duyguların ani artışına karşı seni uyarmıştı, ama onun ani evlilik teklifine izin veremezsin..."

Loretta boğazını temizler.

"Camilla, evvelsi gün benden kendini savunma dersleri almayı kabul etti. Dimitri ile henüz tanışmamıştı," diyor.

Serenity bu bilgiyi sindirmek için ağzını kapatır. Onun sessizliğinden yararlanırım.

"Katalizör senle başladı, Nitty. Beni en kötü durumumdayken buldun, iyileşmem için güvenli bir yere gönderdin ve bana Perla'yı verdin. Şimdi uyanmışken beni boğma."

Sesim titriyor.

Serenity gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra Nico'dan Perla'yı vermesini istedi. Kızını göğsüne sıkıca sarıp bir kez daha derin bir nefes aldı ve gözlerine baktı.

"Üzgünüm, Cams. Sana baskı yapmamalıydım ya da kendini açıklamaya zorlamamalıydım. Sana *güveniyorum* ve seni destekliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım," diye yemin eder.

"Teşekkürler, Nitty," boğazının dibinde biriken duygularla söylüyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Ne zaman evleneceksin?" diye sorar.

"Şimdi. Bugün," derim.

Kaşları saçlarının arasına kaybolur ve tartışmak için ağzını açar ama kendisiyle çelişmeden önce ağzını kapatır.

"Nedenini açıklayabilir misin?" diye sorar onun yerine.

Asıl nedenin cesaretimi kaybetmekten korktuğum olduğunu söyleyemem, bu yüzden elimi kaldırıp parmağımı ağırlaştıran devasa taşı gösteririm.

"Zaten evlendiğimize dair bir söylenti yaydık. Bunu destekleyecek belgelerimiz olursa, bu daha da aşağılayıcı olmaz mı?"

Giorgio kollarını göğsünde kavuşturur ve Dimitri'ye somurtarak bakar.

"Kız kardeşimi *yem olarak kullandın*

kız kardeşimi yem olarak kullandın," diye homurdanır.

"Hayır, Gigi," — Serenity ve benim cesaret edebildiğimiz çocukluk lakabıyla onu çağırdığımda kardeşimin yüzünde donan şok ve nostalji beni acı tatlı bir neşeyle doldurur — "o değil. Benim. Kendimi yem olarak kullanıyorum çünkü artık korkmaktan bıktım," diye açıklıyorum.

Dimitri öne eğilir ve dirseğini dizine dayar, hareketsizliğinden sonra bu hareket çok anlamlıdır ve iki kardeşim de ona dokunaklı bir bakış atar.

"Camilla'yı koruyacağım. Bayan Mancini'den ders alacak, ama bunları kullanmasına gerek kalmayacak. Kimse ona bir daha zarar veremeyecek," diye yemin eder.

Giorgio kollarını indirir ve başını sallar.

Serenity hıçkırığını bastırır ve Perla'nın başına bir öpücük kondurur, sonra sorar, "Bu, Feliks öldükten sonra Rusya'ya taşınacağınız anlamına mı geliyor?"

Bu soru kafama çarptığında donakalıyorum. Beni inciten adamları öldürmek, yeğenimi korumak ve Dimitri'nin onu kandırdığımı öğrendiği anı korkuyla beklemekten ötesini düşünmemiştim.

"Da, taşınacak, ama yılda birkaç kez ziyaret edeceğiz. Sana yabancı kalmayacak," diye Dimitri benim yerime cevap veriyor.

Kalbim kabardı, çünkü sözleri İngilizce'de garip gelse de, anlamı açıktı.

Ailemi kaybetmeyeceğim.

Serenity tekrar ağlarken başını sallar. Bir an için parmaklarım Dimitri'nin elini bırakmak istemez, ama kendimi zorlayarak onu bırakıp ayağa kalkarım. Nazikçe elimi sıktıktan sonra, o da elini gevşetir ve geriye yaslanır.

Odayı geçip Serenity ve yeğenimi kollarıma alıyorum.

Ön kolumdaki kemikler ağrıyor ve ensemin zonkluyor, ama kız kardeşimi teselli etmek daha önemli.

"Sana ne yaptı?"

Serenity'nin öfkesi beni şaşırtır. Onu bırakıp geriye yaslanırım ve gözlerinin boynuma kilitlendiğini görürüm. Annemizin bıraktığı acı veren izleri örtmek için elimi kaldırdığımda, kolum kayar.

Serenity
nefesini tutar.

"Onu
öldüreceğim!"

Kız kardeşimin gözlerinden parlayan şiddet ona hiç yakışmıyor, bu yüzden dudaklarımdan şok olmuş bir kahkaha kaçıyor.

"Cinayeti bana bırak, Nitty," diyor Giorgio.

Bakışlarımı kardeşime çeviriyorum. Ciddi.

"Geçirdiğin onca ameliyat ve yaralanma varken, kolunun iyileşmesinin neredeyse bir yıl süreceğini biliyordu! Alçın daha geçen ay çıkarıldı, o da *bilerek* oradan tuttu ki mümkün olduğunca acıtsın, değil mi?" Serenity hırlar.

Perla, kardeşim onu kollarının arasına sıkıca sararken uykusunda ciyaklayarak kıvranıyor.

Bebeği uyandırmaktan korktuğum için Serenity'den uzaklaşıp ayağa kalkıyorum. "Çok acımıyor. Ben iyiyim," diyorum.

Aramızdaki mesafeyi artırmak için geri adım atarım ve canlı bir duvara çarparak donakalırım. Sırtım onun göğsüne yapıştığında Dimitri'nin baştan çıkarıcı kokusu burnumu doldurur.

Korku damarlarımı dondurur, ama o bana sarılmaz. Beni tutmaz. Bana zarar vermez.

Ama uzaklaşmıyor da.

İleri doğru sürünerek boynumu geriye ve yukarıya doğru uzatıp yüzüne bakıyorum. Fırtınalı ifadesi beni yerinden oynatıyor.

"Yaralandığından bahsetmedin. Göster bana, *sólnyshka*," diye talep ediyor.

Bana kızgın değil, benim için kızgın olduğunu fark edince içim eriyor ve kolum iznim olmadan kalkıyor.

Daha iyi görebilmek için etrafımda dönüyor ve muayene etmek için beni sabit tutmak için dirseğimi ve bileğimi kavırıyor.

"Şişmiş. Sana bakayım," diyor.

Rusya'lı müstakbel kocam tatlı sözler ve nazik bir ses tonuyla nasıl rica edeceğini bilmiyor olabilir, ama sert tavrı o kadar samimi ki ona hayır diyemiyorum. Ayrıca, kardeşlerimin yaralarını tedavi etmesine izin verme düşüncesi gururumu incitiyor ve kendimi bir yük gibi hissettiriyor. Öyle olmadığımı biliyorum, ama bugün artık mücadele edecek duygusal gücüm kalmadı.

Başımı sallıyorum.

Aurora ilk yardım çantasını almak için ayağa kalkıyor ama onu durduruyorum.

"Bir dakika tuvaleti kullanabilir miyiz? Burada yapmak istemiyorum," diyorum.

O da başını sallar ve bizi ikinci katın arkasındaki misafir odasına götürür, yol üzerinde çarşaf dolabından ilk yardım çantasını alır.

O kapıyı arkasında kapatıp, Dimitri ile evlenmeyi kabul ettiğimden beri ilk kez beni onunla yalnız bıraktığında, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

Gerginliğim aptalca. Onunla berbat bir otel odasında bütün bir gün ve geceyi geçirdim, ama koridorda sevdiğim herkes varken, bu ayrılık nedense daha samimi ve skandal gibi geliyor.

Bu sefer, bana elini süreceğini de biliyorum. Kanımda panik oluşmaya başladı bile. O kutudan eşyaları çıkarıp yatağın üzerine dizdiğinde,

ben banyoya girip bir o yana bir bu yana yürüyorum.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

Mantramı tekrarlamak işe yaramayınca, lavabonun önünde durup soğuk suyu açıyorum. Sweatshirt'ümü çıkarmak istemediğim için tereddüt ediyorum, ama ıslatırsam Dimitri muhtemelen yine ceketini giymem için bana verecektir.

Bunu istiyorum.

Ama kardeşlerime yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Dimitri ve ben aşk evliliği yapmadık ve aksini iddia etmek, kız kardeşimin hassas kalbi için çok acımasızca olur.

Geri adım atar, sweatshirt'ümü başımdan çıkarırım ve hareketin etkisiyle kolum zonklarken tıslarım.

Kapı açılır. Dimitri'nin iri vücudu kapı çerçevesini doldurur. Yoğun mavi gözleri benimkilerle buluşur.

Korku ve arzunun çatışmasıyla içim titriyor.

Banyoya adım attığımda, mekan çok küçük geliyor. Ellerini kaldırdığında ırkiliyorum, ama bir elinde ibuprofen, diğerinde bir şişe su uzatıyor.

Onları ondan alıyorum, kalbimin göğsüme geri dönmesini dileyerek ilacı alıyorum.

"Lavabo neden açık?" diye soruyor.

"Şişlik için. Su soğuk," diyorum. "Giorgio buz getirdi," diyor.

"Oh. Tamam," diye kekeliyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Acı çekiyor gibiydin," diyor.

Daha da şaşkınım. Büyük, kötü bratva adamları özür dilemez. Değil mi? Hangi paralel evrene düştüm ben?

"Benimle güvendesin, *sólnyshka*. İhtiyacın olan zamanı al. Ben bekleyeceğim," diyor ve dönüp gitmek üzere.

Düşünmeden onun kolunu tutuyorum. Kafasını çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Yatak odası çok samimi. Hadi bunu burada halledelim," diyorum.

"Ne istersen, *sólnyshka*," diye yemin eder.

Boğazımda bir yumru oluşur, ama onu gidermek için enerji harcamam. Bunun yerine, tezgahın üzerinde yumruklarımla sweatshirt'ümü buruşturur ve aynadan onu izlerim.

Yatak odasından birkaç eşya getirir ve lavabonun diğer tarafında görebileceğim bir yere koyar.

Arnika merhemi, yapışkanlı bandajlar, elastik bandajlar ve birkaç farklı boyutta buz torbası, hafif bir ağrı için biraz abartılı görünüyor, ama aynadaki yansımama gerçekten baktığımda, herkesin tepkisini anlıyorum.

Parmak ucu büyüklüğündeki morluklar, kendimi korumak için mücadele ederken annemin beni ne kadar acımasızca tuttuğunu gösteriyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor. Derin bir nefes alıp dirseklerimi yanlarıma bastırıyorum, koltuk altlarımdan ter damlıyor.

"Önce koluna buz koyacağım," diye homurdanıyor.

Derin, yumuşak sesi beni çöküşümden kurtarıyor, ama sweatshirt'ümü ovmak da paniğe kapılmamı engelliyor, bu yüzden kolumu ona uzatmıyorum.

Elimi kumaştan çekip çıkarmıyor. Bunun yerine, bana dokunmadan devasa vücudunu benimle duvar arasındaki boşluğa sıkıştırıyor ve en büyük buz torbasını ön koluma sarıyor. Kalın parmaklarıyla yumuşak astarın etrafındaki cırt cırtlı kayışları kapatıyor ve kolumu rahatlatıcı bir soğuklukla sarıyor.

Alçı, fiziksel iyileşmem için gerekli olabilir, ama duygusal sağlığıma mahvetti. Buz torbasının ağırlığı kolumu çekince paniğim artıyor ve hava inceltince zorlanıyorum.

Gözlerimi kırıp ellerimle sweatshirt'ümü çevirerek uzuvlarımı kontrol edebildiğimi doğruluyorum ve aynada Dimitri'nin gözlerine bakıyorum. Nefesimi kontrol altına alana kadar bekliyor ve sonra tekrar hareket ediyor.

"Çürüklerine merhem süreceğim," diyor alçak, kararlı sesiyle.

Arnika merhemini açar ve parmağına bir çizgi sıkar, sonra diğer eliyle gömleğimin yakasına uzanır.

Boğazımın arkasında bir acı yükselir.

Güvendeyim. Hayattayım. Seviliyorum. İyileşiyorum.

Sıcak, pürüzlü parmağını yakamın altına sokar.

Sert erkek sesleri bana küfürler yağdırıyor. Eller her yerime dokunuyor. Her yerim acıyor.

Yakanın ön kısmı boğazıma sıkıca yapışıyor.

Geçmiş ile şimdiki zaman arasındaki sınır bulanıklaşırken, tüm gücümle mücadele ederek ve özgürlük için çabalarken yıkılıyorum. Banyo kapısından yarı yarıya düşerken

, omzum çerçeveye çarparak yere yuvarlanırken çığlık atıyorum.

Devasa kollar beni yüzüstü sert ahşaba çarpmaktan kurtarır, ama ben kurtarıcımın yüzüne dirsek atıp onun elinden kurtulur, yerde sürünerek dolaba tutunup ayağa kalkarım.

Koridorun kapısı açılır.

Çığlık atıyorum, vazoyu fırlatıyorum ve savunma pozisyonuna geçiyorum, beni incitmeye niyetli başka bir adamdan başka bir şey görmüyorum.

Giorgio'nun acı dolu inlemesi uzaktan geliyor. Kafamdaki şeytanlar çok daha yakın. Her yerdeler. Etrafımda. İçimde. Bana zarar veriyorlar. Beni küçük düşürüyorlar.

Alçak, yumuşak bir ses şiddetin içinden sızıyor, paniğimi aşip ruhumu övgü ve güven verici sözlerle okşuyor.

Kabuslarım sonunda beni bırakınca, odaya oksijen ve ışık geri dönerken nefes nefese kalıyorum, adrenalin damarlarımdan akarken duyularım sersemliyor.

"Ona dokunma," diye bağırır kurtarıcım.

Gök mavisini gözlerle karşılaşıyorum ve onun ruhundan yayılan güce tutunuyorum.

Dimitri Volkov.

Son otuz saniyenin anıları beynimde uçuşuyor.

Banyoda, ben çıldırdığım anda geri çekildi. Beni sert zeminde kendimi yaralamaktan kurtardı. Kardeşimin bana dokunup durumu daha da kötüleştirmesini engelledi. Panik atak geçirmemi engelledi.

Birkaç metre ötede çömelmiş, burnundan yüzüne kan akıyor.

Bu benim hatam. Ona dirsek attım.

"*M-Mio Dio*, özür dilerim Dimitri."

Duygularım boğazımı tıkadığı için sesim kurbağa gibi çıkıyor, ama içimde acil bir dürtü var. Giorgio'nun bunun Dimitri'nin suçu olduğunu düşünmesine izin veremem ve kalbimi parçalayan suçluluk duygusu özür dilememi gerektiriyor.

Dimitri dövmele elinin tersiyle burnunu siler.

"Sen iyi olduğun sürece hiçbir şey önemli değil, *sólnyshka*," diye beni teselli ediyor. *Hiç de* iyi hissetmesem de başımı sallıyorum.

Onunla evlenemem, eğer evlenirse boynuna bir ilmek attığını anlamıyorsa.

"Belki de ona bandaj yapmalıyım," diyor Loretta kapıdan.

Kafamı sallıyorum. Kafatasımın dibinde boş bir çınlama, başka bir krizin yaklaştığını haber veriyor. Elimi kaldırıp dur işareti yapıyorum.

"Çıkın. Lütfen. Ben iyiyim, ama ihtiyacım olan..."

Loretta, cümlemi bitirmeden gözden kaybolur ve Aurora odaya eğilerek Giorgio'yu kapıdan dışarı çekerken, Dimitri ayağa kalkar ve koridora doğru yürür.

"Hayır! Sen değil. Sen kal," diyorum.

Aurora kapıyı kapatır, ama ahşap kapı aramıza girmeden önce Giorgio'nun şok olmuş ifadesini görürüm.

"Sana bir şey söylemem gerek," cesaretim tükenmeden önce diyorum.

"Yatağa otur, *sólnyshka*. Yere oturmamalısın," diyor.

İlk gözyaşı yanağımdan süzülür, ama silmeye zahmet etmem, çünkü eminim ki daha çok gözyaşı akacaktır.

Ona ne kadar kırık olduğumu anlatmaya hazırlanırken, korku ve kalp kırıklığı tüm vücudumu sarar, çünkü bana sırtını dönüp bir daha geri dönmeme ihtimali çok gerçektir.

Ve çok acı verici.

BÖLÜM 10

Dimitri Volkov

CAMILLA'NIN IZGI DÜŞKÜNÜLÜ, ayağa kalkmaya zorlayarak yatağın ucuna sendeleyerek otururken her hareketinden belli oluyor. Onu kucaklayıp titremesini durdurmak istiyorum ama onu başka bir panik atağa sokma riskini göze alamam.

Bana baktığında, kaşları çatılmış bir şekilde birbirine yaklaşıyor.

Sinüslerim zonkluyor ve çenemden taze bir sıcaklık akıyor, ama burnumu kırmadı. Daha zayıf bir erkek olsaydım, acımasız darbesiyle yüzümü paramparça ederdi, ama hayatım boyunca sayısız darbe aldığım için, bana zarar vermek için güneş ışığı gibi bir dirsekten çok daha fazlası gerekir. Onun vahşiliğini hatırlayarak sırtıyorum, ama ifadesindeki kör paniği hatırlayınca hüzünleniyorum.

"Orada kal," diye emretti.

Bir ödül için can atan bir av köpeği gibi, o banyoya sendeleyerek girip buz torbası ve nemli bir bezle geri dönerken, ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Benden birkaç adım uzaklıkta durur ve seçeneklerini değerlendirir, sonra avuçlarını bana uzatır. Onları kabul eder ve başını kaldırmasını beklerim, sonra teşekkür ederim. Başını sallar ve topallayarak yatağa geri döner. Yüzümdeki kanı silerken ve burnumu tutarken, o sessizce oturur ve kolundaki buz torbasının kayışını parmağıyla izler.

"Hamile kalamıyorum," diyor önsözsüz.

Kafam karışır. Bu, beklediğim konu değildir. "Saldırıdan kaynaklanan travmam enfeksiyona yol açtı ve çok geç olana kadar hastaneye gitmedim. Sağ yumurtalığımı, sol fallop tüpümü ve rahmimin yüzde yetmişinden fazlasını ameliyatla aldılar," diye kucağına bakarak söyler.

Onun duygusal ıstırabını bir anlık da olsa kabul ederken omuzlarıma bir milyon poundluk bir yük biner. Öfkem yükselir ve bu yükü başımın üstüne daha da ağırlaştırır. Onu inciten adamlara bu acıyı geri yansıtmak isterim.

"Bana bak, Camilla," diye homurdanıyorum.

Derin bir nefes aldıktan sonra başını kaldırdı. Kahverengi gözlerindeki hüznü beni canlı canlı parçaladı.

"Ben bir damızlık kısrağa ihtiyacım yok."

Kelimelerime şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Sana ihtiyacım var, *sólnyshka*. Sadece sana," derim.

Kafasını sallar ve beni yalanlamak istercesine ağzını açar. "Sadece senin kadar sert, inatçı ve dirençli bir kadın hayatta kalabilir.

"Benim karım, partnerim ve çocuklarımla annesi olmak" diyorum.

Yüzümü inceler ve bir kez göz kırpar. İki kez. Üçüncü kez.

"Çocukların mı var?" diye soruyor, ondan duyduğum en duygusuz ses tonuyla.

"Evet. İki erkek ve bir kız,"
diyorum. Derin bir nefes alıyor.

"İki oğlun ve bir kızın var."

Sözlerimi tekrar ederken göğsümü endişe kaplar. Yüzündeki ifade hiçbir şey belli etmez. Saniyeler geçer ve o etkilenmez kalır, kalbime korku sızar.

"İki oğlun ve bir kızın var, ama karın öldü," diyor.

Ellerimi serbest bırakmak için havluyu ve buz torbasını komodinin üzerine koydum.

serb

est "Da, *sólnyshka*," diye onaylıyorum.

kal Gözleri nihayet benimkilere odaklandığında, bakışlarında yüzen öfke ması

gere

kiyo

r.

nefesimi keser. Onu yatağa itip ellerimle ve ağzımla ona tapınmak isterim.

"Onun ve bandajlar hakkında konuştuğun şekilden, öldüğünde senin ilk çocuğuna hamile olduğunu sandım," diye öfkeyle bağırıyor. "Sana çocuk veremeyeceğimi öğrendiğinde benden nefret edeceğinden çok korktum, ama senin zaten üç çocuğun mu var? Ve benim onların üvey anneleri olmamı mı istiyorsun? Kaç yaşındalar? Kim onlarla birlikte? Neden bana söylemedin ki..."

"Nefes al, *sólnyshka*," diye mırıldanıyorum.

Neşemi gizleyemeyerek sırtıyorum ve komodinin üzerine yaslanıp dirseklerimi arkama dayıyorum.

"Evet, onların yeni annesi olarak sadece seni istiyorum. Başka kimse olmaz. Artur sekiz, Maksim altı ve Zoya üç yaşında. Rusya'daki ailemin malikanesinde kalıyorlar. Oraya gittiğinde onlarla tanışacaksın. Ben..."

Beni durdurmak için avucunu kaldırır ve başını diğer eline dayar.

"Bekle. Bir dakika zamana ihtiyacım var," dedi.

Ona veriyorum. Yalan söylediğim için beni reddedeceğinden duyduğum korku, gözlerime tekrar baktığında yok oluyor.

"Hâlâ kırılmış durumdayım, bunu biliyorsun, değil mi? Sana... bir şeyler veremem," diyor.

"Senin vermeye hazır olduğundan fazlasını asla talep etmeyeceğim. Her zaman sözlerimi tutacağım," diye yemin ederim.

Başını sallar ve morarmış kolunu kucağına koyarken yüzünü buruşturur. Hayal kırıklığıyla iç çeker, kolundaki buz torbasını çıkarır ve ayağa kalkmaya çalışır. Ona yardım etmek için öne doğru eğilirim, ama bana sert bir bakış atar ve başını sallar.

"Bugün yeterince kaos yarattım, yaralarımı kendi başıma tedavi edeceğim," diyor.

Kambur duruşumdan doğruluyorum. "Camilla," diye uyarıyorum.

Kibirli bir ifadeyle kaşlarını kaldırır.

"Seni korumayı başaramadım. Yaralarını ben tedavi edeyim," diyorum.

Hayatımda hiç yalvarmamıştım, ama o anda yalvarmaya çok yaklaştım. Kendinden nefret etmesi beni kızdırıyor, ama gözlerindeki ıstırap ve yalnızlık göğsümün derinliklerinde acıtıyor.

Kafasını sallar ve "Burnunu kanattım!" diye bağırır.

Onun patlamasına acımasız bir memnuniyetle gülümsüyorum. Asla itiraf etmese de, beni önemsiyor.

"Evet, yaptın. Güvenini kazanmak için bin tane daha yaparım," diyorum. Adımını yarıda kesip bana dönerek kendini kucaklıyor.

"Deli gibi konuşmayı kes. Ben kırıldım Dimitri. Bana dokunduğun her yer beni paniğe sürüklüyor."

"Her yeri değil," diyorum.

O kaşlarını çatıyor.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum, ama ona hayır deme seçeneği de bırakıyorum.

Arzu dolu bir ifadeyle, istediğini almak yerine yüzümü inceleyerek aldatma belirtileri arıyor.

Hiçbir şey bulamıyor.

Bulutlu bir günde çekingen bir güneş ışığı gibi, yavaşça yanıma yaklaşır ve elini elime koyar, benden korktuğu için değil, kendinden şüphe ettiği için.

Kabuslara kapılmadığında içinden gelen rahatlama içini rahatlatıyor ve bu benim kalbimi gururla dolduruyor.

Onu banyoya götürüp duvara yaslanıyorum, elini tutmaya devam ederken ona alan bırakıyorum.

"Sana dokunmadan yardım edeyim, *sólnyshka*," diyorum. "Nasıl?" diye soruyor.

"Yakanı çek," diyorum.

Elimi bırakır, başını öne eğirir ve gömleğini arkadan aşağı çeker, ensesini ortaya çıkarır. Koyu morluklar ve kızarmış deriyi görünce homurdanmayı zorlukla engellerim.

Ben bandajı açıp merhemi pedin üzerine sürerken o göz ucuyla izliyor. Yavaşça hareket ederek bandajı ensesine kaldırıyorum, en kötü morluğun üzerine yerleştiriyorum ve parmaklarımla düzeltmeden önce yüzündeki ifadeyi kontrol ediyorum.

"İyi mi?" diye soruyorum.

"Evet, ama çok uzun kalma," diyor.

Sesi titriyor ve elleri yakasında titriyor. Bir sonraki bandaja geçiyorum ve aynı titiz özenle devam ediyorum, cildine hiç dokunmadan, izin verdiği kadar onu şımartıyorum.

Ensesindeki tüm morlukları kapattıktan sonra, elimi onun elinin altına kaydırıp şişmiş ön kolunu lavaboya paralel olarak kaldırıyorum. Arnica merheminin neredeyse yarısını ön koluna sıktıktan sonra, dikkatimi yüzüne çeviriyorum ve yüz hatlarını buruşturan tiksintiye neredeyse gülüyorum.

O merhemi sürmek için uzandığında, yığından bir parça gazlı bez alıp elimi uzatarak onu engelliyorum.

Pamuk, bedenlerimiz arasında bir bariyer oluşturmasına ve ben dokunuşlarımı klinik tutmama rağmen, merhemi ön kolunun her santimetresine yayarken aramızda bir samimiyet balonu oluşur.

Camilla'nın omuzları gevşediğinde ve yumruğunu açıp diğer avucunu tezgahın üzerine düzleştirdiğinde, içimi bir mutluluk kaplar.

Lavabonun yanından kendinden yapışkanlı bir bandaj alıp, elimi onunkinden çekerek bandajı açıyorum. Bandajı sararken yarıda yüzünü buruşturuyor, ben de

sıkılığı gevşetip bandajın üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum. O da kasılmıyor. Küçük ilerlemeler için minnettar olarak içimden gülümsüyorum.

Bana bu kadar güvendiği gerçeği şaşırtıcı. *Moya sólnyshka* inanılmaz derecede dirençli.

Sıkıştırma bandajının üzerine yeni bir buz torbası sardığımda rahatsızlık duyarak iç çeker, ama başka bir şikâyetle bulunmaz.

Yerdeki süveterini alıp silkeledikten sonra ona uzattım. ona uzatıyorum.

Bana teşekkür eder ve süveteri başına geçirir. Penisim Göğüsleri yükselirken kot pantolonunu giyiyor, ama ben gözlerimi ondan ayıramıyorum, o pantolonun paçalarını kalçalarına oturtduktan sonra bile.

"Sıra bende," diyor.

Erotik görüntülerle dolu zihnimle onun düşünce akışını takip edemiyorum, ama tezgahtan bir buz torbası seçip burnumu incelediğinde ne demek istediğini anlıyorum.

Ağrı çoktan geçmesine rağmen, yanıma yaklaşıp parmak uçlarına yükselerek buz torbasını burnumun köprüsüne bastırdığında onu durdurmuyorum.

Yakından bakınca inanılmaz derecede güzel. İnce kıvrımları ellerimi kalçalarına koymak için beni cezbediyor, ama onu başka bir sarmalın içine sokmaktan korktuğum için cesaret edemiyorum.

Mücevher mağazasının tuvaletinde yaşadığımız kucaklaşma yıllarca bir daha tekrarlanmasa bile, Camilla'yı yanımda tutmak için her şeyi yaparım. Geleceğimi birlikte geçirmek istediğim tek kişi o.

"Teşekkürler, *sólnyshka*. Şimdi evleneceğiz," diye fısıldıyorum.

Beklenmedik sözlerim üzerine göğsüm onun göğsüne değince gözleri büyür ve göz bebekleri genişler. Başını sallar ve ayak parmaklarının ucuna iner.

Göğüsleri karnıma yapışır. Nefesimi tutarım ve o geriye doğru çekilirken kendimi kontrol edebilmek için dua ederim.

Gözlerinin etrafındaki gerginliğe rağmen paniğe kapılmaz ve bronzlaşmış yanakları muhteşem bir kızarıklıkla kararır.

Ne tartışıyor ne de mazeret uyduruyor, ben de sırtarak o dönüp odadan çıkana kadar bekliyorum ve sertleşmiş penisimi düzeltiyorum.

Kot pantolonlardan nefret ediyorum. Bu Amerikan kıyafetleri gitmeli. Henüz tören yapmasak bile, karımla evlenirken sadece en iyisini giyeceğim.

Camilla'nın kız kardeşi, kocasını ve Mancini'leri de yanına alarak bebeğine bakmak için çoktan ayrıldığı için hızlıca vedalaşıyoruz.

Ayrılmadan önce Giorgio bana kişisel avukatının adını ve adresini verir. Ona teşekkür ederim ve ailemin bu tür belgeleri halledebilecek birkaç bağlantısı olmasına rağmen, teklifini kabul etmeye karar veririm.

Avukatını kullanmamak için hiçbir neden yok. Bugünkü görüşmeden sonra, ne pahasına olursa olsun Camilla'yı korumaya hazır olduğu açıkça belli oldu.

Artık onun için endişelenmesine gerek yok. O benim.

Doğrudan avukatın ofisine gitmek yerine, ailemizin nadiren New York'a gittiğimizde uğradığı butiğin önüne park ediyorum.

Camilla nerede olduğumuzu fark edince, derin bir nefes aldı ve dağınık at kuyruğunu elleriyle düzeltirken sertçe nefes verdi.

Arka aynadan gözlerime bakar.

"Seni kuyumcuya sürüklerken daha düzgün giyinmediğim için özür dilerim," diyor.

Öfkeli bir inanmazlık içimi kaplar.

"O zaman da mükemmeldin, şimdi de mükemmelsin, *sólnyshka*. İstemiyorsan değişmek zorunda değilsin. Bu benim için. Seninle evlenirken bir tanrı gibi görünmeliyim," diyorum.

"Bir ışık huzmesini yakalayan tanrı," diye mırıldanır, sonra başını sallar ve yüzündeki kızarıklığa rağmen devam eder. "Bugün sadece kağıtları imzalıyoruz, değil mi?"

"Da," diye onu temin ediyorum.

O da başını sallar ve çantasını omzuna asar.

Motoru kapatıp araçtan inerim. Camilla'nın kapısını açtığımda kimse kornaya basmaz ve kaldırımdaki şık giyimli insanlar, karımı butiğe götürürken bize geniş bir yer açarlar.

Tezgahın arkasındaki bayan beni tanıdığı anda, Camilla ona gizlice bir bakış attı.

"Bir mi, iki mi soyunma odası olacak?" diye sorar kadın.

"Bir tane," diye Camilla benim adıma cevap verir.

Gözlerindeki ateş ruhumu ısıtır ve penisimi sertleştirir.

Düğün için bedenime uygun yarı resmi seçenekler istediğimde, kadın dikkatlice gülümsemesini genişletir ve bizi koridora yönlendirmek için döner, ancak Camilla onu durdurur ve taleplerini iletir, ardından kadının bizi en büyük giyinme odasına götürmesine izin verir.

İki dakikadan az bir süre sonra, kadın ve asistanı iki elbise askısı ve bir aksesuar sergileme arabası getirir. Bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sorduğunda

, hayır derim ve ben çağırmadan bizi rahatsız etmemelerini söylerim. Kadın kabul eder ve odadan çıkarken perdeleri kapatır.

Camilla, etkilenmemiş bir ifadeyle kadın giysileri rafını inceler.

Ben erkek giysilerine odaklanıp en beğendiğim takımı seçiyorum. Camilla sweatshirt'ünü başından çıkarırken, ona mahremiyet sağlamak için sırtımı dönüyorum.

"Bakabilirsin. Belgeleri imzalamadan önce neye bulaştığını bilmelisin," diyor alaycı bir tonla, ama sesindeki gerginlik korkusunu ele veriyor.

"Emin misin, *sólnyshka*? Seni istemiyormuş gibi davranamam," diye homurdanırım.

Sweatshirt'ünü katlayıp makyaj masasının üzerine koyar ve cevap vermeden önce bıçağı belinden çantasına koyar.

"Görsel tetikleyicilerim çok fazla değil, bu yüzden bana dokunmazsan sorun olmaz."

Omuz silkip kaşlarını çatarak sözlerini bitirir ve sonra gözlerime bakar. Gözlerinden parlayan kırılganlık, kararlılığıyla çatışır.

"Tek bir kelime yeter, ben de başka yere bakarım, *tamam mı*?"

Kararlı sözlerime rağmen, hayatımda ilk kez, irademin isteklerime karşı galip gelemeyeceğinden endişeleniyorum.

Kız başını sallar ve sert hareketlerle spor ayakkabılarını çıkarır. Onu açıkça süzersem teklifini geri çekeceğinden emin olarak, seçtiğim şeyi rafın ucuna asar ve kız tişörtünün alt kenarını tutarken ceketimi omuzlarımdan çıkarırım.

Sıvı bir arzu omurgamdan aşağıya doğru akarken kalbim boğazıma kadar çıkıyor. O her santimini ortaya çıkardıkça, testislerimdeki ihtiyaç gölü katlanarak büyüyor. Ceketimi kanepeye fırlatıyorum ve o tişörtünü başından çıkarırken, ceketimin hedeflediğim yere değil de yere düştüğünü zar zor fark ediyorum. Neredeyse bir lokma büyüklüğündeki küçük, dik göğüsleri sütyene ihtiyaç duymuyor, ama vücudundaki izleri fark ettiğimde, zorunluluktan bu katmanı atladığını anlıyorum.

Yaralar iyileştikten sonra da uzun süre kaşınır ve yanar, bu yüzden herhangi bir sıkı kumaş, kaburgalarının sağ tarafındaki kalın, pürüzlü çizgiyi tahriş eder.

Kardeşimin vücudunda bıraktığı izleri gördüğümde gözlerim kırmızıya döner. O gece orada olup olmadığı önemli değil. Ona verdiği her gram acı için iki katını ödeyecek.

Sigara yanıkları, kırbaç izleri, ince beyaz bıçak yaraları ve daha kalın, düzensiz yara izleri, gövdesinin kremi tenini bozuyor. Eşofman altını kalçalarından aşağı indirip ayaklarının etrafına bırakıyor ve bacaklarındaki daha fazla yara izini ortaya çıkarıyor. Kıçını ve cinsel organını sadece siyah külotunun kumaşı örtüyor ve kardeşimin zulmünün hikayesi, vücuduna yazılmış olarak sert floresan ışıklar altında parlıyor.

Ayaklarım iznim olmadan beni odanın diğer ucuna taşır. Gerginlikle titrer, gözlerini yüzümden ayırmaz. Gözlerinin ifademi aradığını hissederim, ama kardeşimin onun mükemmel kıvrımlarına bıraktığı izleri saymayı bırakamam.

Camilla, ben onun alanına girdiğimde bile geri çekilmiyor. Ayaklarımı durdurmaya zorluyorum ve ellerimi yanlarımda yumruk yapıyorum, sonra onun dipsiz, neredeyse siyah gözlerine bakıyorum.

"Sana dokundukları için hepsini öldüreceğim, ama önce sana yaptıklarının on katını onlara çektireceğim. Senin intikamını alacağım, Camilla," diye hırlıyorum.

Titrek çenesini kaldırır. "Söz veriyor musun?"

Gözlerinin mürekkep gibi karanlığında yüzen nefret ve öfke, onu bana sevdendiriyor. Kötü olduğunda çok güzel.

"Evet, Camilla. Söz veriyorum," diyorum.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Başparmağımla onu silerim, yüzünü ellerimle kavrayıp ona tapınmak isterim ama teması kısa tutarım. Titreme baştan aşağı sarsar onu. Bakışlarını omuzlarıma çevirir.

"Say onları," diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anlamıyorum. Kirpiklerinden ikinci bir gözyaşı damlar. Onu silerken, başparmağım yanağındaki ince beyaz izleri okşar.

Yüzünde hayatta kaldığının tek kanıtı. Giysilerle asla kapatamayacağı tek izler. Aynaya her baktığında görmek zorunda olduğu izler.

"Sekiz," diye homurdanırım.

Derin bir nefes alır. Bakışlarını tekrar yüzüme çevirir. Ve fısıltısıyla ruhumu paramparça eder.

"Altı tane daha öldürmek gerek."

Buz gibi bir öfke
boğazımı tıkar. Başımı
sallayarak yeminimi
pekiştiririm.

Onu inciten her erkek için onu kestiler. Kadınım, hiçbir insanın yaşamaması gereken korkunç şeylerden kurtuldu. Sekiz erkek onu dövdü ve tecavüz etti. İkisi öldü.

Diğer altı kişi de ölmüş olmayı
dileyecek. Bunu sağlayacağım.

Kardeşimi öldürmek artık aile onuru meselesi değil. Bu
çok, çok kişisel bir mesele.

BÖLÜM 11

Camilla Vivaldi

Dimitri'nin parlak mavi gözlerindeki ateş karşısında HER YANIM TITRIYOR. Onun öfkesi benimkiyle aynı ve saldırganlar arabamı yoldan çıkardığından beri ilk kez kendimi yalnız hissetmiyorum. O beni görüyor.

Bütün benliğimi.

Onun başını sallaması benim için yeterli. Bana zarar veren canavarların acı çekip mümkün olan en korkunç şekilde öleceklerinden emin olacak. Karanlık ruhum onun sessiz yeminiyle coşuyor.

Bakışlarındaki açlık, içimi kemiren sürekli utancı yok ediyor. Mahvolmuş bedenim beklentiyle ısınırken, içimi kaplayan korkuya rağmen, arzu kanımı kaynatıyor.

Meme uçlarım sertleşiyor ve klitorisim zonkluyor. Daha yavaş tepki veren içim zayıf bir şekilde sıkışıyor, bu his hoş değil.

Henüz çok erken. Hazır değilim. Ameliyatımdan sonra iyileşmenin ne kadar zor olduğunu hatırlayınca içimde bir ıstırap yankılanıyor. Ne kadar duygusal olarak yıkıcıydı. Ne kadar zihinsel olarak yorucuydu.

Geri çekiliyorum, beynimdeki uğultu başka bir panik atak uyarısı veriyor.

Beni takip etmiyor, ama mavi gözlerinden parlayan şehvet, kötü zevkler vaat ediyor. Tek kelime etmeden, duvarlarımı yıkıp beni daha güçlü bir versiyonuma dönüştüreceğine yemin ediyor. Onun yanımda ve yatağında olduğum bir versiyonuma.

Bunu o kadar çok istiyorum ki dizlerim titriyor. Açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oluyor ve sadece külotumla örtülü olan cinsel organıma Dimitri'nin ağır göz kapakları ile bakışı damarlarımda ateşi körüklüyor.

"Sen çok güzelsin, *moya sólnyshka*," diyor gürleyen sesiyle.

Derin, yumuşak sesi tecavüzcülerimin korkunç sözlerini silip süpürürken nefesim boğazımda düğümленir.

"Eskiden *mankendim*, ama onlar bunu da benden çaldılar. Güzelim. Artık değılim," diyorum titrek dudaklarımla.

Delici mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"*Hayır, sólnyshka*. Yara izlerin seni çirkin yapmaz. Hala güzelsin," diye yemin eder.

Ses tonundaki dürüstlük ona inanmak istememi sağlıyor, ama duygusal olarak çok fazla zarar gördüğüm için sözlerini kabul edemiyorum. Çenemi kaldırarak, sessizce ona katılmadığımı belirtiyorum.

"Birçok yara izim var. Bu beni çirkin mi yapıyor?"

diye soruyor. Özlem ruhumu kaplıyor.

"Göster bana," diyorum.

Gözlerinin kenarındaki çizgiler yumuşar ve ona meydan okuduğumda yüzünde hafif bir gülümseme belirir.

Tek bir akıcı hareketle gömleğini başından çıkarır ve kaslı, dövmele göğsünü, kalın pazılarını ve altı paket karın kaslarını ortaya çıkarır. Gömleğini bir kenara atarken ağzım sulanır.

O tamamen kaslı değıl - bir model olarak, sayısız erkek vücudunu en iyi ve en zorlu hallerinde gördüm - ama fazla kiloları onu daha gerçekçi gösteriyor. Daha ölümcül. Daha çekici.

Dövmelerinin altında, her şekil ve boyutta yara izleri vücudunu kaplıyor. Bu izler, tehlikeli ve acımasız bir hayatın hikâyesini anlatıyor.

Ayak bileğinden bir bıçak, cebinden çocuk bandajları (bu, kalbimi rahatlama ve endişeyle sıkıştırıyor) ve belinden birkaç silah çıkarırken, büyülenmiş bir sevinçle onu izliyorum. Metodik ama zarif hareketlerle, her silahın makyaj masasında kolayca ulaşılabilir olmasını sağladıktan sonra bana dönüyor.

Elini kemer tokasına koyuyor ama gözlerime bakıp izin vermemi bekliyor, sonra deriyi çıkarıp kot pantolonunu açıyor.

Yutkunup kalbimi göğsüme geri çekiyorum.

Pantolonunu kalçalarından aşağı indiriyor.

Boxer şortu, kocaman, sert penisini zorlukla sığdırıyor. Bacaklarında bir labirent gibi uzanan yara izleri, dövmelerinin dokusunu oluşturuyor. Rusça harfler ve diğler desenler, vücudunun büyük bir kısmını kaplayan karmaşık bir dokuma oluşturuyor. Onun her santimini izlemek ve keşfetmek istiyorum. Merakım

ayaklarımı ona yaklaştırıyor, ama ona dokunmadan önce kendimi durduruyorum. Utançtan yanaklarım kızarıyor, kalbim kulaklarımda çarpıyor, elimi yanıma indiriyorum.

"Durma, *sólnyshka*. Dokun bana. Acıtır bana. Beni kullan. Neye ihtiyacın varsa, ben seninim," diye homurdanıyor.

Sıvı bir arzu içimi dolduruyor. Heyecanım külotumu ıslatıyor ve meme uçlarımı elmas gibi sertleştiriyor. Burun delikleri genişliyor ve göz bebekleri büyüyüyor, ama gözlerini yüzümden ayırmıyor.

Elimi kaldırıp dikkatimi geniş göğsüne veriyorum. O kadar büyük ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Parmaklarım onun teninden bir santim bile uzaklaşmıyor. Sıcaklığı parmaklarıma sızıyor.

Cesaretim kaçmadan önce elimi göğüs kemiğinin üzerine düzleştiriyorum ve karışık duygularla şaşkın bir nefes alıyorum. Tek bir dokunuş ve pürüzsüz teni, kabartılı yara izleri, sıcaklığı ve sert kasları beynimi karıştırıyor.

Saldırıdan önce bakire değildim, ama saldırıdan sonra ortaya çıkan yaratık, erkeklerle tüm ilişkilerini kesen kırık bir kadın, deneyimlerimin zevklerini silip süpürdü.

O anılar olmasa bile, bunun *daha fazlası* olduğunu biliyorum. Çok daha fazlası.

Göğsündeki düzenli atışlar, elimi kalbinin üzerine yönlendiriyor. Sert bir kontrole önümde dururken, dövmelelerinin altında yatan güce hayran kalıyorum.

Düz, yuvarlak meme uçları sertleşiyor, ama ellerini yanlarında gevşek tutuyor ve nefesini sabit tutuyor. Göğsüm inip kalkıyor ve başım dönüyor, karnımın derinliklerinde bir ihtiyaç atıyor.

Geri çekilmeliyim, ama bunun yerine diğer elimi göğsüne koyup başparmaklarımla göğüs kemiğini okşuyorum. O kadar büyük ki. O kadar güçlü ki.

Beni çok kolayca kırabilirdi, ama gözlerindeki cesaret beni bunun olmayacağına ikna etti. Parmak uçlarımda yükselip ellerimi köprücük kemiklerine ve omuzlarına kaydırdım, göğüslerimdeki zonklamaya rağmen çıplak vücutlarımız arasında mesafe bırakmaya dikkat ettim. Sağ kolundaki bir dizi yara izi dikkatimi çekti. Daha iyi görebilmek için başımı eğdiğimde dünya dönmeye başladı. Dengemi kaybettim.

Göğüslerim onun karın kaslarına yapışır.

Panik içimi kaplar. Tırnaklarımı kollarına geçirip, ayağa kalkmak için onu destek olarak kullanırım.

"Ö-özür dilerim, ben..."

"Nefes al, Camilla. Ben okul çocuğu değilim. Seni ne kadar istesem de kontrolümü kaybetmeyeceğim," diye homurdanır.

İnanılmaz derecede alçak ve hafifçe sert olan sesi, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ve beni kabuslarımdaki seslere yaklaştırıyor. Zihnim bıçak sırtında sallanırken titriyorum, ama o bir dağ gibi sabit kalıyor, bu yüzden ona sarılıp parlak mavi gözlerini bir işaret olarak kullanıyorum.

Göğsünün düzenli inip kalkması beni takip etmeye teşvik ediyor ve birkaç saniye içinde nefesim onun temposuna uyum sağlıyor. Başım dönmeyi bırakıyor. Kollarını bırakıp geri adım attığımda, bacaklarımla arasındaki yapışkan ıslaklık külotumu cinsel organıma yapıştırıyor. Uyarılmama kokusu onun hafif kolonyası ve vücut spreyimin kokusunu bastırınca yüzüm kızarıyor.

"Arkanı dön," diyorum.

Talebim üzerine kaşları çatılır ve yanlış anlayıp artık bana bakmasını istemediğimi düşünebileceğini fark ederim, bu yüzden açıklığa kavuştururum: "Sırtını görmek istiyorum."

Anlayışlı bir ifadeyle bakıyor ve kot pantolonunu çıkarıyor. Donunun içindeki penisi titriyor ve o arkasını dönerken gözlerimi kaçırmamak için kendimi tutamıyorum.

O inanılmaz. Bir sanat eseri. Kıçı manşetlere layık. Dövmeleri kalçalarına kadar uzanıyor mu merak ediyorum, ama boxerini çıkarmasından korktuğum için sormaya cesaret edemiyorum.

O vücudunu kontrol edebiliyor olabilir, ama ben kendiminkini kontrol edemiyorum. Kendimi çok zorlarsam, bir daha ona bu kadar yaklaşacak cesareti bulamayabilirim.

Gözlerim yanıyor ve onun heykel gibi sırtının muhteşem genişliğini izlerken rahatlık sınırının ötesinde açılıyor.

Farklı tarzlarda ve farklı solma aşamalarında çizilmiş, boynundan beline kadar uzanan dövmeler, süreklilikleri olmamasına rağmen kesintisiz bir tasarım oluşturuyor. Güzel, kaotik ve ağız sulandıran bir görüntü.

"Her bir dövmenin anlamını bilmek istiyorum," diyorum, gözlerim ve beynim onun yaralı ve dövmeli vücudunun her santimetresini algılamaya çalışsa da.

"Sana anlatırım. Zamanımız var. Benimle evlendiğinde, hayatımızın geri kalanında," diyor.

Işıklar meme uçlarımdan kalbimin derinliklerine kadar uzanıyor.

Ciğerlerimi onun ince kokusuyla dolduruyorum, sol omuz kemiğindeki meleği parmağımın ucuyla okşarken nefesimi kaburgalarım ağrıyana kadar tutuyorum,

sonra elimi indirip nefes verirken geri adım atıyorum.

"Her anı ipte çekiyorum," göğsümdeki sıkışıklığa rağmen söylüyorum.

Omzunun üzerinden bana bir bakış atarak profilini gösterir ve dudaklarını kıvrıran gülümsemesi içimi burkar. Külotuma yeni bir ıslaklık sızar.

Körü körüne seçtiğim kıyafeti arar ve askı rafta sallanırken utançtan yüzümü buruştururum.

Dimitri kaşlarını kaldırır ve döner. Son birkaç dakikanın yoğunluğunu sindirmek için zamana ve mesafeye ihtiyacım olduğu için dikkatimi giyinmeye veririm. O da beni takip eder ve el tabancasını ve bıçağını makyaj masasından alır, sonra odanın kendi tarafına geri döner.

İlk pantolonlu takımın iç çamaşırını giyip, içinde sütyen olduğunu fark edince, onu çıkarıp askıya asıyorum ve sıradaki giysiyi alıyorum. Yumuşak, kirli beyaz kumaş, yapışkanlık hissi vermeden veya vücudumu ortaya çıkarmadan, çöp gibi ince gövdemi sarıyor ve takımın kendisi güzel olsa da, ilk seçtiğim giysiyi üstüne giyiyorum. Eşleşen bordo yelek, ceket ve pantolon, yara izleriyle dolu vücudumun her santimini profesyonel, yetkin ve kadınsı bir kalkanla kaplıyor, sahip olmadığım kıvrımları vurguluyor ama kendimi sahtekar gibi hissettirmiyor.

Arkamı döndüğümde, üç parçalı takım elbise giymiş Dimitri Volkov'u görünce neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Parlak mavi gözleri, tehlikeli derecede yakışıklı yüzü ve zengin siyah kumaşın kapladığı iri vücudunun geri kalanından görünen dövmeler, içimde şehvetin coşmasına neden oluyor. Bacaklarım titriyor.

Dikkatli gözleri açlık ve endişeyle doludur. Aksesuar arabasına topallayarak giderim ve kadın ayakkabılarının hepsinin topuklu olması beni hayal kırıklığına uğratar. Çoğu bir inçten az olsa da, onları giyemem. Herhangi bir yükseklik dengemi bozar ve eklemelerimi incitir. Onları görmezden gelerek, bir çift kol düğmesi seçer ve Dimitri'ye sunarım.

Onları koluna takarkenki akıcı hareketleri o kadar tahrik edici ki nefes almayı unutuyorum.

Manşetini sabitlemekten başını kaldırdığında, boğazımı temizlerim ve ona bir çift ayakkabı seçerim. Ellerim, ayakkabılara kıyasla minyatür gibi görünür. Kaşlarını kaldırarak ayakkabıları kabul eder.

Çok mu ileri gittim? Onun gardırobunu seçmeyi üstlenmek istememiştim, ama kendi kıyafetlerimi bulma konusunda ivme kaybettiğimde, dikkatim doğal olarak

onunkine kaydı.

Kanepeye oturup ayakkabıları giyerken, yüzünde bir sırıtış görüyorum. gülümsemeyi fark ettim.

Onun ilk karısının ona bu şekilde sevgiyle bakışını hayal ederken içimi kıskançlık kaplıyor.

böyle ona düşkün olduğunu hayal ederken içimi kıskançlık kaplıyor.

O başını kaldırmadan önce dikkatimi mücevher vitrinine çeviriyorum. Ona bu kadar az şey sunarken, ölen sevgilisi hakkında olumsuz düşünmem yanlış.

"Nasıl biriydi?"

Ağzım iznim olmadan konuşmaya başladı.

Konuşma birdenbire değişmesine rağmen, yüzündeki ifade ciddileştiğinde benim düşüncelerimi anladığımı biliyorum.

"Evliliğimiz ailelerimiz tarafından kararlaştırılmıştı, ama Anastasia sadık bir eş ve özverili bir anne idi." Kalbim uzun süre sıkışır. Ayakkabısını bağlar ve koltuktan kalkar. "O, tüm Rusya'nın en iyi tercümanı idi." Arabayı dolaşıp yerden spor ayakkabılarımı kaldırır. "Artur ve Maksim akıcı bir şekilde Rusça, İngilizce ve Fransızca konuşurlar." Şaşkınlıkla yutkunurum, o ise önümde diz çöküp sağ spor ayakkabımın dilini açar, böylece ayağımı içine sokabilirim. "Onlarla iletişim kurmakta zorlanmayacaksınız." Sağ ayağımı sabitledikten sonra, etkileyici boyuna yükselmeden önce sol ayağım için de aynısını yapar.

"Onu çok özleyecek olmalılar," diye fısıldadı dilim.

"Da. Onun ölümünden bu yana tuttuğum tüm dadıları korkutup kaçırdılar," diye somurtuyor.

Gözlerindeki sevgi, sert yüz hatları nedeniyle daha da parlak bir şekilde yanıyor.

Beklenmedik bir yarım gülüş boğazımdan kaçır.

"Bu filmi daha önce izlemiştim. *The Sound of Music*, değil mi? Üzgünüm, ben manastırdan gelen genç, masum bir kız değilim. Çocuklarınızı şarkı söyleyerek iyileştiremem ya da tatlı küçük anekdotlarla onları tekrar mutlu edemem. Bir annenin sevgisinin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorum. Ben *kırılmış* biriyim, Dimitri," diye terslerim.

"Onlar da öyle."

Onun mantıklı cevabı, annemin açık avucuyla kafama vurduğu gibi beni sarsar, ama onun acımasız zulmünün aksine, onun şoku o kadar ağır bir anlam taşır ki kalbim acır.

"Hepiniz onu çok seviyordunuz, değil mi?" diyorum.

Vitrinden bir bilezik alır ve bana uzatır. Ben başımı sallam ve yaralanmamış kolumu kaldırırım. O öne doğru adım atar ve konuşurken bileziği bileziğime takar.

konusuyor.

"Sana kolay bir hayat vaat edemem, ama asla yalnız kalmayacaksın. Seni koruyacağım," diye söz veriyor.

Tekrar başımı sallayıp geri çekilip gözlerine bakıyorum.

"Ben de elimden gelenin en iyisini yapacağımdan başka bir şey vaat edemem,"

diy

oru "Her anı sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldanır.

m. Bana söylediğim sözleri tekrar ederken yüzündeki ifade ve ses tonundaki samimiyet

benim nefesimi kesiyor. Aptal gibi başımı sallayıp makyaj masasına doğru sürünerek saçlarımın haline gelen felaketi düzeltmeye çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra, her şeyi siyah kartıyla öder ve beni arabaya geri götürür. Rahat bir sessizlik içinde yol alırız ve ben onun elini tutarım ve kollarımız birbirine değecek şekilde yürürüz, o da bizi binadan geçerek kardeşimin avukatına götürür.

Tamsin adındaki bir kadın kendini tanıttığında şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Babam önemli bir işi bir kadına asla emanet etmezdi, ama kardeşim babam gibi değil, bu yüzden bu karşılaştırma adil değil. Ön yargılarımdan kurtulmak için zihnimi silkeliyorum, avukatın uzattığı kalemi alıyorum ve kağıt yığını kendime çekiyorum.

"Temel bir evlilik öncesi anlaşması ekledim - bireysel varlıklarınız ayrı kalacak - ama değiştirmek istediğiniz bir şey varsa..."

"Evlilik öncesi sözleşmesine ihtiyacım yok. Camilla, çocuklarımın yasal velayeti de dahil olmak üzere sahip olduğum her şeye tam erişim hakkına sahip olacak," diye Dimitri sözünü keser.

İçim titriyor. Onun taviz vermeyen ifadesine gözlerimi kırpıyorum. Mali durumum aşırı iyi değil, ama erken yatırım yapmaya başladım ve erken emekli olabilecek kadar güçlü bir portföy oluşturdum. Modellik sadece kısa bir süre için kazançlı bir iş.

—ama Giorgio ve Serenity geçen yıl benim için o kadar çok şey yaptılar ki, bunu hiç düşünmedim bile.

Dimitri'ye her şeyi vermek istiyorum. Ona güveniyorum. "Evlilik sözleşmesine ihtiyacımız yok," diye onaylıyorum.

Bayan Tamsin başını sallar, yığından birkaç kağıt çıkarır ve duvardaki raftan birkaç tane daha ekler.

"İşte seçeneklerinizi olabildiğince esnek tutacak bir versiyon. Hiç kullanmasanız bile, dosyada olması her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağlayacaktır. Farklı milletlerden olduğunuz için tüm seçenekleri ele alacağız, sonra her şeyi hızlandırıp birkaç gün içinde tamamlayacağız," diyor Bayan Tamsin.

Kimlik kartlarımızı alır, kağıt yığınına göstererek nerede imza atmamız ve nerede paraf atmamız gerektiğini belirtir ve kısa bir törenin ardından bizi karı koca ilan eder, kalemlerini toplar ve dosyaları kucağına alır.

"Her şey hazır. İşte kartım." İki kartviziti masanın üzerine bırakır. "Birkaç dakika yalnız kalmak isterseniz, koridorun sonunda boş bir toplantı odası var. Aksi takdirde, gidebilirsiniz. Ben hemen dosyalama işlemine başlayacağım," diyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

Kanepeden yarı kalkmışken kalçam kilitlenir, bu yüzden tekrar otururum ve bacağımı sehpanın altında uzatırım. Dimitri'nin endişesi yüzünü sert bir ifadeye dönüştürür, ama ben omuz silkerim ve keskin ağrı hafifleyene kadar eklemelerimi yavaşça hareket ettiririm.

Ayağa kalkmak için öne eğildiğimde, Dimitri bana elini uzatır. Gözlerine bakarak yardımını kabul ederim.

Ofisten, parmaklarımız geleceğimiz gibi iç içe geçmiş olarak çıkıyoruz ve karı koca olarak ilk kez kaldırıma adım atıyoruz.

Bir yanım gerçekten evlendiğimize inanamıyor, ama göğsümde yavaş yavaş bir merak oluşuyor. Taşıdığım tüm travmalara ve mücadele ettiğim kusurlara rağmen, bu güçlü, ölümcül bratva adamı hayatının geri kalanını benimle geçirmek istiyor.

Arabadan birkaç metre uzakta, kabuslarımdan gelen bir ses kulaklarıma ulaştığında düşüncelerim çöküyor. Sokaklar insanlarla dolu olmasına rağmen, beynim o sesi ayırıyor ve kafatasımı parçalayana kadar onu yükseltip güçlendiriyor.

Zihnim dünyadan koparken, ağzımı açıp Dimitri'ye saldırganlardan birini duyduğumu söylemek istiyorum, ama uzun ve duygusal geçen son birkaç günün ardından, o kadar çabuk kendimden kopuyorum ki, bunu yapma fırsatı bulamıyorum. Çenem sıkıca kilitli kalırken, vücudum otomatik pilota hareket ediyor. Dimitri, ben arabasının arka koltuğuna otururken eliyle kapı çerçevesini koruyor. Kemerimi takıp çantamı kucağıma koyuyorum, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Kocam kapımı kapatır ve iri vücudunu direksiyonun arkasına sıkıştırır.

Hiçbir şey bana ulaşamaz. Kimse bana yardım edemez ya da zarar veremez.

Vücudum uyuşmuş ve zihnim güvenli bir yere saklanmışken, bakışlarımı pencereden kaldırıma çeviriyorum.

Altın sarısı saçları, çarpıcı mavi gözleri ve belli belirsiz tanıdık yüz hatları olan iri yarı bir adam, bir sokağa dönüp omzunun üzerinden bakarken bakışlarımız kesişir ve bu bağlantı yarım saniyeden az sürse de, onun kim olduğunu anlarım.

Feliks Volkov.

Dimitri'nin kardeşi. Bana saldıran adam.

O ve yedi adam daha beni dövdü ve tecavüz etti.

Zihnim, sadece temel şekiller ve bozuk sesler bana ulaşana kadar daha da içine çekiliyor, ama ruhumun derinliklerinde, bu adaletsizliğe karşı çığlık atıyor ve ağlıyorum.

O tam oradaydı. Özgür ve sağlıklı. Aynı havayı soluyordu. Aynı caddede yürüyordu.

Artık bir yüzü var. Nasıl görüldüğünü ve sesinin nasıl olduğunu biliyorum. Korkum, artan öfkemin ağırlığı altında yavaş yavaş çöküyor.

Hâlâ bana zarar verebileceğini biliyorum, ama Dimitri yanımda olduğu sürece artık korkmak istemiyorum.

Keşke bedenim de bunu anlasa.

BÖLÜM 12

Dimitri Volkov

Camilla boş boş pencereden dışarı bakarken endişe içimi kaplıyor. Onu zihinsel bir tatile gönderen şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama beden dilindeki farkındalık ve koordinasyon eksikliğinden anlaşıldığı kadarıyla, artık benimle birlikte arabada değil.

Cebimde telefonum titriyor. Telefonu çıkarıp, agresif bir taksi şoföründen kaçmak için tam zamanında yön değiştiriyorum.

Savaş bölgeleri, New York sokaklarından daha kolay gezilebilir. Dikkatsiz sürücüye alaycı bir bakış atıp, tek parmakla yaptığı hareketi görmezden geliyorum.

Telefonumun ekranı ile yol arasında bakışlarımı gezdirerek, Yerik'in mesajını okurken araba kullanıyorum.

İkinci adamı yakındaki bir sığınağa kadar takip etmiş ve onu ve bir arkadaşını yakalamış. Rusya'dan getirdiğim iki kişilik ekiplerden bir diğeri de başka bir ipucunun peşinde. Üçüncü ekibe Yerik'in bulunduğu yere toplanmalarını ve çevrenin güvenliğini sağlamalarını emrediyorum.

Camilla'ya verdiğim sözü tutacağım. O pisliklerin ona zarar verip vermediğini o doğrulayacak, ama ben güvenli olduğundan emin olduktan sonra. Adamlarım, onlar bizi beklerken onlara cehennemi yaşatmaktan zevk alacaklar.

Lastikler gıcırıyor. Kafamı kaldırıp frenlere basıyorum, ama yeterince hızlı olamıyorum. Metal gıcırıyor ve ön tamponumuz önümüze çıkan aracın arkasına çarpınca araba sarsılarak duruyor. Hırlıyorum, frene basıyorum ve geri vitesine geçiyorum.

Camilla omzumu tutarken, tırnakları yakamın üstündeki eti yakaladı ve boynumda bir acı hissettim.

"Dışarı çıkma. Git buradan." Sesindeki panik midemi sıkıştırır, ama dikiz aynasına baktığımda, o açık gözlerle

net bir şekilde inceliyor. Onun yaralarını tedavi etmeye çalıştığım zamanki gibi bir anıya hapsolmuş değil. "Git. *Hemen*," diyor.

Aracı sürüş konumuna getirip uzaklaşıyorum, öfkeli sürücü arabasından inerken kıl payı kaçıyorum.

Omzumdaki tutuşunu sıkılaştırıp pencereden dışarı bakmaya devam edince, elimi onun elinin üzerine koyup başparmağımla yumruğunun dışını okşayarak, kalabalık caddelerde manevra yaparken sessizce sakinleşmesini sağlıyorum.

"O yaptı," diyor, yarı nefes nefese, yarı hırıldayarak.

"Araba kazası benim hatamdı, Camilla. Senin güvenliğini ihmal ettim ve..."

"Hayır, Dimitri." Arka aynadaki yansımama bakıyor. "O oradaydı. Onu duydum. Kaldırımda." Omzumdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, kasımı sıkıştırıyor ve tırnaklarını kumaşın katmanlarına batırıyor. "Onu gördüm. Kardeşini. Feliks. O *oradaydı*."

Nefesi düzensizleşince, iki elimi direksiyona koyup en yakın güvenli yere, kardeşinin ona hediye ettiği şehir evine yöneldim. Yeni evinin önüne paralel park etmek sadece birkaç dakika sürdü, ama ben kontağı kapattığımda o baştan aşağı titriyordu.

Çevreyi iki kez kontrol ettikten sonra, parmaklarını paltomdan çektim, arabadan indim ve kapısını açtım. Elimi tuttu ve kapıya doğru koştu, arkasındaki araba kapısını çarptı ve o kadar telaşlıydı ki, kapının konsoluna yanlış şifreyi girdi.

Yumuşak küfürleri, onu teselli etme ihtiyacımı üç katına çıkarır. Doğru şifreyi girer ve kapıyı omuzlarıyla açar, sonra beni merdivenlerden yukarı, ön kapıya doğru sürükler.

Anahtar titreşim parmaklarından kayar ve merdivenlere düşer. Anahtarları alıp ön kapıyı açarım ve onu eve sokarım, sonra kapıyı kapatıp onun etrafından dolanarak, vücudumla onu evin içinde gizli olası tehlikelerden korurum.

Tırnaklarını elime geçirip alnını sırtıma yaslıyor.

Titrek nefesleri gözyaşlarının habercisi, ama o ağlamaya çok inatçı.

"Biraz daha dayan, *sólnyshka*. Önce evi kontrol edeceğiz," diyorum.

O da başını sallar ve vücudunu bana daha da yaklaştırır.

Güvenlik sistemini kontrol edip evi hızlıca dolaştıktan sonra, güvenli olduğuna karar veriyorum.

Camilla göğsünü göğsüme bastırıp kollarını bana doladığında ve yüzünün yanını göğsüme dayadığında şok içinde gözlerimi kırıştıtırırım. Direnemeyerek onun kucaklamasına karşılık veririm. Vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Sertleşmiş ruhuma huzur akıyor.

"Buradayım, *sólnyshka*. Güvendesin," diye fısıldarım. "Benim ne olduğum umurumda değil!" diye bağırır.

Onun bu patlaması beklediğim bir şey değildi, bu yüzden sessizliği kullanarak belirsizliğimi ifade ettim. Başını kaldırıp gözlerime baktı.

"O *tam oradaydı* ve sen çok büyük bir hedefsin. Ya eğer..." Kollarını bana daha sıkı sarar ve başını sallar. "Seni kaybedemem, Dimitri. Bunu yapabileceğim tek kişi sensin..." karnımı sıkar, "...seninle." Titreyerek bir nefes daha alır. "Eve dönmek istiyorsun. Ben sadece..." Sesi hıçkırıklarla kesilir, ama dişlerini sıkarak nefes alır ve ifadesini sertleştirir. "Sana güveniyorum ve sana ihtiyacım var."

Kollarını bana acı verecek kadar sıkı sararken bile, göğsümdeki baskı azalır. Ellerimi sırtına koyup onu kendime doğru çekerim. Söz söylemeden, onun nasıl hissettiğini tam olarak anlıyorum.

Beni seviyor.

Ben de onun için aynı şeyi hissediyorum, ama o bunu duymaya hazır değil. "Beni onurlandırıyor sun, *sólnyshka*," diye mırıldanıyorum.

Göz bebekleri büyür ve yanaklarına renk gelir. Bana sarılmasını gevşetir ama göğsüme daha sıkı yaslanır. Omuzlarımı incelerken, ifade dolu gözlerinde açlık ve ihtiyatlılık savaşıır.

"Şeref şu anda aklımdaki son şey," diye mırıldanır. Yakamdaki kanı fark edince gözleri büyür.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sorar.

Parmak ucuyla çizik izini takip ederken omurgamdan bir titreme geçer.

"Önemli değil," diye ısrar ettim, ama o başını salladı ve ilk yardım çantasını bulmamızı istedi.

O banyo dolaplarını karıştırırken ben de ona eşlik ediyorum. Bir tüp merhem ve bir kutu yapışkanlı bandaj bulduğunda, beni ana yatak odasına götürmesine ve oturma odasındaki döşemeli sandalyeye oturmamı söylemesine izin veriyorum.

O, Şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın.

Kravat m  tuttuğ nda, ona uzanmamak için kol akları sıkıca kavrad m. Parmakları o kadar Şiddetli titriyordu ki, kravat m n uçlarını takım elbiseden çıkarmakta zorlan yordu. On yılların verdiğ  iradeyle kaslar m  gevşetmeye zorlad m ve ellerimi uyluklar m n üzerine bıraktım.

"Bana bak, Camilla," diyorum.

O, dipsiz koyu kahverengi gözlerini benimkilere çevirir.

"Ben seninim, *s lnyshka*. Benimle güvendesin," diye f s ldar m.

Nefesi kesilir, ama omuzlarındaki gerginlik azalır. Geri çekilir ve saçlarını düzeltirken beni bir an inceler.

Yenilenen bir amaçla  ne adım atar, dizlerimi ay r r, bacaklarını benim bacaklar m n arasına koyar ve takım elbisenin ceketinin düğmelerini açar. YaklaŐ p kravat m n düğümünü gevŐetirken penisim ağ r r. Parmaklarını yakam n altına soktuğ nda, yutkunur ve onu kalçalarından tutup kucağıma çekme dürtüsüyle mücadele ederim. O an n samimiyeti bizi sarar, dünyanın geri kalan n  silip onu evrenimin merkezi yapar.

Kravat m n bir ucunu düğümden çıkarır ve tek bir zarif, ak c  hareketle kumaŐ  yakamdan çeker. Parmak uçlarını uyluklarıma bat r r ve ciğ rlerimi onun nazik, meyveli kokusuyla doldururum. Vücut spreyi altında yatan uyar lmas n n izi ağız m  tükürükle doldurur. Yutkunurum. Adam' n elması sallan rken gözlerinden açlık parlar.

 fadesini sertleştirir ve gömleğimin ilk birkaç düğmesini açar, sonra yakam  boğaz mdan çeker.

" zg n m, Dimitri," diyor.

Boğuk ses tonu, suçluluk duygusu dudaklarının köŐelerini aşağı doğ ru çekse de, arzular n  ele veriyor.

"Sen d zelteceksin. Endişelenmiyorum," diyorum.

Hafif bir gülümseme ifadesini değ Őtirir.  lk yardım çantasına doğ ru eğilir. Saçlarından bir tutam kaçar ve yanağı m  okşar.

H zlıca hidrojen peroksit süren k z, eğilip imkansız bir Şekilde daha da yaklaşır ve acıyan etime  fl r. Tüylerim diken diken olur.

Gözlerini bana çevirir ve gözleri o kadar yakındır ki, neredeyse siyah irislerinin kusursuzluğ  beni sessizliğ e boğar. Makyaj  yanağındaki izleri gizlese de, bu parlak yaratığ n, kardeşim gibi boktan insanlar tarafından bu kadar al alt lm Ő olması düşüncesi ruhumu öfkeyle doldurur.

Nefret, aşk, hayranlık ve intikam arzusu içimde savaşıyor ve ona ihtiyacı olan her şeyi verme isteğimi güçlendirir.

Geri çekilmeden ilk yardım malzemelerine dikkatini yönelttiğinde, profili irisleri kadar beni büyüledi. Narin yüz hatları beni özlemle doldurdu.

Parmağına merhem sıkıyor ve bandajı açıp mikro yarayı kapatmadan önce kesiklerin üzerine nazıkçe sürüyor. Parmak uçlarıyla yapışkanın etrafını izlerken, omurganın dibinde magma atıyor.

Gözlerime bir bakış attıktan sonra parmak uçlarını boynumun yanından çene hattıma doğru kaydırıyor. O benim yüz hatlarımı keşfederken kalbim göğsümde çarpıyordu, tüy kadar hafif dokunuşu ve hayranlık dolu ifadesi o anın samimiyetini daha da artırıyor. Cesaretlenip yüzümün yanını avuçlayıp başparmağını alt dudakımın üzerinde gezdirdiğinde, uyluklarımı sıkıp loaferlerimin içinde ayak parmaklarımı kıvırdım, sessizce devam etmesini teşvik ettim.

O, dipsiz kahverengi gözleriyle beni olduğum yerde sabitler.

"Sen benim istediğim her şeyi yapabileceğimi söyledin, değil mi? Seni istediğim gibi kullanabilir miyim?" diye sorar.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

Diğer elini kaldırıp yüzümü kavrar. Parmakları kulağım ve şakakımda titrer.

"Sana zevk vermek istiyorum," diyor.

Pantolonumun içindeki penisim titrer, ama gözlerindeki korku şehvetimi bastırır.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama parmaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Hayır, ben sana zevk vermek *istiyorum*," diye talep ediyor. "Benden çaldıkları kontrolü geri almam lazım, ama kontrolü *ele* geçirmek istemiyorum. Çok ileri giderim ve sonra asla..."

Elinin arkasını avuçlarım ve ağzımı kapatan parmaklarının üzerinde dilimin ucunu gezdirirken avucuna burnumu sürüyorum. Nefesini kesiyor ve uyluklarını birbirine sürüyor. Bir kez daha yaladıktan sonra parmaklarını çeneme götürüyorum ve gözleri benimkilere dikilene kadar bekliyorum.

"Ellerinin üzerimde olmasını seviyorum, *sólnyshka*. Benimle fazla ileri gidemezsin. Ben seninim, *tamam mı*?" diye gürlerim.

Yutkunur ve dalgın dalgın başını sallıyor, sonra nefes alır ve başını sallıyor.

"Ben öyle demek istemedim. Kendimi tetikleyeceğim ve bir daha denemek için cesaret bulamayacağım."

Bir an durup onun ifadesini inceledikten sonra dilimi çıkarıp işaret parmağının ucunu yaladım.

"*Bu* seni tetiklemiyor," diye teyit ettim. O da başını salladı.

"Bileklerim sürekli bağlıydı. Alçı giymek tam bir işkenceydi, ama ellerime asla dokunmadılar."

Duygularını boğazından atmak için yutkunur, ama sesindeki titreme kalbimi parçalar.

Parmaklarını tekrar dudaklarıma bastırıp onlara karşı konuşuyorum.

"Dilimi başka nereye koyabilirim?"

Nefesi kesilir ve göz bebekleri büyür, yanakları kızarır, ama başını sallar.

"Bilmiyorum. Ağızlarını kullanmadılar, ama ben zevk almaya hazır değilim. Sadece senin zevkine," diye mırıldanır.

"Ağzını mı kullandılar?" diye homurdanırım. Bu düşünce beni öfkelenendirir.

"Hayır. Onları ısırdım," diyor. "Seni bağladılar mı?"

Kafasını sallar.

"Hayır. Benim çığlıklarım hoşuna gitti."

Titreyip uzaklaşmaya çalıştığında, sakallı yanağını avucuna sürtüp dilimi parmaklarının arasına sokuyorum. Gözlerindeki uzak ifade kayboluyor ve elini saçlarıma doluyor.

"Öp beni, *sólnyshka*. Dokun bana. Ben seninim," diye fısıldıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, öne eğilir, dudaklarını dudaklarıma bastırır ve dilini dişlerimin arasına sokar. Boğazımdan düşük bir inilti çıkar, ama o, birleşmiş ellerimizi saçlarıma sokar ve başımı o kadar çaresizce tutar ki, onun mükemmelliğine karşı güçsüz kalırım.

Nazik yalamalar ve alaycı ısırıklarla ağzımı keşfeder, kontrolümü sınar, ama bana verdiği güven beni onun büyüünün altında tutar. Geri çekildiğinde, gözlerindeki hayranlık doğrudan testislerime saplanır. Sıvı arzu serbest kalır ve penisimden aşağı doğru fişkirir. İrade gücümle ön sıvının akışını durdurur ve alt dudağımı ağzıma çekerek onun kalıcı tadını tadarım.

"Tekrar, *sólnyshka*. Beni tekrar öp," diyorum.

Ellerini saçlarımda sıkılaştırır ve dizini koltuğun kenarına, tehlikeli bir şekilde kasıklarına yakın bir yere koyar, ama bu onun dik göğüslerini göğsüme yaklaştırdığı için umurumda değildir.

Dilinin ucunu alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra, başını eğip ağzımın derinliklerine dalar. Onu daha fazlasını almaya teşvik ederim. Duygusal bir ritim oluşturur, dilini benim dilimle okşar ve tırnaklarını kafa derime geçirir. Daha fazlasını istemek için ellerimi onun ellerinin üzerinde sıkılaştırırım ve geri çekildiğinde homurdanırım.

Sanki yüzümün her santimini ezberlermişçesine dudaklarını çenem, yanağım, burnum ve kaşlarımda üzerinde gezdiriyor, sonra başımı geri çekip kulak mememi ağzına alıyor.

Döndürerek ve emerek, benden her şeyi alıyor. Elektrik, hassas kulak mememden omurganın tabanına kadar yayılıyor. Testislerimde basınç oluşuyor.

" Tatlı ağzın beni boşalmaya saniyeler kala getirdi, *sólnyshka*," diye uyarıyorum.

Geriye yaslanır ve geniş gözlerle beni inceler. Bakışları açıklıkla dolduğunda ve dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdiğinde, dilimi ısırır ve acıyı kendimi toplamak için kullanırım.

"Seninle işim henüz bitmedi, *mio marito*, ama sana kendini tutmanı söylemeyeceğim. Sadece şunu bil, eğer boşalırsan, ben hazır olana kadar durmayacağım," diye fısıldar.

"Siktir, çok güzelsin Camilla. Beni mahvet. Ben tamamen seninim," diye homurdanırım.

Titrer ve ağzını boğazıma indirir. Sarsılır ve başımı geriye eğerek ona daha iyi erişim sağlarım, ama o homurdanır, şah damarımı ısırır ve saçımı çeker.

"Daha sert, *sólnyshka*. Öfkeni hissetmeme izin ver," diye talep ediyorum.

Dudaklarını boğazımın dibine yapıştırır ve emer. Pantolonumun dikişi sertleşmiş penisime batarken inlerim.

Şaşırtıcı bir güçle bileklerimi yakalayıp ellerimi kolçaklara koyduktan sonra, gömleğimin geri kalan düğmelerini açarken ağzıyla boğazımı işkence etmeye devam etti.

Gömleğimin eteklerini belimden çıkarır ve hem ceketimi hem de gömleğimi omuzlarımdan aşağı iter. Başını kaldırdığında, aç gözleriyle çıplak göğsüme bakar, sonra enseme tutar ve öne eğilmemi ister. Ceketimi ve gömleğimi çıkardığında, yüzünde heves ve hayranlık parlar.

Elbisemi kollarımdan çıkarırken, vücudumu ortaya çıkarır ve ellerini her santimetresinde gezdirir, ses çıkarmadan beni ezberler ve tapar.

Eğilip göğsümdeki kurşun izinden kalan dairesel yara izini yaladığında, başını tutup göğsümün daha aşağısına doğru itme isteğiyle mücadele ediyorum. Onu zapt etmek ve şu anda bana işkence eden kendine güvenen kadını, kardeşine vazo fırlatan korkmuş yaratığa dönüştürmek düşüncesi, elimi durduruyor.

Başparmaklarıyla sert meme uçlarımı okşadı ve dilini göğüs kemiğimin üzerindeki kılların arasında gezdirdi.

"Ne kadar çok doku var," diye fısıldadı.

Taze bir ıslaklık, ucumu saran kumaşa sızıyor. Gerginlik uyluklarımda titreşiyor, ama ben mırıldanarak bacaklarımin arasında eğilen görüntüsüne gözlerimi doyuruyorum.

Göğsümde oyalanıp, nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi vücuduma bakarken, ellerimle onun ellerini kapattım ve avuçlarını kaburgalarımdan karın kaslarıma doğru yönlendirdim. Keskin nefes alışını beni gururlandırdı. Gözlerini bana dikip, bacaklarımin arasında diz çökerken bakışlarımı karşıladı.

Kadınsı kıvrımlarının bacaklarımin arasında sıkışmış hali ve pantolonumun içinde gerginleşen penisim, testislerimden penisimin ucuna kadar küçük bir magma dalgası gönderir.

"Senin bulman için daha fazla doku var. Yumuşak ve sert. Çok sert," diye homurdanırım.

Yaklaşır ve öne eğilir. Göğüsleri giyinik penisimin etrafında yastık gibi durur.

"Biliyorum. Gözden kaçması zor. Çok büyüksün."

Onun sözleri egomu okşarken, dili karnımın kıvrımlarını keşfediyor. Kaburgalarım ağrıyana kadar ciğerlerimi dolduruyorum ve o beni acımasızca kızdırırken, onun tahrik olduğunu gösteren ipuçlarını tadını çıkarıyorum.

Yine tereddüt ediyor, ama ellerini kemerime yönlendirdiğimde, sabit parmaklarıyla tokayı açıyor. Bakışları benimkilere yükseliyor. Gözlerindeki savunmasızlık beni yere seriyor.

Bana güveniyor. Layık olduğumu kanıtlamalıyım, bu yüzden pantolonumu açıp parmaklarını hem pantolonumun hem de boxerımın bel kısmının altına soktuğunda, kendimi kontrol altına alıp ellerimi onunkilerden çekiyorum.

Boğazının derinliklerinden küçük bir hoşnutsuzluk sesi çıkar, ben de ellerimi geri getiririm. Omuzlarındaki gerginlik azalır.

Kumaşı aşığı çekiyor. Kalçalarımı kaldırıyorum. Penisim serbest kalıyor ve çenesine çarpıyor. Şaşkın bir nefes alıyor, geriye yaslanıyor ve sanki ne diyeceğini bilememiş gibi penise bakıyor. Erkeklik gururu göğsümü dolduruyor ve ellerini penise dolarken gülümsüyorum.

Kalçalarımı eğip, penisini onun elinde kaydırdığımda, yutkunur ve parmaklarını benim etrafımda sıkar. İnlerim ve dişlerimi sıkarım, kontrolümü zar zor sağlarım.

"Buldum. Çok sert. Çok pürüzsüz."

Benim ucumdan ön sıvı sızarken, onun burun delikleri genişler. Damlayı diliyle alıp ağzına götürdüğünde, alt bedenim tamamen kasılır.

Koyu kahverengi gözlerinin üzerinde kirpikleri titrer ve mırıldanır.

"Çok da lezzetli." Duruşunu değiştirir, dirseklerini bacaklarımın üzerine koyar ve diz çöküp ağzını ucuma yerleştirirken göğüslerini testislerime bastırır.

O benim bakışlarımı yakaladığında, dünyam onun gözlerine daralıyor. "Benim," diye fısıldıyor.

Beni ağzına alıyor. Dilini döndürüp, dudaklarını emip geri çekilirken milyonlarca kez muhteşem bir şekilde ölüyorum. İçimi kaplayan lezzetli bir ısırap içinde, o beni yalarken, ısırırken, dişleri ve diliyle keşfederken, ben de onun yumruklarını penisimde yukarı aşığı hareket ettiriyorum. Mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalışıyorum, ama o, gözlerindeki şakacı kötülükle beni tekrar tekrar uçurumun kenarına sürüklüyor. Onun artan özgüveni, şimdiye kadar gördüğüm en büyük tahrir edici şey.

Kontrolümün barajı patlamak üzereyken, parmaklarımı onunkilere dolayarak ellerini çekiyorum, ama o homurdanarak beni daha sıkı tutuyor.

"Yaklaştım, *sólnyshka*. Ağzını doldurmadan önce dur," diye hırlıyorum. Dilini yarıklarımın üzerinde gezdiriyor.

Kontrolümü kaybettim.

Sıvı ateş testislerimden patlar, penisimin içini yakar ve ucumdan fışkırır. Yutar, beni ağzının derinliklerine alır ve ellerimizi penisimin tabanında yukarı aşığı hareket ettirirken dilini etrafıma dolayarak kıvrır.

Zil sesi coşkumun içinden süzölür, ama Camilla başını kaldırıp penisimin ucuna iffetli bir öpücük kondurup cebime uzanana kadar bunun telefonum olduğunu fark etmem.

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokarak onu durduruyorum. Gururlu ama temkinli gözlerini bana çeviriyor.

"Senin, Camilla. Hepsi senin," diye yemin ederim.

Göz kapaklarında gözyaşları parıldıyor. Derin bir nefes alır, sonra bana eğik bir gülümseme gösterir ve cevabıyla ruhumu onun ruhuna kilitler.

"Hepsi benim."

BÖLÜM 13

Camilla Volkov

TELEFONU CEPTE ÇALMAYA ve titremeye devam ediyor. Titreşim, kucağından ve yumuşayan penisinin elime değdiği yerden göğüslerime kadar ulaşıyor. Islak parmaklarımı onun ipeksi teninden çekip çıkarırken, içimde tuhaf bir hayal kırıklığı ve memnuniyet karışımı hissediyorum.

Sıcaklık içimi kaplar ve külotum nemli amıma yapışır, ama damarlarımdan zevk akar.

Hayatta kaldığım onca şeye rağmen, bu devasa bratva *ubiytsa'yı* kendi ellerimle ve ağzımla tatmin ettiğimi düşünmek beni gururlandırıyor.

Beni pek çok şekilde yok edebilirdi, ama bunun yerine bana güven ve güç verdi.

Ona bunu asla ödeyemem.

Elimin tersiyle ağzımı silerim ve parmaklarını sıkarım, sonra elimi onun elinden çekip ayağa kalkarım. Beni, ağzımın içine tohumunu döktüğü anki kadar yoğun bir bakışla izler.

Karın kaslarım kasılırken karnımda bir rahatsızlık hissediyorum. Acımı gizlemek için banyoya doğru dönüyorum, ama onun parlak mavi gözlerinin kararması, bunu başaramadığımı gösteriyor.

Tuzlu misk kokusu dilimde kalıyor ve odanın diğer ucuna doğru ilk birkaç adımımı atarken, küçük gülümsememi ve göğsümü dolduran hayranlığı durduramıyorum. Dizlerim, kalçalarım ve ayak bileklerim diz çökmekten ağrıyor, ama son birkaç dakikayı hiçbir şeye değişmem.

Canavarları uzak tuttum. Onun dikkatli gözleri ve derin, yumuşak sesi onları düşüncelerimden uzaklaştırırken, ince kolonyası ve temiz tadı da onları duyularımdan uzaklaştırdı.

Banyoya topallayarak girip dolaptan diş fırçası ve diş macunu arıyorum. Musluğa uzanırken, onun boğuk sesi omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor ve içgüdüsel bir korku omuzlarımı kaskatı yapıyor, ama derin bir nefes alıp, onun penisini okşarken ellerinin benim ellerimi saran halini tekrar hatırlayarak nefesimi veriyorum.

Dimitri Rusça konuşuyor. Aynı sert dilde erkeksi bir ses cevap veriyor ve ben geriye yaslanıp, onun telefonu hoparlöre alıp yan masaya koyduğunu gözlerimle doğruluyorum. O kocaman penisini pantolonuna geri sokarken ağzım sulanıyor.

Dinlemek bana hiçbir şey kazandırmayacağı için banyoya geri çekilip dişlerimi fırçalıyorum. Mümkün olduğunca çabuk Rusça öğrenmeye yemin ediyorum.

Çocukları akıcı İngilizce konuşuyor, ama iletişim yükünü onların üstlenmesi adil değil.

Onunla tanıştığımdan beri ne kadar değiştiğimi fark edince donup kalıyorum. Aynada yansımama bakarken, ağzımdan beyaz köpükler sızıyor ve çenemden damlıyor. Gözlerim parlıyor. Makyajımın altından kızarıklıklar görünüyor.

Tükürüyorum, ağzımı çalkalıyorum ve yanağıma su serpiyorum.

Sekiz küçük yara izi artık beni umutsuzluğa boğmuyor. Bunun yerine, öfke, nefret ve intikam için derin bir özlem göğsümde çürüyor.

Hepsi Dimitri Volkov yüzünden.

Kocam. Koruyucum. Geleceğim. Onu seviyorum.

Bu düşünce içimi delip geçiyor. Ardından mide bulantısı geliyor. Lavaboya eğiliyorum, ön kollarımı iki yana dayıyorum ve alnımı musluğa yaslıyorum. Aşk çok fazla. Çok büyük. Çok erken.

Çok geç. Rus bratva adamı bir günden az bir sürede kalbimi çaldı ve güvenimi kazandı. Savunmamı yıktı ve beni daha güçlü bir versiyonuma dönüştürdü.

Kardeşi bir yıl önce o korkunç geceyi planlamış olabilir, ama Dimitri depresyonla olan çıkmazımı sona erdirdi ve beni iyileşme yoluna soktu.

Akan su ve soğuk metal, dengemi bulmama yardımcı oluyor, ama ayağa kalktığımda başım dönüyor. Lavabonun kenarına tutunmam, yere düşmemi engelliyor. Musluğu kapatıp raftan havluyu almadan önce birkaç kez derin nefes alıyorum.

Dimitri'nin sertleşen sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Yüzümü kuruladıktan sonra, o telefonu kapatırken yatak odasına giriyorum. Yüzündeki gergin ifade endişemi artırıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Çenesindeki bir kas seğirir ve midemde bir kurşun topu yerleşir. Yüzündeki tüm rahatlama izleri kaybolmuştur.

"Babamdı. Artur, Maksim ve Zoya ile beklenenden daha erken tanışacaksın," diyor.

Gözlerimi kırıştıtırıp başım dönünce dengemi sağlamak için omzumu şifonyere dayarım.

"Ne demek istiyorsun? Neden?"

Onsuz beni Rusya'ya gönderemez. Gitmeyeceğim. Söz verdi. "Uçakları yirmi iki saat sonra New York'a inecek."

Beynim durur ve onun sözleri etrafında dönmeye başlar. Hiç mantıklı gelmez. Sonunda anladığımda inanamama duygusu beni sarar ve öfke duygularımı keskinleştirirken omurgamı düzeltirim.

"Babanız size haber vermeden üç küçük çocuğunuzu uluslararası bir uçağa mı bindirdi? Hem sizin hem de onların güvendiği birinin onlarla birlikte olduğunu söyleyin bana. Ve siz kardeşinizi ararken neden onları buraya göndersin ki?"

Kaşları yükseldi ve bir an için onu suskun bırakmış mıyım diye merak ettim, ama sonra öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı.

"Çocuklarım için endişelendiğin için teşekkür ederim, *sólnyshka*. Başlangıçta buna karşı çıksalar bile, senin şiddetli korumana ihtiyaçları olacak."

Kalbim ayak tabanlarımdan eriyip akacak gibi ama endişe beni bırakmıyor ve sesimi boğuklaştırıyor. Büyükannem ve büyükbabamın bana hiçbir açıklama yapmadan beni uçağa bindirdiklerini hayal edemiyorum.

"Lütfen bana, yanlarında güvendikleri bir yetişkin ve bir koruma ekibi olduğunu söyle. Artur sekiz yaşında demiştin, değil mi? Tristan da aynı yaşta. Onları nasıl yetiştirdiğin ya da ne kadar cesur oldukları umurumda değil, tek başlarına uçağa binemezler."

Duygularımın gücüyle nefes almakta zorlanıyorum.

Dimitri ayağa kalkıp bana doğru yürüdü ama bir adım kala durdu. Kollarını açtığında, tereddüt etmeden ona sarıldım.

"Sessiz ol, *sólnyshka*. Onlar güvendeler. Babam, Moskova'dan saygın bir bakıcı olan Olga Petrev'i yeni dadıları olarak işe aldı. O, birkaç on yıl önce Anastasia'ya ders vermişti ve seyahatleri sırasında onlara göz kulak olacak."

Kollarımı ona daha sıkı sararım ve onun da bana sarılmasıyla keyiflenirim.

"Ama Feliks'i yakalayamadık. Burası onlar için güvenli değil," diye çıplak göğsüne fısıldıyorum.

"Malikanede kalamazlar. Kardeşim Boris'in beş çocuğu virüse yakalandı ve iki hafta karantinada kalmak zorundalar. Bu, karısı Katya'nın dün gece altıncı bebeklerini duyurmasının hemen ardından oldu. Katya hastanede."

"*Mio Dio*, bu bir kabus gibi," diye fısıldadım. Başım rahatsız edici bir şekilde zonkluyordu.

"Kardeşinin avukatı hızlı çalışıyor. Babam yarım saat önce evlilik cüzdanımızı gördü. Seni güvende tutacak bir yerim olmadan seninle evlenemeyeceğimi biliyor, bu yüzden çocukları hastalanmaması için onları gönderdi. Zaten onlar bana ait."

Başımı sallıyorum. Yorgunluk beni sarıyor ve kafamı pamukla dolduruyor. Alnımı göğsüne dayayıp kelimeleri bir araya getirmek için uğraşıyorum.

"Onlarla tanışmak beni heyecanlandırıyor. Ve yoruyor," diye onun göğüs kıllarına fısıldıyorum. O endişeli bir sesle mırıldanıyor.

"Gergin olma Camilla. Bunu birlikte çözeceğiz, ama önce uyuman lazım. Seni yatağına yatırırım."

Onun teklifini kabul etmek istesem de kaskatı kesiliyorum. Kabuslarım düşüncelerimin hemen ötesinde pusuda bekliyor. Bütün gün onları görmezden geldiğim için intikam almak için geri dönmekle tehdit ediyorlar.

"Kendim yatabilirim... bekle, hayır, uyuyamam. Çocukların gelişine hazırlanmalıyız. Ne yapmalıyız..."

"Sessiz ol, *sólnyshka*. Son birkaç gün çok stresli geçti. Şimdi uyuman lazım. Uyandığında bunu konuşuruz," diyor.

Bacaklarım titremeye başlayınca, başımı sallayıp parmak uçlarımda yükselerek kollarımı onun boynuna doladım. Biraz tereddüt ettikten sonra, o da bacaklarımın arkasını tutup beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve yüzümü boynuna gömdüm, klitorisimden geçen hisler ve midemi bulandıran anılarla kendimi toplamak için onun kokusunu kullandım.

Yatağına doğru birkaç adım atar, battaniyeleri açar ve beni yatağın kenarına oturtur.

O diz çöküp ayakkabımı çıkarırken gözlerimi kırıştırdım. Onunla evlendiğim pantolonlu takım elbiseyi hâlâ giydiğimi fark ettim. Sadece birkaç saat önce olmasına rağmen sanki bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Ceketimin düğmelerine uzandım ama sinirlenerek iç geçirdim ve düğmeler açılmayınca ellerimi kucağıma bıraktım.

Dimitri diğerk ayakkabımı da dikkatlice çıkarır, sonra nazikçe çoraplarımı çıkarır ve ayak ucuna asar. Ceketimin ön düğmelerine uzandığında tüm vücudum gerilir.

Taktik değiştirir. Ellerimi ellerinin arkasına yönlendirip, onun hareketlerini yönlendirmemi teşvik ederken, beklenmedik bir duygu selini yutkunurum. Parmaklarımı, ulaşabildikleri kadar bileğine dolayarak, ellerini takım elbisenin önüne kaldırıırım.

Parlak mavi gözleri açlık ve sevgiyle parıldarken, paltomun düğmelerini açar ve kumaşı omuzlarımdan kaydırır. Eğer üzerimde dikilseydi, kendimi kaybederdim, ama o ayaklarımdan dibinde diz çökmüş, ellerim onun ellerini yönlendirirken, giysilerimin geri kalanını gövdemden çıkarır ve pantolonumu açar.

Parmaklarını benim parmaklarımdan arasına geçirip, ayağa kalkarken cesaret verici sözler mırıldanıyor ve beni ayağa çekiyor. Onun ellerini belime doğru kaydırırken kalbim göğsümde çarpıyor. O, sertleşmiş parmaklarını kumaşın ve yara izli tenimin arasına sokarken, karnımda kurtçuklar dolaşsa da içimi bir sıcaklık kaplıyor. Santim santim, pantolonumu kalçalarımdan ve uyluklarımdan aşağı çekiyor, ta ki kollarım artık uzanamayacak hale gelene kadar. Onun bileklerini bırakıyorum. O, pantolonumu yere indirmeye devam ediyor ve parlak gözlerini vücudumda gezdiriyor.

Yorgunluk beni ağırlaştırırsa da, içim zayıf bir şekilde sıkışıyor.

Neredeyse hiç baskı uygulamadan, parmak uçlarını sağ bacağımın arkasına dokundurur ve sonra elimi eline alır. Gözlerine baktığımda tüylerim diken diken olur.

Konuşmasına gerek yok. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. O da benim gibi tamamen kendini vermiş durumda.

İçim huzurla doluyor. Onun beni yatağa yatırmasına izin veriyorum ve yanıma dönüp gözlerimi kapatırken yüzünün yanını avuçlarımla okşuyorum.

"Teşekkür ederim, Dimitri."

Söylemek istediğim kelimeler bunlar değil, ama kalbimde yankılanan duyguları ağzımla ifade edemiyorum.

O benim okşamama karşılık verirken, sakalları parmaklarımı kaşındırıyor. Başını çevirip yumuşak dudaklarıyla avucumu öpüyor, sonra elimi yatağa götürüp üzerime battaniyeyi örtüyor.

O ışığı kapatmadan önce karanlık, rüyasız bir uykuya dalıyorum ve saniyeler sonra uyanıyorum — hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir rahatlıkla

ama eklemlerimdeki sertlik ve beynimdeki sis, bunun aksini gösteriyor. Gözlerimi silmek için elimi kaldırdığımda yastığım hareket edince donup kalıyorum.

Büyük, sert yastığım.

Dimitri Volkov. Kocam.

Tanıştığımdan iki gün sonra evlendiğim ve oral seks yaptığım Rus gangster.

Yatağın uzak ucundaki battaniyenin üzerinde, ellerini başının arkasına koymuş, pantolonunu beline sıkıca bağlamış olarak yatıyor. Uykumda yuvarlandım ve ona sarıldım. Battaniye aramızda ezilmiş durumda, ama başım onun çıplak göğsüne yaslanmış.

Gözlerimi onun yüzüne çevirip yarı kapalı gözleriyle buluştuğumda, şaşkınlık ve utanç beni sardı. Çenesinde belirgin sakalları ve uykudan dağınık saçlarıyla, tehlikeli derecede yakışıklıydı.

Boğazımı temizledim ve tükürük olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarımı başka yöne çevirdim, ama neyse ki yoktu.

Saate bir bakış, bütün akşam ve ertesi sabaha kadar uyuduğumu gösteriyor. Midem guruldiyor ve utanç duygumu daha da artırıyor.

Tek kelime etmeden yataktan kalkar ve rahat bir sessizlik içinde giyiniriz. Eklemlerim acı verici bir şekilde sertleşmiş olduğundan yavaş hareket ederim ve çoraplarımı giymek için eğildiğimde bunun çok zor olduğunu fark edince sinirden dişlerimi sıkarım.

Dimitri çoraplarımı benden alır ve ayaklarımın dibine diz çöker. Kabuslarımın yankıları zihnimde tekrar tekrar yankılanırken midem bulanır, ama başka, daha yumuşak bir ses onları uzak tutar.

Dimitri dün gece benim iblislerimle savaştı. Yine.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı ayağıma geçirirken ellerindeki saygı bu duyguyu ortadan kaldırıyor.

Duygusal yorgunluk beynimin kenarlarını bulanıklaştırıyor. İç çekip kocama teşekkür ettikten sonra, banyoya topallayarak girip aramızdaki kapıyı kapatıyorum. Güne başlamadan önce kendimi toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

O, tek kelime etmeden çekilmeme izin veriyor. Yüzümü yıkayıp hafif bir makyaj yapıyorum, sonra saçlarımı basit ama zarif bir topuz yapıyorum. Kalkanlarımı yerleştirip banyodan çıkıyorum ve kahve kokusunu takip ederek mutfığa gidiyorum.

Dolapların ve buzdolabının boş olmasını beklerken, kocamı ocak başında tavada yumurta ve sosis kızartırken görünce şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum

. Kolları sıvayıp dövmele ön kollarını ortaya çıkaran ve omuzlarına sıkıca oturan gömleğiyle, ağzının suyunu akıtan bir örnek.

Tost makinesi tezgahta ping sesi çıkarır ve kahve makinesi son birkaç damlasını damlatırken tost çıkar.

Rusya'nın en güçlü bratva ailesinin ünlü katili Dimitri Volkov'u böyle ev ortamında görmek beni çok şaşırttı.

Pişmanlık duygusu içimi kaplıyor. Keşke çocukları bebekken onlara nasıl baktığımı görebilseydim. İlk karısı çok şanslı bir kadındı.

Aniden, açıklanamayan bir kararlılık dalgası içimi kaplıyor. Olamayacak şeyler üzerinde düşünerek zaman kaybetmeyeceğim. Bunun yerine, en çok istediğim şeyi koruyacağım.

Bu da bedenimi güçlendirmek ve zihnimi keskinleştirmek anlamına geliyor.

Bu arada, Dimitri'nin çocuklarına bir koruma katmanı daha sağlayabilmek için şu anda sahip olduğum şeyleri nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekiyor.

Odaya girdiğimde başını kaldırıp keskin bakışlarıyla beni aydınlatıyor.

"Senin çocukların gelmeden önce Loretta ile ilk savunma dersimi almak istiyorum

"diyorum.

Yüz ifademi inceledikten sonra, memnuniyetle gözlerini kısar ve başını sallar, ben de telefonumu çıkarır ve Loretta'yı ararken dolapları karıştırarak bitki çayı ararım. Su ısıtıcısı kaynarken, planımızı kesinleştirir ve telefonu kapatırken çay poşetini fincanıma atarım.

Dimitri'nin hazırladığı ziyafete rağmen, Loretta ile dersim sırasında kusmaktan korktuğum için midemi bozmak istemediğimden tost ve çay ile yetiniyorum. Ya da daha kötüsü, üvey çocuklarımla ilk kez tanıştığımda sinirlenmekten.

Şimdiden endişe omurgamı sarmış durumda.

Dimitri, birkaç dadıyı korkutup kaçırdıklarını söylemişti. Babaları benimle evlendi diye bana karşı nazik davranacaklarını sanmıyorum. Onlar için bir yabancıyım ve onlarla vakit geçirmekten başka bir yolunu bilmiyorum.

Tostu zorla boğazımdan aşağı indirip bir yudum çay içtikten sonra Dimitri'nin bakışlarına karşılık verdim.

"Çocuklarını buraya getiriyor muyuz?" diye soruyorum.

"Onlar artık sadece benim çocuklarım değil, Camilla. Onlar senin de çocukların.

Bizim. Ve evet, burada kalacağız."

"Onlar için ne hazırlamamız gerekiyor? Aynı odada mı kalacaklar?"

"Da. Oğlanlar ön odada yatacaklar ve Zoya, dadı Olga ile aynı odayı paylaşacak. Mobilya ve gerekli eşyaları sipariş ettim," diyor.

Belirsizlik içimi kaplıyor. "Ne oldu?"

Beni çok iyi okuyor. Kafamı sallıyorum.

"Benimle aynı yatakta yatmak istemiyor musun?"

diye soruyor. Kaskatı kesiliyorum.

"Ben... Seninle yatak paylaşmak istiyorum, ama dadı ve Zoya'nın aynı odayı paylaşması gerçekten uygun mu?" diye soruyorum.

Dirseklerini masaya dayıyor ve bana elini uzatıyor. Elini tutuyorum. "Rusya'da bu yaygın bir uygulamadır," diyor.

Başımı sallıyorum. Bu fikir bana pek uymuyor, ama sorun çıkarmak istemiyorum, bu yüzden bir sonraki endişeme geçiyorum.

"Buradan Feliks'i avlayabilir misin, herkesi daha fazla tehlikeye atmadan? Beni saklayamazsın. Yardım etmek istiyorum."

"Evet ve evet. Yardım edeceksin. Yerik dün iki *mudak* yakaladı. Bu sabah onu ziyaret edeceğiz, böylece sen savunma dersine katılmadan önce onların olayla ilgisini doğrulayabilirsin," diyor.

Midem burkudur. Kupa dibindeki son birkaç damla çayı yudumlarken, bu anı kendimi toplamak için kullanır ve onaylayarak başımı sallarım.

Mutfağı topladıktan ve çantalarımızı aldıktan sonra, ön kapıdan sabah esintisine çıkıyoruz ve arabaya giderken hem evin kapısını hem de kapıyı kilitliyoruz. Dimitri beni arka koltuğa oturturken omurgamdan bir titreme geçiyor, ama o dikiz aynasından bakışlarımla karşılaşınca, korkumu bir kenara itip koltuğa yaslanarak rahatlıyorum.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca hayatım hiç kolay olmadı, ama önümüzdeki birkaç saat, Dimitri yanımda olsa bile tam bir cehennem olacak. Saldırganlarımla sesini duymak, her şeyi yeniden hatırlamama neden olacak.

Önemli değil. Daha önce yemin ettiğim gibi, ailemi güvende tutmak için kendimi milyonlarca kez parçalara ayıracağım, ama şimdi, Rus kocamın beni koruduğu ve beslediği için, sonrasında kendimi toparlamamın o kadar uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Yalnız değilim. Dimitri Volkov var.

Ölüm meleğim, intikamcım ve gelecekteki sevgilim.

Çünkü artık onunla fiziksel yakınlık kurabilir *miyim* sorusu söz konusu değil.

Mesele ne zaman olacağı.

Ve bu arada, onun tek bir bakışıyla külotum ıslanıyor, umarım bu daha erken olur.

BÖLÜM 14

Dimitri Volkov

Onu her baktığımda daha da güzelleşiyor, görünüşünde hiçbir değişiklik olmamasına rağmen. Omuzlarının inatçı duruşu, gözlerindeki ürkek bakışlara rağmen, ona zarar veren erkekleri bulma kararlılığını gösteriyor.

Sert ifadesi ve takım elbisesiyle, New York'un en iş bilen CEO'larıyla dolu bir toplantı odasını yok etmeye fazlasıyla muktedir görünüyor. Bir şekilde, kıyafetlerini iki gün üst üste giymesine rağmen hala canlı ve acımasız görünüyor.

Onu tahrip etmek ve tapmak istiyorum, ama önce bakışlarında gizlenen şeytanları yok etmeliyim.

Bir saatten az bir süre sonra, şehrin dışındaki sanayi parkında terk edilmiş bir binanın önüne park ediyorum.

Camilla kapıyı açmamı beklemiyor. Çevremize karşı uyanık ve dikkatli olduğu için onu affediyorum ve kolumu uzattığımda tereddüt etmeden tutuyor, ama vücudundaki gerginlik onu kendime yaklaştırmamam konusunda beni uyarıyor. O kadar gergin ki, en ufak bir dokunuşta parçalanacağından korkuyorum.

Yerik'e yardım etmek için gönderdiğim iki adam, yerlerini teyit etmem için kafalarını yeterince uzun süre dışarı çıkarırlar. Terenti, uzun menzilli tüfeği hazır halde, yakındaki bir nakliye konteynerinin üstünde gizlenmiş otururken, Eduard ise sanayi parkının ön tarafına daha yakın olan atılmış inşaat malzemeleri yığınlarının arasında gizleniyor.

Yerik, biz oraya varmadan yan kapıyı açıyor. Onu binaya götürüyorum. Korku ve kan kokusu burnumu tıkıyor. Camilla adımlarını düzeltiyor ve bir kraliçe gibi betonun üzerinde süzülüyor.

Onu perdenin birkaç metre uzağında durduruyorum. Yerik talimatlarımı yerine getirmiş ve binanın bir köşesini bölerek, binanın içinde bulduğu malzemeleri kullanarak içerideki zulmü gizlemiş. Kırık rafların, mavi varillerin, atılmış metal hurdaların ve daha pek çok şeyin üzerine örtülmüş eski siyah plastik levhalar, bizimle ölümü bekleyen adamlar arasında görsel bir bariyer oluşturuyor.

Camilla'nın çenesinin altına parmağımı koyarak yüzünü bana doğru çeviriyorum ve ifadesini inceliyorum.

Gözlerimi kaçırmadan bakışlarımı karşıladı ve gözlerinde ıstırap gizli olsa da, bir kalkan gibi etrafını saran inancıyla ayakta duruyordu.

O hazır.

Onu serbest bırakırken çenesini okşuyorum, sessizce her zaman yanında olacağımı garanti ediyorum ve güvenilir yardımcımınla konuşuyorum.

Ben başımı sallayınca, Yerik eşyaların oluşturduğu labirentten geçerek misafirlerimiz için hazırladığı işkence odasına girer. Zincirler çınlar. Kumaş hışırdar. Bir adam ağzındaki tıkaçtan homurdanır. Perdenin arkasından bir darbe ve kavga sesi gelir.

Camilla'nın eli kolumda gevşek kalır.

New York'a ilk geldiğimde sokakta gördüğüm adam tükürüyor ve küfrediyor, sonra Rusça soruyor: "Tek yapabildiğin bu mu?"

Camilla irkilir ve parmak uçlarını kolumun kumaşına geçirir.

Esir tekrar konuşunca, Camilla'nın göz bebekleri küçülür ve yüzündeki renk korkudan kaybolur. Gözlerini bana diker. Gözlerinde tanıma parlar ve zavallı adamın kaderini mühürler.

Tek bir kelimeyle Yerik'e bir sonraki adama geçmesini emrediyorum.

Yerik, ikinci pislığe geçmeden önce esirine tekrar yumruk atar ve ağzını tıkar. İp ipe sürtünür ve ardından bir vücudun yere düşme sesi binada yankılanır.

Camilla gözlerime bakıyor, ama direncine rağmen baştan ayağa titriyor. Eli kolumda biraz daha yukarı kayıyor. Diğer kolunu kaldırıp ceketimin kenarını yumrukluyor.

Elimi uzatıp bileğini tutarım ve elini kemerimdeki bıçağa götürürüm. Yutkunur ve parmaklarını sapın etrafına kapatır ama bıçağı çekmez.

Su betona fışkırır. Boş bir kova yerde gürültüyle yuvarlanır. Islak bir şaplak sesi havada yankılanır ve ikinci adam nefes nefese ve inleyerek uyanır. Yerik, ona tekme atmadan önce kaba bir kelime homurdanır.

Adam, hala doğum kutusunda olan bir yavru köpek gibi sızlanıyor. Camilla'nın kaşları çatılıyor.

"Seni ilk yakaladığımda yaptığın gibi yalvar bana, *suka*," diye kışkırtır Yerik. "Sanki sesin hoşuma giderse seni bağışlayacakmışım gibi hayatın için yalvar."

Adam geveler ve sonra kusar. Camilla burnunu kırıstırır, çenesini sıkar ve onu daha iyi duyabilmek için başını eğirir.

Kemikler çıtırdıyor. Adam çığlık atıyor ve ardından umutsuzca yalvarmaya başlıyor.

"Bu daha iyi, ama biraz daha yüksek sesle bağır. Seyircilerimiz var," Yerik bizim ana dilimizde mırıldanır.

Camilla kelimelerin tam anlamını anlamamış olabilir, ama yüzündeki gerginlikten, diğer tarafta neler olduğunu tam olarak anladığını biliyorum. Gözleri yüzümü arıyor, ama dikkati Yerik ve avında kalıyor.

Kumaş yırtılır. Adamın sesi değişir. Camilla bana doğru çekilir ve gözlerini bir anlığına kapatır, sonra tüm dikkatini bana verir, sanki onu gerçekliğe bağlayan tek şey benmişim gibi.

Yüzünü avuçlarım ve başparmağımla yanağındaki yara izlerini okşarım. O da başını sallar ve sessizce her iki adamın da ona zarar verdiğini onaylar.

Onu yanıma çekip bıçağımı tutmasına izin vererek kapıya doğru dönerim. Ama omzumun üzerinden Yerik'e seslenmek için arkama baktığımda, o benden önce konuşur.

Onun sesi, adamın çaresizliği üzerinde yüksek ve net bir şekilde yankılanıyor.

"Siz pislikler, sandığınızdan daha büyük bir belaya bulaştınız." Sessizleşirler. "Bu sadece yanlış Volkov'u takip etmenizle ilgili değil." Camilla, korku dolu bir sessizlik oluşana kadar bekler ve sonra şöyle der: "Bu intikamla ilgili."

Hava sidik kokusuyla doldu.

Ayağını kaldırıp bir adım atmak ister ama bacağı titreyince ağırlığını bana verir. Onu yan kapıdan arabaya götürürüm ama koltuğa oturmak yerine bana doğru eğilir ve kollarını belime dolandır. Onu kucaklayarak, yıkılırken ona rahatlık veririm.

Moya sólnyshka ağlamıyor. Titriyor ve sarsılıyor, ama başını kaldırdığında yanaklarında gözyaşı yok.

"Teşekkür ederim, Dimitri," diye fısıldar.

Kafamı sallayıp parmağımın yanağındaki yara izlerini okşuyorum.

"Dört tane daha bulacağız," diye yemin ediyorum.

O da başını sallar ve bir anlığına alnını göğsüme yaslar, sonra derin bir nefes alır ve uzaklaşır. Omuzlarını geriye doğru çekip koltuğuna yerleşir ve ben uzaklaşırken depoya bir kez daha bakmaya izin verir kendine.

Birkaç dakika sonra Camilla, öne eğilip koltuğun üzerinden uzanarak parmaklarını yakama sokarak beni şaşırtır. Başparmağını bandajımın kenarı boyunca gezdirir. Yüzüğünün parlaklığı sabah güneşinin ışığını gösterge paneline yansıtır.

"Onları öldürecek mi?" diye sorar. "Hayır. Ben öldüreceğim. Eninde sonunda," derim.

Ben arka aynadan gözlerine bakana kadar cevap vermez.

"İyi. Onları diğerlerini bulmak için kullanabilir miyiz?" "Zaten kullanıyoruz," diye cevap veriyorum.

Camilla düşünceli bir ifade takındığında, onun başlatmak istediğini bildiğim tartışmayı önceden bitiririm.

"Entrika kurma, *sólnyshka*. Feliks'i arayan birçok kişi var ve sen onu dün gördün. Zaten çok yakında. Kendini daha fazla tehlikeye atmayacaksın," derim.

O iç çeker ama başını sallar ve boynumdaki bandajı okşar.

"Hâlâ intikam almak istiyorum, ama ailemizi güvende tutmak daha önemli. Çocukların yolda olduğu bir zamanda sırtımda daha büyük bir hedef tahtası çizmeyeceğim," diyor.

Bir anlığına elimi onun elinin üzerine koyup sonra tekrar direksiyona geri döndüm. Dünkü küçük kazadan sonra, onu bir daha böyle tehlikeye atmayı reddediyorum.

Şehre giden trafik, yavaş ilerlemesine rağmen kaotik bir baş ağrısı yaratıyor. Amerikalı sürücüler yön duygusu ve sağduyu sahibi değiller, ama ben bir kaza yaşamadan bir sonraki hedefimizin önüne park ediyorum.

Bir butik, bir çocuk giyim mağazası, bir kozmetik ve güzellik mağazası ve bir köşe bakkalı da dahil olmak üzere birkaç dükkanı gezdikten sonra, Camilla beni bir kuyumcuya çekiyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama onun peşinden gidiyorum, bana yaslanırken vücutlarımızın her temasından zevk alıyorum. Satış görevlisini eliyle uzaklaştırıyor ve vitrinleri dolaştıktan sonra kapıya geri dönüyor.

"Ne arıyorsun, Camilla?" diye soruyorum.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıp bileklerini döndürdü. Yüzüğü ışıқта parıltıyordu.

Bu, New York'taki en büyük elmas olabilir ve o da benim onu almasını istemiş olabilir, ama dükkândaki tüm gözler bizi izlemiyor olsaydı, onu seçer miydi?

Cebime uzanıp cüzdanımı çıkarırım ve ona siyah kartımı veririm. "Ne istersen al, *sólnyshka*. Zaten hepsi senin," derim.

Yine başını sallar ve kartımı iter. "Senin paran istemiyorum," der.

Kaşlarımı çattım.

"Zoya mücevherler için çok mu küçük? Artur veya Maksim hiç saat takmış mı? Ya da belki onlara yeni telefonlar almalıyız? Tabletler? Oyuncaklar? Hediye almak onların kalbini kazanmanın yolu olmadığını biliyorum, ama onlar ilk kez Amerika Birleşik Devletleri'ne geliyorlar..."

Elini ağzıma götürüp parmak eklemlerine dudaklarımı değdirdikten sonra dilimi parmaklarının arasına soktuğumda, o da nefesini tutar.

"Sen muhteşemsin. Ne istersen onu alacağız," diyorum.

Gözleri yaşlarla doluyor, ama gülümsüyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Neyi severler? İstedigi ama henüz sahip olmadığı bir şey var mı?"

Utancı içimi kaplar. Onlara paranın alabileceği en iyi şeyleri sağladım, ama Anastasia'nın vefatıyla oluşan boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmadım.

Camilla avucunu göğsüme bastırır.

"Merak etme, Dimitri. Bunu birlikte çözeceğiz. *Capisci*?"

Beni çok iyi okuyor. Parmak eklemini ısırıp başımı sallıyorum. Göz bebekleri büyür ve göğsünden bir kızarıklık yükselir, ama elimi sıkıp beni görevliye doğru götürür.

Beş dakikadan az bir süre sonra, dükkandan eli boş çıkıyoruz, ama Camilla çantasından telefonunu çıkarıp bir arama yapıyor ve kulağına götürüyor. Onu kalabalık caddeden geçirip arka koltuğa oturtuyorum

arka koltuğa oturtuyorum, sonra direksiyona geçip kapıları kilitliyorum.

"Hey, Aurora! Son görüşmemizde Tristan'ın saat taktığını fark ettim. Sana bunu sorabilir miyim?"

Camilla konuşurken, ön koltuğa bakmaktan kaçınarak kaldırımları ve yakındaki binaları inceliyor.

Moya sólnyshka'nın birçok korkusu var ve bunlarla tek tek yüzleşecek. Bugünkü cesareti bunu kanıtlıyor, ama tekrar direksiyon başına geçmeye hazır olana kadar, gitmesi gereken her yere onu ben götüreceğim.

Gözleri caddenin diğer tarafında park etmiş bir arabaya odaklanır. Bir bakışta, Rusya'dan yanımda getirdiğim Vilen'i sürücü koltuğunda otururken görürüm. Ortağı Sergei, üç kapı ilerideki kahve dükkanının önündeki kaldırımda bir masada oturmaktadır. Camilla, dikiz aynasından gözlerimle buluşmadan önce onu da bir kez daha inceler.

Telefonu ağzından uzaklaştırıp fısıldar: "Bu iki adamı tanıyor musun?"

Ben başımı sallayınca rahatlar ve telefon görüşmesine geri döner.

Fark ettiği nüanslar, gelecekte ona çok yararlı olacak. İster mafya hayatından ister son zamanlarda edindiği deneyimlerden olsun, her zaman her insanın içinde gizlenen tehlikeye karşı dikkatli olacak.

Telefonu kapatıp ekranında yol tarifi olan telefonu bana verene kadar bekledikten sonra vitesine takıp yoğun trafiğe çıkarım.

"Nereye gidiyoruz, *sólnyshka*?" diye soruyorum.

Parmaklarını yine yakama sokar. Bu sıradan ama samimi dokunuşla damarlarımdan şehvet kaynar. Parmaklarına yaslanarak, istediği kadar dokunmasını teşvik ederim.

"GPS izleme özelliği olan mücevherler için özel bir dükkan. Aurora tavsiye etti. Tristan'ın giymeyi sevdiği birkaç seti var, bu yüzden asla ekstra bir koruma katmanı olmadan dolaşmaz. Nereye giderse gitsin onu bulabilecekler," diyor.

Sıradan bir vitrini olan bir binanın önünde durduğumda, park etmeden önce bloğu birkaç kez dolaşmaya karar veriyorum. Camilla yol boyunca sessizce oturuyor, boynumu okşuyor ve nefesini düzenliyor.

Onu mağazaya sokarken ondan yayılan gergin enerji, çevremizden kaynaklanmıyor. Hiç şüphesiz, çocuklarımla tanışırken başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri düşünüyor. Sözler onu rahatlatmayacak

, bu yüzden siyah takım elbise ve beyaz eldiven giyen bir kadın bizi karşılar. Ona sessizce destek veriyorum. Kendini tanıttıktan sonra, bizi odanın arkasına götürüyor. Orada, siyah kumaşla kaplı katlanır masaların üzerinde birçok mücevher vitrini duruyor.

"Kaç yaş için alışveriş yapıyorsunuz?" diye soruyor kadın.

Camilla tereddüt etmeden cevap verdiğinde, içimi bir sevinç kaplar. Kolay olmayabilir, ama o, çocuklarımın çok ihtiyaç duyduğu mükemmel anne figürü olacak. Henüz tanışmamış olmasına rağmen, şimdiden onlara göz kulak oluyor.

Uçakları dört saatten az bir süre sonra inecek, ama Camilla'yı aceleyle getirmiyorum. Alışveriş, Loretta ile savunma eğitimi ve havaalanına yolculuk arasında, onu mümkün olduğunca meşgul tutmayı planlıyorum, böylece paniğe kapılmak için fazla düşünmeye vakti kalmasın.

Satıcı, her bir ürün setinin içerdiği özelliklerin listesini okumaya devam ederken, Camilla büyük bir dikkatle dinliyor.

"En sevdikleri renkler ne?" diye soruyor Camilla.

"Maksim yeşilin her tonunu sever. Artur'un bir favorisi yok ve Zoya söylemiyor," diye cevap veriyorum.

Camilla parmağıyla çenesine dokunur ve ilk birkaç kutuyu inceler, ardından vitrinden uyumlu bir saat ve bir çift ayakkabı bağı etiketi alır. Maksim yeşil detayları çok sevecektir. Geri kalanları incelerken istediğini bulamayan Camilla'ya satış elemanı yaklaşır ve nasıl yardımcı olabileceğini sorar.

Camilla iki farklı setin arasını gösterir ve birkaç kelime söyler. Kadın şiddetle başını sallar ve mağazanın arkasındaki bir kapıdan kaybolur, birkaç dakika sonra geri döner.

Kaşlarını çatarak, eşim yeni ürünleri inceler ve sonra dönüp bana sunar.

Çoğunlukla siyah ve minimal gümüş vurgularla süslenmiş çocuk boyu saat, benim takacağım saatin minyatür bir versiyonu. Küçük bir bıçak, kılıfı ve ayakkabı bağı etiketleri şık siyah renkte, kolye ise sade bir gümüş zincir.

"Evet. Bugün bu seti alacağız, ama ayrılmadan önce özel bir sipariş de vermek istiyorum," diyor Camilla.

Onun alışverişini izlemek erotik gelmemeli, ama çocuklarıma şımartırken gösterdiği kararlılık, testislerimi arzuyla titretir.

Kısa bir tartışmanın ardından, satış elemanı Camilla'ya odanın diğer tarafındaki masaları gösteriyor. *Moya sólnyshka*, Zoya'nın hediyelerini seçmek için acele etmiyor. Hiçbir şey söylemeden birkaç saç tokası ve küçük bir doldurulmuş tavşan ekliyor.

Alışverişlerimizin parasını öder, satış elemanının ürünlerimizi paketlemesini bekler ve öğleden sonra güneşinin altına çıkarız. Camilla, dengesiz adımlarını gizlemek için bana yaslanır, ama yüzü acıdan gerilir.

Hem duygusal hem de fiziksel olarak uzun bir gün oldu. Belki de kendini savunma dersi çok fazla gelir.

Yeniden planlamayı önermek için ağzımı açarım, ama Camilla parmak uçlarına yükselir ve çeneme masum bir öpücük kondurur.

"Evet, yorgunum. Hayır, Loretta ile dersimi kaçırmayacağım." Aklımı bu kadar iyi okumasını ürkütücü buluyorum. "Kendini savunma, fiziksel güçten daha fazlasıdır. Daha önce bana bu seansta çoğunlukla konuşacağımızı söyledi, bu yüzden beni durdurmaya çalışma. Buna ihtiyacım var, Dimitri," diyor.

Arabaya yaslanıyorum, adamlarımın sokaktaki tehlikelerden beni koruyacağına güvenerek, onu bakışlarımla yerinde tutuyorum.

"Beni zorlarsan, seni kendinden bile korurum. Kendini fazla zorlama, *sólnyshka*. Tamam mı?" diye mırıldanıyorum.

Kirpikleri genişler. Yutkunur. Burun delikleri genişler ve koyu kahverengi gözlerinde açlık kıvılcımları parlar, omuzlarımla üzerinden bir bakış atar.

"*Da. Capisci*. Anlıyorum," diye kekeliyor.

Telaşlandığında çok güzel oluyor. Kapısını kapatıp sürücü koltuğuna oturmadan önce hızlıca bir öpücük çaldım.

Ne olursa olsun, yeni karım Camilla Volkov'u koruyacak, destekleyecek ve büyüteceğim. Onun güçlenmesini izlemek artık en sevdiğim bağımlılığım. Onun yanından asla ayrılmak istemiyorum.

Sabırsızlık içimi kaplıyor. Feliks çok uzun süredir çok özgür. Onun intikamını alacağım ve ona hiç doğmamış olmayı dilediğime.

O *pisliği* yakaladığım anda.

Adamlarımın onu bulacağına güveniyorum ve Camilla'nın kardeşinin Feliks'i yakalamak için elinden geleni yaptığına inanıyorum, ama bu çok uzun sürüyor, bu yüzden Camilla'yı Giorgio'nun özel ev spor salonunda Loretta'ya teslim eder etmez, mafya babasını çağırmak için birkaç dakikalığına uzaklaşıyorum.

Artık birbirimizin etrafında dolanıp duramayız. Çocuklarım yakında New York'a gelecek ve karımın dayanma gücü sınırına ulaştı, bu yüzden sürgündeki kardeşimizi yakalamak her zamankinden daha önemli.

Feliks Volkov yavaş ve acı verici bir şekilde
ölmeli. Hemen.

BÖLÜM 15

Camilla Volkov

TEMİZLEYİCİ VE TER KOKUSU parlak ışıklı odada karışıyor. Bir ucunda yan yana dizilmiş iki mavi mat, diğer ucunda ekipmanlar ve üç duvarda tavandan tabana aynalar bulunan bu alan, çoğu otel spor salonundan daha güzel.

Loretta kıyafetime bir bakış atıyor ve beni ekipmanların yanına çağırıyor. Çok işlevli makinenin koltuğuna oturuyor ve bana ağırlık sehpasına oturmamı işaret ediyor.

"Yorgun görünüyorsun, ama aynı zamanda... daha zayıf görünüyorsun," diyor.

Dikey desteği kullanarak kendimi bankın üzerine indiriyorum, yüzümü buruşturmamı saklamaya çalışmıyorum ve omuz silkiyorum.

"Son birkaç gün tam bir kaos gibiydi, ama bu daha iyi oldu," diye cevap veriyorum.

Başını eğip beni inceledikten sonra geriye yaslanarak yerden bir su şişesi aldı ve bana uzattı.

"Belki de randevuyu ertelemeliyiz. Aceleye gerek yok, teklifimin son kullanma tarihi yok," diyor.

"Dimitri'nin çocukları iki saat sonra New York'a varacak." Onun şaşkınlık nidasıyla birlikte su şişesini açtım. "Çocukları mı var? Kaç tane?"

"Üç. En büyüğü Tristan'ın yaşında. Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden buradayım."

Parmaklarıyla örgüsünü düzelterip başını salladı. "Ben de anne olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum, o yüzden..."

Alaycı bir şekilde gülümserim ve konuşmadan önce bir yudum su içerim.

"Onların beni hemen kabul etmelerini beklemiyorum. Duyduğuma göre, annelerinin ölümünden dolayı öfkeli ve incinmiş oldukları için sorun çıkarıyorlar. Henüz bir yıl bile olmadı."

"O zaman nasıl yardım edebilirim?" diye sorar.

"Benim gözetimimde incinemezler, ama Feliks hâlâ etrafta dolaşıyor..."
Sözlerimi havada bırakırım.

Kararlı bir şekilde başını sallayarak, elini uyluğuna vurur ve öne doğru eğilir. "Tamam, hadi başlayalım, o zaman. Ders numara bir: farkındalık ve

kaçınma her zaman ilk tercihiniz olmalıdır."

Onaylayarak başımı sallıyorum.

"Gerekirse kendinle oyunlar oyna. Olası *senaryolar* oluştur senaryolar oluştur ve bunlara nasıl tepki vereceğini planla," diyor.

Su şişesi avucumda buruşuyor.

Koltuğundan kalkar ve yanıma diz çöker.

"Kendini ayırdığın için suçlama. Bu bir travma tepkisidir. Zamanla, terapi ve dikkatli duyarsızlaştırma ile bunu aşabilirsin. Şimdilik, biz..."

"Zamanım yok. Katatonik hale gelirsem çocukları güvende tutamam," diye sinirle homurdanıyorum.

"Ben terapist değilim, Camilla. Yapamam..."

"Biliyorum. Üzgünüm. Tetiklendiğimde her zaman kendimi kaybetmem çok sinir bozucu," diye homurdanıyorum.

Elimi okşayarak gülümser.

"Ama her zaman kendinden uzaklaşmıyorsun, tabii kardeşinin kafasına vazo fırlatmayı bir uzaklaşma eylemi olarak görmüyorsan," diye gülüyor.

Gerginleşiyorum. Haklı. Her zaman kafamın içine saklanmıyorum.

"Tetikleyiciler arasındaki farkı ve hangisinin kendini kapatmana, hangisinin mücadele etmene neden olacağını ayırt edebiliyor musun?"

Elimi yüzüme sürerim ve beynimi zorlarım. Birkaç dakika sessizlikten sonra, Loretta bana su içmemi söyler ve yanıma, bankın üzerine oturur.

"Benim önümde ayırdığın zamanlar, her zaman algıladığın bir tehdit veya aşırı zihinsel yükten kaynaklanıyordu, fiziksel bir kavgadan değil."

Sözleri beni derinden etkiler. Başımı sallarım. Tuvaletteki çöküşüm, Dimitri'nin yakamı çekmesinden kaynaklanmıştı. Göğsümde umut yeşerir.

"Şiddet varsa karşılık veririm ama..."

"Her durum farklıdır. Aynı kişi bir gün kaçma tepkisi verirken, ertesi gün aynı şey olsa bile savaşıma tepkisi verebilir. Bu bir reflektir. Bunun üzerinde kontrolümüz yoktur."

Onun sözlerini düşünürken şişenin üzerindeki logoyu söküyorum. "O zaman ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

"İçgüdülerimize güvenmeyi öğrenmek, zihnimizi eğitmek ve kas hafızamızı geliştirmek," diyor.

İç çekip içkimin bir yudumunu alıp şişenin kapağını tekrar kapatıyorum. "Vücudum zayıf ve zamanım yok..."

"Başaracaksın Camilla. Teknik üzerinde çalışalım ve kaba kuvveti sonraya saklayalım. Silah taşıyor musun?"

Başımı sallayıp ceketimi kaldırarak ölüm meleğimin bana verdiği bıçağı gösteririm.

"Güzel. Burada bekle." Ayağa kalkar ve odanın arka köşesindeki metal dolaba doğru büyük adımlarla yürür. Kapıyı açıp birkaç şeyi karıştırdıktan sonra, tıslar ve mırıldanır, "Sanırım gördüm... ah ha! Buldum."

Bana doğru koşar ve bıçağı sapından tutarak uzatır. Parmaklarımı sapın etrafına doladım ve bıçağı bıraktığında sahte bir bıçak ortaya çıkınca kaşlarımı kaldırdım.

"Avuç içine dene," diye talimat verdi.

Ucu elime bastırıyorum ve bıçak sapın içine girene kadar teleskop gibi içeri girerken yüzümü buruşturuyorum. Elim kaldırdığımda bıçak yerine geri dönüyor, ama avucum baskıdan ağrıyor.

"Gerçek bir bıçak olmayabilir, ama yine de çok sert. Yay çok sıkı. Morluklar bırakır ya da iç organlara zarar verir. Seni bununla bıçaklamayacağım," diyorum.

"Beni bıçaklayacaksın," der kapıdan gelen derin, yumuşak bir ses.

Eklemlerimde bir ağrı hissedince sıçrayıp tıslarım. Dimitri'nin gök mavisi gözlerine bakınca öfkem korkumu silip süpürür.

"Hayır, yapmayacağım. Ben de sana zarar vermek istemiyorum," diyorum.

"Bana zarar vermeyeceksin, ama endişelenmiyorum. Eğer verirsen, benimle ilgileneceksin," diye cevaplar, yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

İçim eriyor. Kaşlarımı çatıp başımı sallıyorum.

"Boks torbasıyla başlasak nasıl olur? Birkaç dakika boyunca sadece formuna odaklanalım, sonra nasıl hissettiğine bakıp ona göre devam ederiz,"

diye araya girer Loretta.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. Spor ayakkabılarım matın içine batıp neredeyse düşecekken, Dimitri dengemi bulmam için beni tutuyor ve sonra önümde diz çöküyor.

"Dengen için omuzlarımı kullan, *sólnyshka*," der ve elini baldırıma dolayarak ayağımı yerden kaldırır. Spor ayakkabımı çıkarır, diğer bacağıma da aynı hareketi yapar ve ayağa kalkar.

Geniş omuzları korkutucu, ama damarlarımdan açlık dalgaları geçiyor. Yüzümü avuçları arasına alıyor ve başparmağıyla yanağımdaki yara izlerini okşuyor, bana neden kardeşimin evindeki spor salonunda birini bıçaklamayı öğrendiğimi hatırlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum, bileğini tutuyorum ve avucunun etli kısmını öpüyorum, sonra onun yanından geçip matın üzerinde sendeleyerek köşede duran boks torbasına doğru yürüyorum. Loretta, yüzünde düşünceli bir ifadeyle adımlarımı izliyor.

Ona ulaştığımda arkasını dönüyor ve bir an için reddedilmenin acısı içimi deliyor, ama kapının arkasından metal bir katlanır sandalye alıyor ve onu kum torbasının önüne koyuyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Saldırıları sadece ayaktayken gerçekleşmez. Çoğu serseri, savunmasız bir pozisyona geçene kadar bekler, bu yüzden bugün kemerinden bıçağı çekmeyi ve işi hallederken kendine zarar vermeden bıçağı sallamanın farklı yollarını çalışacağız. *Anladın mı?*" der.

Boğazımdaki yumruyu temizlerim ve sandalyeye otururken başımı sallıyorum.

Dimitri'nin bana verdiği bıçağı diğer kalçama geçirdikten sonra, mankeni yerine yerleştirip Loretta öğretmen moduna geçerken kendimi aptal gibi hissetmemeye çalışıyorum. Kemerimden bıçağı çekmenin dört farklı yolunu çalışıyoruz ve her iki elimle de rahat olduğuma ikna olduktan sonra, dikkatimizi kum torbasına çeviriyor.

"Yeterince sert vurmazsan, o seni engeller ve tek yaptığın enerjini boşa harcamak olur, bu yüzden önündeki hedefi değil, onun arkasındaki birini bıçakladığını hayal et. Deldiğini hissettiğinde durma."

Yüzümün solduğunu hissetsem de, başımı sallayıp talimatlarını izliyorum. Acınası denemem, bıçağın yarıya kadar sıkışmasıyla sona eriyor. Kabza elimden kayıyor ve sahte bıçak odanın diğer ucuna uçuyor.

Utançımı yutuyorum, saçımı düzeltiyorum ve Dimitri'nin gözlerine bakarken derin bir nefes alıyorum.

Karın bölgemde bir sıcaklık hissediyorum. Ceketini kapının yanındaki kancaya asmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamış, kravatının uçları yakasının etrafında gevşekçe sallanıyor ve gömleğinin üst düğmeleri açık. Dizlerini genişçe açmış, ayaklarını yere dayamış, göğsünden kolları iterek havaya saçma sapan bir ağırlık kaldırıyor.

"Tekrar, *sólnyshka*," diye homurdanıyor.

Sesinin boğuk tonu kafatasımın dibinde hafif bir korku uyandırıyor, ama buz mavisi gözlerindeki vahşilik beni şimdiki ana kilitliyor.

Başımı sallayıp Loretta'dan sahte bıçağı geri alıyorum. Bu sefer, iki elimle sapını kavrayıp bıçağı çantaya o kadar sert bir şekilde saplıyorum ki, darbe bileğime ve koluma kadar titreşiyor.

Loretta, eklemlerimi incitmeden bıçağı daha fazla güç uygulamam için ipuçları veriyor. Keskin kenarın benim için kirli işi yapmasını sağlamak için.

Bir sonraki hamlem bıçağı sonuna kadar sıkıştırır ve parmaklarım sapı sıkılmaktan ağrıyor olsa da, kolum kaslarımdaki ağrıdan başka bir şey hissetmez.

Kılıcı kemerime geri sokup, darbenin sarsıntısından artık korkmayana kadar bu işlemi birkaç kez tekrarlıyorum. Kendime daha fazla güvenerek, dominant olmayan elimle değiştirip, beynimde bir şey tıklayana ve tüm şüphelerim ortadan kalkana kadar birkaç kez kum torbasına bıçaklamaya çalışıyorum. Hareketlerim daha akıcı ve koordineli hale geliyor. Zihnimi kapatıp ruhumda biriken öfkeyle kum torbasına saldırıyorum, her seferinde daha hızlı ve daha sert vuruyorum.

Loretta yeni bir pozisyon öneriyor. Sandalyeden kalkıyorum. Sandalyemi çantadan uzaklaştırıp yarıya kadar döndürüyor, böylece tekrar oturduğumda omzum çantaya bakıyor. O tekerlekli dolabı önüme çekip, yastık olarak yere serdiğim matı üzerine koyarken, ben ağrıyan kollarımı ovuyorum.

Dimitri bir dizi göğüs presi daha yapmaya başlayınca ağırlıklar gürültüyle çınlar. Kasları şişerken ağzım sulanır. İnanılmaz derecede seksi.

Loretta konuşmaya başladığında dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Bu yeni senaryoda, hareket kabiliyetiniz sınırlı ve saldırganla yakın mesafedesiniz. Bu..." diye matla kaplı dolabın arkasını vurur.

"Bu, arabanın ön koltuğu. Bu pisliği burada vurmalsın..." Omzumun üzerindeki kum torbasına yumruğunun yanıyla vurur. "Omzuna veya göğsüne vurmalsın, çünkü sana doğru eğilmiş durumda, bu yüzden vücudu daha geride. *Anladın mı?*"

Etrafımdaki sınırlı alanı ölçerken başımı sallarım. Zihnim yanıma bir araba koltuğu yerleştirir. Zoya ile henüz tanışmadım, ama Dimitri'nin minyatür, kadınsı bir versiyonunun bana güvendiği düşüncesi beni kararlılıkla doldurur.

Yumruk torbası darbenin şiddetiyle sallanır, ama elim kayar ve sahte bıçak elimi sıkıştırır. Tıslarım, bıçağı düşürür ve bileğimi göğsüme bastırırım.

Dimitri'nin devasa elleri benim ellerimi kavrar. Ön kolumu vücudumdan uzaklaştırır ve kalın parmaklarıyla yumruğumu açar. Avucumun üzerinde kalan kırmızı, şişmiş çizgi acıtıyor, ama plastik derimi kesmemiş.

"Bugün bıçakla işin bitti," diye mırıldanır.

Nefes aldığımda, ondan yayılan koku beynimi karıştırıyor ve kanımı sıcaklıkla dolduruyor. Hafif kolonyası, ter ve erkek kokusuyla karışıyor. Özlemle dolarken yutkunuyorum. Onu tekrar tatmak istiyorum.

"Durmak istemiyorum," dediğimi duyuyorum, ama bunun kendini savunma derslerini mi yoksa daha samimi bir şeyi mi kastettiğimi bilmiyorum.

Başparmağıyla avucumu okşuyor.

"Bugünlük bu kadar, Camilla. Gücünü sakla," diyor.

Klitorisim zonkluyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum. Bakışları yüzüme odaklanıyor.

Loretta'ya bir şeyler mırıldanıyor, ama zihnim kelimeleri anlamaya yanaşmıyor. Yumuşak dudakları ve sert çenesi dikkatimi çekiyor.

Loretta'nın arkasından kapı kapanıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve aynı ritimle klitorisim de titriyor.

Dimitri kravatını yere atar ve yüzünü benimkine yaklaştırırken gömleğinin birkaç düğmesini daha açar.

"Aç görünüyorsun, *sólnyshka*, ama sen zaten yemek yedin. Şimdi sıra bende," diye mırıldanıyor.

Dudakları benimkilere değdiğinde nefesi yüzümde hissedilir. Bu çok fazla ama yetmez. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Kollarım yorgunluktan milyonlarca kilo ağırlığında gibi hissetmeme rağmen, yumruklarımı saçlarına geçirip onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve dillerimiz çaresiz bir öpücükte düello yapıyor, ben de daha fazlasını isteyerek ağızına inliyorum. Sanki ben dünyadaki en değerli ve narin insanmışım gibi başımı avuçladığında, gözlerim yaşlarla doluyor ve ihtiyacım doğrudan en mahrem yerlerime ulaşıyor.

Ben inleyince geri çekilir ve alt dudağımı yalar.

"Hayır de, ben de dururum, ama seni tatmam lazım. *Da, sólnyshka?*" diye homurdanır.

Omurgamı korku sarmış olsa da, bu beklediğim şeye kıyasla hiçbir şey. Kalbim, beş duyumun ötesinde Dimitri'yi tanıyor, bu da zihnimin derinliklerinde dönen paniği kolayca uzaklaştırmamı sağlıyor.

"Evet, lütfen. Daha fazla," diyorum.

O gülüyor ve ağzımın köşesini yalıyor, sonra kulak kepçeme öpücükler ve yalamalar bırakıyor.

"Gömleğinin düğmelerini aç, Camilla," diye homurdanır.

Kulak mememi ağzına alıp hassas deriyi dilinin ucuyla ileri geri okşarken nefesim kesilir. Tüylerim diken diken olur ve boynumdan kollarıma kadar iner.

Kulağımda var olabileceğini düşündüğümünden daha fazla erojen bölge buldukça, ceketimi açıp kollarımdan çıkarmak için uğraşıyorum. İç çamaşırlarımın düğmelerini açmayı bitirdiğimde, şehvetli keşiflerini boğazımın yan tarafına genişletiyor ve hassas şah damarımda alaycı hafif hareketlerle dilini döndürüyor.

"Kendine dokun," diye emreder.

Karnımda kurtlar dolaşıyor. Kafamı sallayıp saçlarını daha sıkı tutuyorum. Boğazımın yanındaki özellikle hassas bir noktaya ağzını kapatıyor ve düşüncelerimi karıştırmaya yetecek kadar basınçla emiyor.

"Bu sefer olmaz. Beni izle, *tamam mı?*"

Nazikçe ısırarak boğazımın diğer tarafına geçer ve saçlarımdan tutarak beni yavaşça ayağa kaldırır. Kafasını kaşırım ve gömleğimin açıklığından içeri sızan soğuk hava göğüslerimi okşarken titrerim.

Bizi bench press'e doğru sürükler ve başını kaldırıp delici mavi gözlerindeki açıklıkla nefesimi kesmeden önce köprücük kemiğimi yalar. Bench'in ucuna otururken, beni bırakıp sırt üstü yatmadan önce başımı ve yüzümü okşar. Gömleği açılır ve yere doğru sarkarken, pantolonu ise kocaman, sert penisıyla gerilir.

İçimde çaresiz bir sıkışma hissediyorum ve zihnimin derinliklerinde kabuslar ve ıstırap gizli olsa da, önümde uzanmış halini görmek tüm vücudumu arzuyla titretir.

"Göğüslerini ağzıma koy," diye emretti.

Beklentiyle meme uçlarım sertleşir. Yutkunur ve onun yanına doğru yavaşça yaklaşırım.

O, bankı o kadar dolduruyor ki, sanki havada süzülüyor gibi görünüyor.

Pantolonundaki şişkinlik çok cazip geliyor. Elimini uzatıp kumaşın üzerinden etkileyici kalınlığını hissediyorum. O inliyor ve kışının altındaki bankın kenarını kavrarken, benim dokunuşumla penisi titriyor.

"Önce seni tatmama izin ver, *sólnyshka*, sonra istediğini yapabilirsin. Buraya gel, ağzıma. Yalamamı ve emmemi istediğin yeri bana ver. Dilimde parçalanışını izlemem lazım."

Kafamdaki tüm düşünceler bulanıklaşır. Normalde laconic bir adam olan onun müstehcen konuşmaları, ne kadar ham ve filtrelenmemiş oldukları için daha da sert vurur.

Sabırsızlık ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Elimini onun penisinden çekiyorum, gömleğimi çıkarıyorum, bir avucumu çıplak göğsüne, diğerini başının üzerindeki bankın üzerine koyuyorum ve sonra belimden eğiliyorum.

Gözleri göğüslerime sabitlenmişken, kendimi hiç olmadığı kadar güzel hissediyorum. Modellik yaparken bile kendimi şehvet uyandıran biri olarak görmemiştim, ama onun şehvetli gözleri bedenimi okşuyor ve beni gururla dolduruyor.

Meme ucumu dudaklarından bir santim uzağa getirip duruyorum ve nefesi tenimde dolaşırken titriyorum. Kafasını kaldırdığında, parmaklarımı saçlarına geçirip kafasının arkasını bankın üzerine sabitliyorum.

Bakışlarını bana çevirir ve alt dudağını ağzına çeker, bunun yerine meme ucum olabileceğini fark ettiğimde beni işkence eder.

Derin bir nefes alıp saçlarını yumrukladım. "Göğsünü ver bana, *sólnyshka*," diye mırıldandı.

Onun alçak sesli emri, direnişimi silip süpürdü. Korku ve ıstıraba kapılmak yerine, sınırsız bir itaat içine girdim, çünkü o benim altımda yatıyor olsa da, sert sözleriyle zihnimi domine ediyordu.

Göğsümü son bir santim indiriyorum ve o dilini meme ucumun etrafında dolandırırken inliyorum. Elektrik göğsümden kalbime doğru akıyor, sonra dallanıp parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayılıyor.

Yumuşak emişler ve dilinin pürüzsüz hareketleriyle göğsümün her santimini keşfediyor, bir sonraki tatmak istediği yöne beni yönlendiriyor ve farkına varmadan, içimdeki baskı patlamak üzere.

Dışlerini dudaklarıyla kapattı ve sol meme ucumu ısırdı.

Orgazmım kaybolduğunda hem sinirlenip hem de rahatlayarak ciyaklayıp geri çekildim.

"Geri gel, *sólnyshka*. Henüz bitirmedim," diye homurdanır.

İçim titriyor, ama gözleri göğsümde dolaşırken, omurgamdan tüylerim diken diken oluyor. Sert ışık, cildimde kalan her korkunç yara izini ortaya çıkarıyor.

"Bana bak, Camilla," diye emreder.

Bakarım.

"Ben kimim?"

Onun tuhaf sorusuna şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım, ama cevap dudaklarımdan kolayca dökülür. "*Mio marito* ve ölüm meleği, Dimitri Volkov."

O memnuniyetle gülümser ve bankta yer değiştirir. "Daha fazlasını ver, *sólnyshka*," diye homurdanır.

Çılgınlık beni sarar ve şüphe içime yerleşmeden kemerimi çözüp pantolonumu açarım, ama çok ileri gitmişimdir. Pantolonumu yere indirip içinden çıkarım.

Parmaklarımla külotumu tutuyorum ama onu kalçalarımdan çıkarmaya kendimi zorlayamıyorum.

"Çıkarma. Kumaşın üzerinden seni boşaltabilirim."

Sesindeki kesinlik ruhumdaki kaygıyı siler. Endişelerimi bir kenara itip, dengemi korumak için bara tutunurum ve bacağımı sallayarak bankın üzerine otururum. Yüzünün birkaç santim üzerinde dururken burun delikleri genişler ve göz bebekleri büyür.

"Çok tatlı kokuyorsun. Bana bir tat ver, *sólnyshka*."

Uyluklarım zaten yanıyor ve kalçam ağrıyor, ama klitorisimin acil nabızı tatmin edilmeyi talep ediyor, bu yüzden kendimi biraz daha indiriyorum ve dilini çıkarıp cinsel organımı okşadığında nefesim kesiliyor.

Onun düşük inlemesi, varlığından haberdar olmadığım bir parçamı tatmin ediyor. Ağzına biraz daha yaklaşıyorum ve beklentiyle titriyorum.

Onun şehvetli yalamaları ve benim uyarılmam arasında, külotum kısa sürede sıırılsıklam oldu. Kumaş kıvrımlarıma yapışıyor ve o dilini benim amımın her santimini yalayıp, döndürüp, okşarken lezzetli bir sürtünme yaratıyor.

Beni o kadar iyice tapıyor ki, konuşmayı unutuyorum. Göğsümden yumuşak ihtiyaç sesleri yükseliyor ve rahmimdeki baskı dayanılmaz hale geldikçe titriyorum.

Acıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ben içgüdüsel olarak orgazmımı engellemek için geri çekildiğimde, o onaylamayan bir ses çıkarır ve parmaklarını ellerimin altına sokar. Kalbimi hayretle sıkıştıran bir nezaketle, parmaklarımı çubuktan ayırır ve parmaklarımızı birbirine geçirir.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kullanarak beni yüzüne daha sıkı bir şekilde oturtunca içimi bir alarm hissi kaplar. Ağzını genişçe açıp dilinin düz kısmını tüm cinsel organımın üzerinde gezdirirken ben ciyaklayarak kıvranırm. Uyluklarım sıçrar. Patlamanın eşiğindeyim.

"Bekle, Dimitri, ben..."

Dişlerini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdirir.

Parçalanırım. Zevk dalgaları üzerime çöker ve beni hayatımın en çalkantılı orgazmına sürükler.

Terli ve titreyerek, nefesimi çekip hıçkırarak nefes veriyorum. Duygular içimi kaplıyor. Neden ağlamam gerektiğini anlamak için onları ayıramıyorum.

Rus bratva erkeğim daha fazla teşvike ihtiyaç duymuyor. Bir göz kırpması arasında, yüzümün bir tarafını onun kalbine bastırarak kollarında duruyorum, o da başımın arkasını avuçluyor.

"Sen muhteşemsin, *sólnyshka*. Çok cesursun. Çok güzelsin. Seni hak etmiyorum, ama seni asla bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Beni övmeye ve desteklemeye devam ederken göğsü yüzüme titreşiyor.

Kollarımı ona doladım ve içimi kaplayan yeni duygu dalgasına kendimi bıraktım.

Onsuz nasıl hayatta kaldım bilmiyorum, ama artık o yanımda olduğuna göre, asla geri dönmeyeceğim. Onun yanımda olmasına ihtiyacım var. Başka kimse olmaz.

Sonraki birkaç dakikayı coşku bulutunda süzülerek geçiriyorum ve neşeli uğultu damarlarımda kalmaya devam ederken, kocama güvenip beynimin bir süreliğine kapanmasına izin veriyorum.

Her zamanki gibi yetenekli bir şekilde, birkaç işi hallediyor — temiz bir külot almak için evimize dönmek de dahil — ve zihnim tekrar çalışmaya başlamadan önce beni arabaya oturtuyor.

Beni o kadar iyice sersemletmiş ki, beni ilk kez tamamen çıplak gördüğünde farkına bile varmadım.

Birlikte yaşayacağımız sayısız ilkler var. Havaalanında çocuklarıyla tanışmakla başlayarak.

Gerginlik omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

BÖLÜM 16

Dimitri Volkov

Çantasından beşinci kez kompakt aynasını çıkardığında, kenara çekip onu tekrar öpmeye karar veriyorum, ama dudaklarına çok az bir miktar ürün sürüp aynayı tekrar kapattığında vazgeçiyorum.

Havaalanına yaklaştıkça trafik daha da saçma bir hal alıyor, bu yüzden sürüşe odaklanıyorum. İki kişilik ekibim hemen arkamdaki araçta beni takip ederken, Giorgio'nun ekipleri biraz daha geride kalıyor. Ona durumumu anlattığımda, tereddüt etmeden bana sekiz adam ödünç verdi ve çoğunun zaten Camilla'yı korumakla görevli olduğunu söyledi. Karımla tanıştığım tıp merkezinde uzaktan gördüğüm iki askeri tanıyorum.

Camilla çantasını kucağına koyar ve yanındaki koltuğa bakar. Sabah aldığımız birkaç şey – Zoya için bir araba koltuğu ve Maksim için bir yükseltici – bağlanmış ve yeni sahiplerini bekliyor. Araba ne kadar geniş ve karım ne kadar minyon olursa olsun, çocuklar olmasa bile arka koltuk dar geliyor, ama ona yolcu koltuğuna geçmesini söylemeyeceğim. Karım, ön panele bakarak acı çekmeden de yeterince endişeleniyor zaten. Artur yanımda oturacak, ben de karımı bir kraliçe gibi gezdireceğim.

Dadısı başka bir araçla seyahat etmek zorunda kaldığı için rahatsız olabilir, ama ilk araba yolculuğumuzda sadece yeni ailemiz olmasını istiyorum. Giorgio daha büyük bir araba teklif etti, ama ben bu nedenle reddettim. Zorunlu yakınlık, çocuklarımın Camilla'yı yeni anne figürü olarak kabul etmeleri için ihtiyaç duydukları şey olabilir.

Havaalanının ana binalarını geçip pistin yan kapısına yanaşıyorum.

Nico Russo'nun korumaları kimliğini kontrol edip aracın altını taradıktan sonra kapıyı açıp geçmemize izin verdi. Durup grubumuzun geri kalanının güvenlik kontrolünden geçmesini bekledikten sonra uluslararası terminalin arka tarafına gidip çocuklarımın uçağının yanaşacağı yükleme alanının yakınında park ettim.

Camilla derin bir nefes alır ve çantasını açar, sonra vazgeçer, çantasını tekrar kapatır ve yükseltici koltuğun üzerinden arkaya bakan bebek koltuğuna uzanır. Kayışları ayarlamadan önce birkaç kez kemeri takıp çıkarır.

"Gergin misin?" diyorum.

Bana bir bakış atar ve kaşlarını kaldırır.

"Tabii ki gerginim. Uçuşlarıyla ilgili son gelişmeler nedir?" diye sorar. Telefonumu yenilerim ve uçuşlarının zamanında olduğunu doğrularım.

"Yirmi dakika sonra inecekler. Onlar gelene kadar bunu yapmaya devam edecek misin?"

O, homurdanır ve kemeri tekrar kapatır. Ben kaşlarımı kaldırırım.

"Birazcık ne yaptığımı biliyordum gibi hissetmeme izin ver, tamam mı? Belki ilk karşılaştıklarında beceriksizce davranmazsam, beni aptal ya da nefret edilecek biri olarak görmezler ya da..."

Araçtan inerim, kapısını açarım, kemerini çözerim ve onu kucağıma yan oturur şekilde kaldırırım, kendimi onun koltuğuna sıkıştırıp kapıyı kapatırım. O ciyaklar ve kasılır, ama sonra gözlerini kırpar ve göğsüme yaslanır. Vücudu benimkine bastırınca damarlarımdan şehvet dalgaları geçer. Penisim sertleşir. O nefes nefese kalır ve kucağımda kıvranır.

"Böyle devam edersen tüm havaalanına gösteri yaparsınız," diye homurdanıyorum.

Nabızı boğazında hızlanır. Kalçalarını hareket ettirmeyi bırakır ama boynumdaki bandajı okşamak için elini uzatır. Zevk titremeleri omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve testislerimde biriken artan ihtiyacı daha da artırır. Onun güveni beni gururlandırır.

Neredeyse siyah irislerinde açlık ve ihtiyat savaşıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Ona avucumu açarak elimi uzattım. Kaşlarını kaldırdı ama elini benimkine koydu.

"Birlikte pratik yapabiliriz," derim ve birleşen parmaklarımızı araba koltuğuna doğru yönlendiririm.

Gözlerinde yaşlar parıldıyor, ama derin bir nefes alıyor ve savunmasız bir bakışla beni yerine sabitliyor.

"Evet. Birlikte."

Bakışlarında hala şüpheler olsa da sesi güçlü ve kendinden emin. Onu, benim tercih ettiğimden çok daha iffetli bir öpücükle ödüllendiriyorum ve dikkatimi araba koltuğuna veriyorum.

Sessizce geçirdiğimiz zaman, çocuk oto koltuğu güvenliği konusunda hiçbir bilğim olmadığını ortaya çıkarır. Anastasia'nın omuzlarına ne kadar yük bindirdiğimi fark edince içimi hüznün kaplar. Çocuklarımı hiç koltuklarına bağlamamıştım. Onları bağlamak için her zaman aileden bir kadın ya da dadı vardı, ama kurulum oldukça basittir.

Camilla tıslayıp elini geri çekince donup kalıyorum ve ne olduğunu anlamadan parmaklarını incelediğini izliyorum. İşaret parmağının ucunda beyaz bir çizgi beliriyor.

Şaşkın gözlerini bana kaldırır. Yüzümdeki ifade şokumu ele vermiş olmalı ki, zayıf bir kahkaha atar ve başını sallar.

"Kemer beni sıktı." Bebek koltuğuna doğru eğilirken poposu kucağımda kayar. "Kemerleri bağlamadan önce diğer elimizle Zoya'nın göğsünden böyle uzak tutmalıyız," der.

Bir adamı hiç tereddüt etmeden canlı canlı derisini yüzebilir, gözümü kırpmadan parmak ve ayak tırnaklarını koparabilir, herhangi bir gün belirli organları kesip çıkarabilirim, ama kızıma zarar verme düşüncesi midemde bir buz topu oluşturur.

Camilla'nın elini tutup yaralı parmağına dudaklarımı değdirdim. Sessizce bir çığlık attı ve kalçalarını eğdi, sonra hareketsiz kalıp boğazını temizledi.

"Anastasia'ya da böyle mi davranıyordun?"

Böyle bir soru beklemediğim için, neden sorduğunu anlamadan yüzündeki ifadeyi inceliyorum. Tekrar konuşmadan önce ensesini ovuşturuyor.

"Bu muhtemelen çok kıskançça geldi, ama öyle demek istemedim. Yani, biraz kıskançım, ama aynı zamanda birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum ve onun anısını *hiç* lekelemek istemiyorum. Çocukların önünde onları üzecek bir şey yapmak istemediğim için soruyorum."

Onun gevezelikleri kesinlikle çok sevimli, her ne kadar onda çocukça bir yan olmasa da.

"İlk eşimle geçirdiğim zamanları her zaman sevgiyle anacağım, ama korkudan sana olan sevgimi saklamayacağım, *sólnyshka*," diyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve şimdiye kadar gördüğüm en kibirli, en küstah ifadeyle kaşlarını kaldırır.

"Senin için söylemesi kolay. Onlar senin çocukların. Ne olursa olsun seni sevecekler."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o avucunu dudaklarıma bastırdı. "Bu korku değil Dimitri. Bu saygı. Onlara, onlara ve annelerine saygı duyduğumu göstermek istiyorum ve annelerine saygı duyduğumu göstermek istiyorum."

Dilimin ucuyla avucunun içini okşuyorum ve göz bebeklerinin büyüdüğünü izliyorum.

Burun delikleri genişler, ama elini yüzümden çekip kucağına indirir. Yutkundığında narin boğazı hareket eder. İhtiyaç testislerimi sıkıştırır.

"Tamam, *sólnyshka*. Senin için kendimi tutacağım, ama sadece çocuklarımla önünde."

Omuzları rahatlamış bir şekilde gevşer. Çenesini tutup, tüm dikkatini bana verdiğinden emin olurum.

"Ama yardıma ihtiyacın olursa ya da tehlikedeyken, sana dokunmayacağıma söz veremem. *Tamam mı?*"

Ciğerlerini iyice doldurur, kıcı kucağımda kayar ve rahatsız edici bir şekilde sertleşen penisimin izini belirginleştirir.

"Teşekkür ederim,"

diyor. Aklımda

kükrüyor.

"Bana düzgünce teşekkür et, *moya zhena*," diye mırıldanırım.

Gözlerini kırıştırır ve dudağının içini ısırır, sonra göğsüme daha sıkı yaslanır ve çenesini kaldırır.

Onun ağzını yakıcı bir öpücükle ele geçiririm. Sonunda başımı kaldırdığımda, ikimiz de nefes nefese kalırız. Sırtarak başparmağımı onun alt dudağına sürer, dudak renginin son izlerini silerim.

Ne yaptığımı fark edince kaşlarını çatmış, ama uçağın gölgesi pencereye düştü ve dikkatimizi dağıttı. Kapıyı açtım, onu asfaltta ayağa kaldırdım, ayağa kalktı ve o şikayet etmeden kapıyı kapattım.

"Evde her gün makyaj yapacak mısın?" diye soruyorum. O da homurdanıyor.

"Hayır, ama mesele o değil. Bu bizim ilk karşılaşmamız. Çekil. Çantamı almam lazım."

Gözlerindeki sert bakıştan, kenara çekilip, o rujunu düzeltirken onu uçaktan korumaya karar verdim.

Uçağın kapısına merdivenleri getirirken o da işini bitirir. Her zamanki güvenlik kontrollerinden sonra kapı gürültüyle açılır. Camilla çantasını koltuğuna bırakır ve omuzlarını geriye doğru çekerek uçağa doğru döner.

Adamlarımdan biri uçaktan ilk olarak iner ve benim merdivenlerin altında olduğumu gördüğünde, diğerlerine onu takip etmeleri için işaret eder.

Maksim eşikten atlayıp merdivenlerin en üst basamağına çıkmadan önce başka bir asker daha çıkar. Artur onun omzunu tutar ve dikkatlice önüne geçer, sonra da dikkatsiz davrandığı için onu sessizce azarlar. Bize sırtını döndüğünde, ben daha tanıştırmaya yapamadan Camilla'ya saygısızlık edebileceği düşüncesiyle gerilirim, ama o, Zoya elini tutana kadar elini uzatır, Zoya ise koluyla oyuncak hayvanını yanına sıkıştırır.

Dadısı Olga'nın eteği kapı girişini doldurur. Solan gün batımına doğru adım atarken yüzündeki sert ifade, sanki kalıcı olarak yüz hatlarına kazınmış gibidir.

Maksim, Zoya'nın diğer kolunu tutarak, parmağını ağzından çıkarmamasını söylemeden dengede durmasına yardım eder. Artur onları ilk basamağa götürdüğünde, Camilla sanki merdivenleri koşarak çıkıp kızımı kucağına alıp aşağı taşıyacaktıymış gibi öne doğru atılır, ama karım kollarını yanlarına indirir ve geri çekilerek yanıma gelir.

Çocuklarım merdivenlerden acı verici bir dikkatle inerken yüzlerini inceliyorum, Artur Maksim'in Zoya'nın hızına uymasını sağlıyor. Gençliğin sonsuz enerjisine sahip olmasına rağmen, Maksim'in tepki süresi bir saniyenin bile altında, yolculuğun yorgunluğunu gösteriyor. Artur somurtarak, bize selam verene kadar bekleyerek, sorumluluklarının ötesine bakmayı reddediyor. Zoya, sanki korkmuş gibi ağabeyine yapışıyor.

Merdivenlerin altına vardıklarında, yürüyüş yolunu tıkamamaları için onlara bize katılmalarını işaret ediyorum. Artur bakışlarımı yakalıyor ve her adımında bizi lanetlermişçesine bize doğru yürüyor. Maksim kız kardeşini bırakıp ileri atılıyor. Onun coşkulu selamını karşılamak için eğildiğimde, Zoya Artur'un arkasına saklanmak için sürünerek ilerliyor.

En büyük çocuğum kaşlarını çatarak Maksim'i azarlamaz, şüphesiz benim son uyarılarımı hatırlayarak.

İkinci çocuğum, atmosferdeki duygusal gerginliğin farkında olmadan, uçuşu anlatmaya başlar. Tuvaletin harikalarını saymaya başlamadan önce onu kardeşinin yanına oturtuyorum.

Nanny Olga merdivenlerin altına ulaştığında eteği hışırdar. Zoya Artur'a yaklaşır.

Çocuklarımı eşime, eşimi de çocuklarıma tanıttıktan sonra, dadıya selam verip ayrı bir araçla seyahat edeceğini bildiririm. Sert duruşu ve çatık kaşlarının memnuniyetsizliğinden mi yoksa

her zaman böyle mi görüldüğünden kaynaklandığını anlayamıyorum. Vilen yaklaşır ve ona arabasına kadar onu takip etmesini işaret eder.

Tereddüt eder ve her bir çocuğuma somurtarak bakar, sonra SUV'ye doğru şıkır şıkır yürür.

"Sana ne diye hitap edeceğiz?" Artur, kalın aksanlı ve yapmacık İngilizcesiyle Camilla'ya sorar. Gözlerimi ona dikerim, isyanını fazla abartmaması için onu uyarırım.

O da bana dik dik bakar ve tüm öfkesini hissettirir.

Camilla onu baştan aşağı inceler, bana bakar, sonra öne çıkar ve elini uzatarak tokalaşır.

"Merhaba, benim adım Camilla. Arkadaşlarım bana Cams der, yeni korumalarım ise Bayan Volkov, ama bu unvan benim için hala yeni, bu yüzden buna pek iyi tepki vermeyebilirim. Bana ne demek istersin?"

Artur ona şüpheyile bakar ama elini tutar ve saygılı bir şekilde sıkar, çünkü Camilla'nın ifadesi aynı kalır.

"Bize sana Mama dememizi zorlamayacaksın, değil mi?" diye sorar Maksim.

Camilla bakışlarını Maksim'in sarı saçlarına çevirir ve ona yumuşak bir gülümseme sunar.

"Hayır, Maksim, değilim. Umarım bir gün olursun, ama daha yeni tanıştık, bu yüzden senden bunu istemek doğru olmaz. Sana ne diye hitap etmemi istersin?"

Gözleri parlar ve kıkırdayarak ayak parmaklarının üzerinde zıplar. "Zaten doğru yaptın!" Camilla anlamamış gibi başını eğirir.

"Tabii ki adıyla!"

İkinci çocuğum Camilla'yı tereddüt etmeden kabul edince, göğsümdeki ağırlık hafıfledi. Bir adım öne çıktı ve Artur'un elinden Camilla'nın elini çekip kendi elini uzattı.

Onun içten gülümsemesi nefesimi keser. Artur kollarını göğsünde kavuşturur ve kenara çekilir. Zoya onun gölgesi gibi davranır, arkasında dolaşır, ama merakını belli etmek için onun arkasından bakınır.

"Uçuş uzun sürmüştür herhalde. Hadi sizi eve götürelim de dinlenin," diyor Camilla.

"Bizim evimiz Rusya'da. Amerika'ya asla ait olamayız," diye homurdanır Artur.

Camilla derin bir nefes alır, hala Maksim'in elini sıkarken, Artur'un gözlerine sarsılmaz bir dürüstlikle bakar.

"Haklısın Artur. Üzgünüm. Rusya yakında benim de evim olacak, ama oraya ait olabileceğimden emin değilim. Hepimiz için büyük değişiklikler olacak. Aslında, gittiğimiz yere yeni taşındım, bu yüzden neden orayı evim olarak adlandırdığımı bile bilmiyorum. Muhtemelen kardeşim yan dairede olduğu içindir," diyor.

Artur alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır. Maksim ona yaklaşır, parlak mavi gözleri sorularla ışıldamaktadır.

İşçiler merdivenleri uçaktan uzaklaştırıp normal yolcuların uçaktan havaalanına çıkabilmesi için rıhtımı uzatmaya başlarken, parmaklarımla bir hareket yaparak askerlerimi harekete geçiriyorum.

"Daha önce nerede yaşıyordun?" diye sorar Maksim.

Hâlâ elini bırakmak istemeyen Maksim'i, Camilla yanına çekip arabaya doğru yönlendirir. Maksim, kardeşinin öfkeli bakışlarını görmezden gelip Camilla'yı dikkatle dinleyerek, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi onu takip eder.

Camilla'nın kapısını açarım. Maksim'i içeriye yönlendirir ve ona koltuğun ortasındaki yükselticiye oturmasını işaret eder, ancak Artur bize doğru hızla yaklaşınca duraksar.

Camilla ayağa kalkar ve ona dönerek, "Sen ön koltukta oturacaksın," der.

Artur şaşkınlıkla kaşlarını çatır. "Ön yolcu koltuğu," diye açıklıyor Camilla.

Gözleri büyüdü ve heyecanla, Zoya'yı geride bırakarak arabanın arkasına doğru koştu, ama uzak tamponun kenarında durdu. Zoya, iki kardeşi de gözden kaybolduğu için ne yapacağını bilemez bir halde bana doğru sürünerek geldi.

Artur omzunun üzerinden bana bakar. Ben başımı sallarım. Arabayı dolaşıp yolcu koltuğuna atlar, sanki Camilla fikrini değiştirecekmiş gibi.

Camilla, Zoya'nın yanından geçerek, bagaj arabaları geçerken kızıyla dünyanın geri kalanını arasına girer ve yaraları elverdiğince eğilir.

"Merhaba, Zoya. Tanıştığımıza memnun oldum. Seni koltuğuna götürelim, olur mu?"

Zoya ondan uzaklaşınca, Camilla'nın üzgün gülümsemesi anlayış dolu bir ifade taşır.

"Maksim'in yanında oturacaksın. Sorun olur mu?"

Zoya tereddütle başını sallayarak vagonun arkasına doğru sürünerek ilerler. Camilla ayağa kalkar ve kollarını yanlarında tutarak Zoya'nın kendi hızında ilerlemesine izin vererek onun yanında yürür.

Gövdenin ortasında, Zoya minik elini gizlice yukarı uzatır ve Camilla'nın küçük parmağını yumruğuyla kavrar.

Duygular boğazımı tıkar. Onları takip ederim, hayatımdaki en değerli kadınlar açık alanda iken kimsenin onlara saldırmadığından emin olmak için.

Camilla kapıyı açar ve bir an için kararsız görünür.

"Seni kucağıma alayım mı, yoksa kendin mi girmek istersin?" diye sorar.

Bir an durdum. Zoya'ya dokunmadan veya onunla konuşmadan önce, sanki kendi fikirlerine hakkı varmış gibi, hiç kimse Zoya'nın iznini sordu mu? Zoya annesini kaybettiğinde sadece iki yaşındaydı. Özellikle kardeşleri dadılarını korkutup kaçırdıkları için, çok kaybolmuş olmalıydı. Bir daha başka bir yetişkine güvenecek zamanı olmadı, ama küçük çocuklar çok fazla fiziksel etkileşime ihtiyaç duyarlar. Parmak emip oyuncak hayvanına sarılmasının şaşırtıcı bir yanı yok.

Kızım, yürek parçalayan güzel gözleriyle karıma bakıyor. Camilla ona saygı gösteren ilk kişi mi?

Kalbim acıyor.

Zoya, Camilla'nın parmağını bırakıp ona en sevdiği peluş oyuncakı uzattığında, Maksim elini orta konsolun havalandırma deliğine koymuş halde donakaldı ve şok içinde ona bakakaldı.

Camilla peluş hayvanı alır ve onu bir bebekmiş gibi kolunun kıvrımına yerleştirir ve Zoya'nın kaymaması için eğilir.

Maksim, Artur'un omzuna dokunur ve Camilla'yı işaret eder. Artur boynunu uzatıp koltuğunun arkasını kontrol ettiğinde, somurtkan ifadesi şaşkınlığa dönüşür.

Kızım koltuğun kenarını tutar, ayağını tekerlek yuvasına koyar ve kendini yukarı çekmeye çalışır, ancak neredeyse dengesini kaybeder. Camilla elini kızımın sırtına koyar ve onu betona çarpmaktan kurtarır.

"Belki parmağını ağzından çıkarırsan? Sadece tırmanmak için," diyor Camilla.

Şaşırtıcı bir şekilde, Zoya onun önerisini dinler ve giderek artan bir özgüvenle koltuğuna tırmanır. Camilla onu övüyor, arabaya eğiliyor ve Zoya'nın genellikle parmağını emdiği elinin yanındaki kayışı kaldırıyor. Kızım kolunu kayışın içinden geçiriyor ve diğer tarafta da aynı hareketi yapmaya devam ediyor. Zoya parmağını tekrar ağzına sokarken, Camilla

oyuncak hayvanı kucağına koyar ve biraz uğraştıktan sonra tokayı bağlar. Kayışları sıkıp Zoya'nın rahat ve güvende olduğunu kontrol ettikten sonra, Camilla ellerini araba koltuğunun yanına dayar ve kızına gülümser. "Başardık!

İlk deneyimimi bu kadar kolaylaştırdığın için teşekkür ederim. iyi iş çıkardın. Oraya vardığımızda dışarı çıkmayı denemek ister misin?"

Zoya oyuncaklarını bırakıp Camilla'nın elinin sırtını okşayarak başını sallayınca Artur'un gözleri imkansız bir şekilde daha da büyür. Rusça hain kardeşler hakkında mırıldanarak koltuğuna geri oturur.

Zoya kolunu tekrar bebeğine doladı. Maksim koltuğunda zıpladı ve heyecanla konuşmaya başladı, kız kardeşini övürken farkında olmadan Rusça'ya döndü.

Camilla ayağa kalkarken yüzünü buruşturur ve ilk birkaç adımını topallayarak atar, ancak kapısına ulaşmadan önce adımlarını düzeltir.

Ona dokunmayacağıma söz vermiş olmama rağmen, kendimi tutamıyorum. Çocuklarımın masum gözleri bizi izliyor olsa da, arabaya girip yüzünü okşuyorum.

Camilla, tahmin ettiğim gibi bir mucize gerçekleştirdi.

Çocuklarımla ilk tanıştığında, karım sadece yaramaz ikinci çocuğumun sevgisini kazanmakla kalmadı, aynı zamanda kızımın da güvenini kazandı.

Zoya'ya benim veremediğim saygıyı gösterdi ve böylece kızımın en değerli peluş oyuncaklarını tutma ayrıcalığını ve onun parmağını ağzına sokmadan onu görme nadir fırsatını kazandı.

Şimdi tek yapması gereken, ilk çocuğumun kalbini kazanmak. Artur'un inatçı iradesi ve yaralı ruhu ile bu imkansız görünebilir, ama *moya sólnyshka*'nın başaracağını biliyorum.

O kadar dirençli ki, başaramaması imkansız.

Çocuklarım kendilerini hazırlamalı ve düşmanlarımız da kendilerini hazırlamalı, çünkü karımı daha çok sevmeye başladıkça intikam arzum da katlanarak artıyor.

Ölüm için dua edecekler.

Ben de bunu onlara

vereceğim.

Yavaşça ve acımasızca.

Her anın tadını çıkaracağım.

BÖLÜM 17

Camilla Volkov

Kucağımdaki çantayla oynamamaya çalışıyorum, ama Dimitri yüzünü benden kaldırdığında, libidom için fazla iffetli, çocuklar içinse fazla müstehcen olan öpücüğüyle omurgamdan aşağı sinir enerjisi akıyor. Beni ilk kez çocuklarıyla yalnız bıraktığında, gözlerimi kapatıp onların yargılarından kaçma dürtüsüyle mücadele ediyorum ve bunun yerine saçımı düzeltip onlara bakıyorum.

Artur'un bakışları beni sarsıyor.

Dimitri bagajdan hediyeleri getirip kucağıma koyuyor, sonra kapımı kapatıp direksiyona geçiyor.

"Onlar bizim için mi? Benimkini önce alabilir miyim?" Maksim enerjisiyle tüm koltuğu sallıyor.

"Yaş sırasına göre gidelim," diye karar veriyorum, Artur'u hakaret olarak algılayabileceği bir şey ile üzmem istemiyorum.

Artur'un hediyesini ona veriyorum, sonra Maksim'in benim kucağımdan kendi hediyesini almasına izin veriyorum ve Zoya'nın hediyesini onun bacaklarının üzerine koyuyorum.

Maksim hediyesini açar, sevinçle nefesini tutar ve saatini bileğine takmama yardım etmemi ister.

"Bu rüşvet mi?" diye alaycı bir şekilde sorar Artur.

Onun profiline bakıyorum, ama Maksim'in saatinin kayışını tokaya geçirirken alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Seni neden rüşvetle satın alayım ki? İyi davranışın için mi? Beni korkutup kaçıramazsın Artur. Senin babanla evlendim," diyorum.

Şüphe beni kemiriyor ve Dimitri'nin dikiz aynasından bakışlarından kaçınmak için dikkatimi Maksim'e veriyorum. Benim bu kibirli davranışımın en ufak bir rahatsızlık bile duyarsa, itibarımı tamamen kaybederim.

"Eh, mücevherlerle beni kendine benzetemezsin, o yüzden..."

Vitrin kutusunun açılma sesi, sözlerinin sonunu işaret ediyor. Bıçağa özlem ve heyecanla bakıyor.

Zoya'nın hediyesine baktığını fark edince, Artur'un hediye beğenmesinden dolayı kendini garip hissetmesini istemediğim için, Maksim'in üzerinden uzanıp Zoya'nın hediye çantasını eğerek içine bakmasını sağladım, böylece merakını uyandırmayı umuyordum.

Koltuğunda daha yukarı kayar ve bir an düşünür, sonra peluş hayvanını bırakıp çantaya uzanır. Sevimli küçük parmakları kağıt mendili tutar ve küçük çocuklarda pek görülmeyen bir dikkatle çıkarır. Onu görmezden gelip karar verme özgürlüğü verdiğimde, neşelenir ve Maksim'in yaptığını taklit ederek en büyük hediye, peluş tavşanı, ilgiyle çıkarır.

Somurtarak onu pencerenin yanındaki koltuğunun kenarına bırakır ve diğer peluş oyuncağa da aynısını yapar, sonra pastel pembe kutuyu alır. Onun reddini kalbime almamaya çalışarak, nefesimi tutar ve Maksim'den yardım ister gibi baktığında arkama yaslanırım. Hala Rusça hızlıca konuşan Maksim, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi, kız kardeşine el becerisini gösterir.

Aralarındaki samimiyet benim endişemi hafifletir. Birbirlerine sahipler.

Bir süre kardeşlerimden uzaklaştım ve büyürken birbirimizi ne kadar desteklediğimizi unuttum, ama Serenity ve Giorgio her zaman benim yanımda olacaklar.

Bu üçünün de aynı kırılmaz bağı var.

Maksim, Zoya'nın saatinin kordonuyla uğraşırken homurdanır ve bunu yapabilir miyim diye sorar, ben de uzanıp kordonu takarım.

Geriye yaslanıp, havaalanından çıkarken Maksim'in heyecanının bana da bulaşmasına izin veriyorum, ama kalabalık şehir sokaklarına girdiğimizde, o sessizleşiyor. Üç çocuk da pencereden dışarı bakıyor, kalabalık sokaklar ve yüksek binalar karşısında hayranlık ve şaşkınlık içinde.

Şehir evinin önüne park ettiğimizde, Maksim koltuğunda zıplıyor ve ilgisini çeken şeyleri gösteriyor. Ağaçlar, kapılar, farklı tarzlardaki binalar, sokak tabelaları... Hiçbir şey onun meraklı bakışlarından kaçamıyor.

Dimitri çevreyi kontrol eder ve konvoyumuzdaki diğer araçların en stratejik noktalara park etmesini bekler, böylece arabadan eve geçerken güvenliğimizi sağlar.

Maksim'in hevesli sohbetiyle burası gerçekten bir ev gibi hissettiriyor. Rusça ve İngilizce arasında geçiş yaptığı için söylediklerinin yarısını anlamasam da, ses tonu ve jestleriyle boşlukları dolduruyorum. Zoya, onlara evi gezdirirken yine Artur'un gölgesi oluyor.

Çocuklara paylaşacakları odayı gösterdikten sonra, dadıya ikinci odayı gösteririm ve Zoya'nın yatağını gösterdiğimde çekindiğini endişeyle izlerim, ama Maksim'in bağırması beni koridora geri çeker.

Odaya girdiğimde, "Odamızda televizyon mu var?" diye bağırır.

Rahat bir nefes alıp Dimitri'ye yardım için yalvaran bir bakış attım. O kapıdan içeri girip, akşam yemeği için ellerini yıkamalarını söylemeden önce, en uygun olduğunu düşündüğü kuralları belirledi. Parmaklarını benimkilerle birleştirip beni kapıya doğru yönlendirdiğinde, koridor duvarındaki tablodaki Artur'un somurtkan bakışını yakaladım.

Nefes alıp köşeyi döndüğümde, kendimi yıpranmış hissediyorum. Dimitri, dinlenmeye ihtiyacım olduğunu hissedip beni ana yatak odasına götürüyor.

"Sen dinlenirken Nanny Olga'ya akşam yemeği planlarını bildiririm," diyor. "Ne yapıyoruz biz..."

"Endişelenme, *sólnyshka*. Yemek sipariş ettireceğim. Bugün evden tekrar çıkmayacağız. Dinlen," diye ısrar eder.

O aramızdaki kapıyı kapatırken ben başımı sallayıp odanın derinliklerine doğru ilerlerim, ama endişe içimi kemirir. Giyinme odasındaki makyaj masası ile oturma odasındaki pencere arasında birkaç kez gidip geldikten sonra, içgüdülerimi takip etmeye karar verip evin diğer tarafına koşarım.

Saat oturma odasında tık tak ediyor. Dimitri mutfakta yemek siparişi veriyor.

Maksim ve Artur'un sesleri kapıların altından geliyor.

Zoya'nın kapısının önünde durup hafifçe kapıyı çaldım.

Odanın içinden bir gürültü geliyor. Alarm zili çalar gibi içimi bir korku kaplar. Kapıyı itip içeri girerim ama oda boştur. Kapalı banyo kapısından gelen ikinci bir gürültüyü takip ederken, içimde bir korku hissedirim.

Kalbim deli gibi atarken, üçüncü bir darbe kulağıma ulaşmadan önce çok hafif bir inilti duydum.

Kapıyı hızla açtım. Nanny Olga'nın Zoya'nın kolunu sıkıca tuttuğunu ve elini başının üzerine kaldırdığını görünce ruhum ayak parmaklarıma kadar düştü. Zoya'nın giyinik sırtına vururken içimi bir inanamama duygusu kapladı.

Zoya'nın değerli doldurulmuş hayvanı ayaklarının dibinde yatıyor ve üç yaşındaki çocuk, acı dolu vahşi gözlerle ona bakıyor ve başparmağını dişlerinin arkasına sıkıca sıkıştırarak acı seslerini bastırıyor.

Öfke görüşümü kırmızıya boyar. Bacaklarım beni yerden kaldırır ve kanımda kaynayan öfkenin her zerresiyle vururum. Yeni iyileşmiş kolumda acı hissedirim, ama umurumda bile değildir. Geri çekilir ve yaşlı kadına daha sert vururum.

"Onu bırak," diye bağıryorum, Zoya'nın narin kolunun kalpsiz kayalığın yıpranmış pençesinde olduğunu görünce öfkeleniyorum.

Dadısı yüzünü kaldırır ve Zoya'nın kolunu yukarı doğru çeker, dirseğini başının üstüne doğru zorlar.

Kemerimden bıçağımı çekerim.

Cadalo, etkilenmemiş gibi gri kaşlarını kaldırır ve daha ağzını açmadan, söyleyeceği sözleri nefret edeceğimi bilirim.

"Neden bu kadar basit bir şey için telaşlanıyorsun? O..."

"Kapa çeneni, umurumda değil. *Hemen* elini ondan çek," diye bağırırım. "Sadece şaplak attım," diye homurdanır.

"Sadece bıçak yarası," diye alay ediyorum, ona yaklaşarak, bana tekrar karşı gelmeye cesaret etmesini bekliyorum.

Tiksintiyle *tıslar* ve Zoya'yı sanki kirli bir şeye dokunmuş gibi bırakır.

"Hiçbir şey yapmıyorsun. Çok zayıfsın," diye kışkırtıyor.

Sadece Zoya'nın hatırı için bıçağımı onun iri göbeğine saplamaktan kaçınıyorum. Kızım bu tür şiddete maruz kalmak için çok küçük.

"Kovuldun. Evimden çık. Hemen. Rusya'ya güvenli bir şekilde dönmek istiyorsan, tek kelime etmeden gidersin, yoksa hayatının geri kalanını New York'un gecekondu mahallelerinde geçirmeni sağlarım," diye talepte bulunuyorum.

Yüzünde ilk kez korku belirir. Yanağında kırmızı bir leke belirir. Elim zonklıyor. Ağzını açar ama vazgeçer, ses çıkarmadan kapatır. Bakışlarını Zoya'ya çevirdiğinde, kızımın önüne geçip onu bedenimle korurum ve o yaşlı cadalozun hatasını anlamasını sağlayacak her türlü korkunç yolu hayal ederim.

O ayrılır. Topuğu eşiği geçer geçmez, eklemlerimden geçen acıyı umursamadan dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum. Yerdeki doldurulmuş hayvanı alıp, başparmağını ağzına sokarak kızımın kolunun altına sıkıştırıyorum. Sesim bana bile çılgınca geliyor.

"*Mio Dio*. Üzgünüm, Zoya. Yaralandın mı? Kolunu göster bana, lütfen, bebeğim."

O eğilir, yüzünü göğsüme gömer ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi gömleğimin kenarını tutar. Minik vücudu titriyor. Gözyaşları, tükürük ve sümük gömleğimi ıslatıyor.

Bir kolumu ona doladım ve banyo küvetinin kenarından destek alarak onu sıkıca tuttum. Sert zeminde diz çökmek eklemlerimi ağrıtıyordu

ama Zoya'yı teselli etmeyi bırakmaktansa ölmeyi tercih ederim. Onu cesur olduğu için övüyor ve bana güvendiği için teşekkür ediyorum, ama bu sırada kalbime bir bıçak saplanıyor.

Onun acı çekmesini görmek çok zor. Onun en ufak bir zorluk yaşamasına izin vermektense, çıplak ayakla kilometrelerce yanan kömürlerin üzerinde yürümek daha iyi.

Giriş kapısı bir gölgeyle doluyor. Tüylerim diken diken oluyor, ama Dimitri'nin gözlerine bakıp koruma içgüdülerimi arka plana atıyorum.

"Dadısı gitti mi?" diye soruyorum.

Dimitri başını sallar. Soğuk bakışları omurgamdan aşağıya korku salar, öfkemi dindirir ve mantıklı düşünmeme yol açar.

Son birkaç dakikayı kafamda tekrar oynatırken yutkunuyorum. "Ne oldu?" diye soruyor.

"O kaltak..." Zoya'ya bakıp çocuğa uygun kelimeler seçiyorum. "Dadının ona şaplak attığını gördüm."

Tundra, kocamın gözlerinden daha sıcak. Omurgamdan bir ürperti geçer.

"Muhtemelen haddimi aştığımı biliyorum, ama..." "Aşmadın, *sólnyshka*."

Zoya cildimin altına girmeye çalışırken, titreyerek nefes alıp onu daha sıkı kucaklıyorum.

"O senin karının dadısıydı," diye tartışıyorum.

"Ve şimdi Anastasia'nın onu neden çocuklarımız için işe almadığını anlıyorum." Onun keskin cevabı, zar zor gizlediği öfkesini ortaya koyuyor.

Bana değil. Dadı Olga'ya.

Bir adım öne çıkıp yanıma çömelir ve parmak uçlarıyla şakağımı okşar.

"Zoya'yı korudun. Seninle gurur duyuyorum, *sólnyshka*."

İçimde bir baraj yıkılıyor, varlığının farkında olmadığım için daha da acımasızca. Yanağımı Zoya'nın başına dayayıp hıçkırarak ağlıyorum.

Annemin acımasızlığı, özgüvenimi sistematik olarak yok etti. Modellik sektörünün zirvesindeyken bile, her zaman daha mükemmel olmaya çalıştım.

Zoya'nın aynı kaderi paylaşmasına izin veremem. Mutlu, sevgi dolu bir annenin nasıl olduğunu bilmiyor olabilirim, ama istismarı nasıl durduracağımı biliyorum.

Ruhumda hapsolmuş korkmuş küçük kız için, hayalindeki parlak zırhlı şövalyeyi asla bulamayan kayıp çocuk için ağladıktan sonra, başımı kaldırıp kocamanın buz mavisi gözlerine bakıyorum.

Beyaz atlı prensim hiç olmamış olabilir, ama bir kurtarıcım vardı. Ölüm meleğim, gergin bir savaşçının asla hayatta kalamayacağı düşmanlardan beni kurtardı.

"Teşekkür ederim, *mio marito*," diye fısıldadım.

Parmak uçlarını yanağımda gezdirdikten sonra kollarını Zoya ve bana doladı.

"Hayır, teşekkürler, *sólnyshka*," diyor alçak ve yumuşak bir sesle. "Sen yere ait değilsin. Onu sıkı tut. İkinizi de kaldıracağım."

Kaskatı kesildim. Vücudumuzun birbirine ne kadar yakın olduğunu fark edince şok oldum. Başka bir durumda bu kadar fiziksel temas beni panik atağa sokardı, ama Zoya sessizce teselli beklerken, kabuslarım milyonlarca ışık yılı uzakta gibi geliyordu.

Zoya'yı kendime daha sıkı sararım ve Dimitri beni ayağa kaldırıp dikkatlice yatak odasına götürürken vücudumu saran acıyı nefes alarak atlattırım. Her adım dizlerime ve ayak bileklerime bıçak gibi saplanan bir acı verir, ama başımı salları ve çenemi kapıya doğru kaldırırım.

"Zoya bizim odamızda uyuyacak. Burada kalmaz," diye talepte bulunuyorum.

Dimitri tek bir baş sallamayla benim kararımı kabul eder ve ayak parmaklarımı koridora doğru yönlendirir.

Evin içinden geçmeme rağmen eklemlerim düzgün bir adım atmaya yanaşmıyor, bu yüzden Dimitri'nin yardımıyla bile yüzümü buruşturarak yatağımızın kenarına oturuyorum.

"Yaralandı mı?" diye sorar.

Zoya burnunu çekip elini gömleğime sıkıştırır.

"Koluna buz koymak gerekebilir. Zoya, tatlım, babana nerenden yaralandığını gösterebilir misin?"

Kafasını bana daha sert bastırınca göğsüm ağrır. Diğer kolumu ona sıkıca sararken, parmaklarını gömleğimden nazikçe çeker ve kolunu kaldırırım. Parmak eklemleri ve dirseği karnıma batır, ama umurumda değil.

Kolunun üst kısmında bir çürük oluşur. "Onu bıçaklamalıydım," diye tıslarım.

Onun karanlık kahkahası omurgamdan aşağıya korku salıyor.

"Evet, bıçaklamalıydın. Çocuğumun vücudunda izler görmektense cesedi ortadan kaldırmayı tercih ederim."

Bu sözler içimi eritmemeli ya da beni acımasız bir sevinçle doldurmamalı, ama öyle oluyor. Hayatımda hiç kimseyle bu kadar anlaşılmış ya da uyum içinde hissetmemiştim.

Ve gözlerindeki sert parıltıya bakılırsa, çok yakında bir cesedi gömecek.

"Onun için buz getireceğim. Neye ihtiyacın var, *sólnyshka*?" "Hiçbir şeye, ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme, *moya zhena*. Canın acıyor. Nasıl düzelteyim?"

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve ibuprofen ve buz istiyorum. O da bana şakağıma masum bir öpücük kondurarak ödüllendiriyor ve salona doğru yöneliyor.

Elinde buz torbaları, bandajlar, bezler, içecekler ve atıştırmalıklarla dolu bir tepsi ile geri döner.

Tek kelime etmeden, Zoya'nın koluna buz torbasını gevşekçe sararız ve onu şekerli bir içecek ve tuzlu atıştırmalıklarla yatağa yatırırız. O, cipslerini kucağıma koyarak yanıma yaslanır. Her seferinde minik eli poşetin içine kaybolduğunda, kalbim şişer ve patlayacağından korkarım.

Dimitri önümde diz çöküp şişmiş kolumu inceliyor. Kızarmış avucuma bir öpücük kondurduğunda, bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Yüzünde somurtkan bir ifadeyle koluma buz torbası sarıyor, bandajla sabitliyor ve elimi uyluğuma koyuyor. Sonra bir şişe suyu açıp iki parmağıyla tuttuğu birkaç ibuprofen tabletini bana uzatıyor.

Ağzımı açtım. Hapları dilimin üzerine bıraktı ve suyu dudaklarıma götürdü.

Yeni bulduğum kızım bana sokulurken ve kocam bana bakmaya devam ederken, gerçeküstü bir hayranlıkla oturuyorum. Yaralanmalar bir yıl önce olmuş olsa da, dizlerime ve ayak bileklerime buz torbaları sardığında, rahatlama yavaşça eklemlerime yayılıyor.

Kapıda iki küçük beden belirir.

Maksim atıştırmalıklar için içeri koşarken, Artur koridordan bana kızgın bir şekilde bakıyor, ta ki Zoya'nın kolundaki buz torbasını görene kadar. Sonra odaya koşar ve Maksim'in arkasında durur, gözleri kız kardeşinin üzerinde dolaşır.

Duygusal ve fiziksel olarak bitkin durumdayım, başka bir kavga için güç toplayamıyorum, bu yüzden bakışlarımı Maksim ve Zoya'ya çeviriyorum ve Maksim'in farkında olmadan Zoya'yı travmasından kurtarmasını hayranlıkla izliyorum.

"Zoya'nın kolunda neden o var?" diye sorar Artur.

Maksim çiğnemeyi bırakır. Gözleri ilk kez atıştırmalıkların ötesine bakarken büyür.

"Neden onları da Mama Cams'e koyuyorsun? Yaralandılar mı? Ne oldu?" diye sorar.

Maksim'in bana taktığı takma ad kalbimi hoplatıyor. Bu takdiri çok seviyorum ve Dimitri'nin çocuklarının beni bu kadar çabuk kabul edeceğini milyon yıl düşünmezdim.

"Yarın ağrıyacaklar ama iyiler, *moy syn*," diyor Dimitri, ayakkabımı çıkarıp yatağın ayak ucuna koyarken.

Acıdan bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü ayakkabımı ustaca ve nazikçe çıkarmış olsa da, ayak bileğimden bir acı saplanıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor Artur.

Babasına o kadar benziyor ki, göğsüm ağrıyor.

"Dadınız Olga kız kardeşinizi dövdü. Anneniz bu konuyla ilgilendi," diye yanıtlar Dimitri.

Tüylerim diken diken oldu. Artur bana anne demek için henüz hazır değil.

Belki de hiç hazır olmayacak.

Dimitri'nin ona bunu zorla kabul ettirmeye çalışması durumu daha da kötüleştirecektir.

Maksim, Zoya'ya bakar, ağlamaya başlar ve cipslerini boğazına takar. Tepsiden bir meyve suyu kutusu alıp ona uzatırım. Birkaç yudum alır, sonra kız kardeşine sarılır, cipslerini ve meyve suyunu her yere döker ve kız kardeşinin yaşadığı korkunç olaylar için özür diler.

"O *bunu* nasıl *halletti*?" diye sorar Artur.

Etkilenmemiş bakışları benimle alay ediyor ve zihnimde Nanny Olga'nın aşağılayıcı bakışının bir görüntüsü beliriyor.

"Ona tokat attı. İki kez. Bunu duymamış olmana şaşırdım, *moy syn*," diyor Dimitri, sesi o kadar soğuk ki tüylerim diken diken oluyor.

Artur kaskatı kesilir.

"Neden buza ihtiyacı var?" diye sorar meydan okurcasına.

"Bir yıl önce bir araba kazası geçirdim ve bazı yerlerim iyi iyileşmedi," diyorum.

Maksim, kız kardeşine verdiği kucaklamayı bana vererek beni şaşırtır. Gözlerim doluyor, ama onun sırtını okşayıp Zoya'yı yanıma daha sıkı çekiyorum.

"Ne zaman yeni bir dadı alacağız?" Artur o kadar hızlı soruyor ki, zihnim onun konu atlamalarına yetişmekte zorlanıyor.

"Almayabiliriz," diye cevaplar

Dimitri. Artur'un yüzü öfkeden

kızarır. "Almalıyız!" diye talepte

bulunur.

Kocam, ünlü Rus suikastçı, oğluna meydan okurcasına kaşlarını kaldırır ve tek bir soğuk bakışla patlamasını açıklaması için onu zorlar.

"Onunla tanışalı..." parmağını bana doğru uzatır, "iki saat bile olmadı, ama şimdiden kardeşim ve kız kardeşim ona hayran kaldı. Kendi çocukları olduğunda bizi terk edebilmesi için ona aşık olamazlar," diye alaycı bir şekilde söyler.

Dimitri'nin bana gösterdiği ilgiyi sessizce lanetlerim, her saniyesinden zevk alsam da. İlk karısına bu kadar duygusal davranmamışsa, oğlunun bizim çocuklarımız olacağını varsaymasına şaşmamak gerek.

“Bunun için endişelenmene gerek yok, Artur. Sana asla başka bir kardeş vermeyeceğim.”

O kaşlarını çatınca, iç çekip Maksim'i kenara itecek kadar geriye yaslanıyorum, gömleğimi kaldırıp karnımdaki yara izlerini gösteriyorum. İçimi kaplayan duyguların karmaşasından parmaklarım titriyor.

"Fiziksel olarak çocuk sahibi olamam. Artık bunun için gerekli organlarım yok," diyorum.

Gövdemdeki farklı yara izlerini incelerken gözleri yuvarlaklaşır.

Bir an sonra, yüzündeki renk kaybolur ve gözlerinde dehşet belirir. Ardından pişmanlık gelir ve göğsümde panik hissederim. Onun kendini tiksime yoluna girmesine izin veremem.

"Olay olduğunda çok üzülmüştüm, ama şimdi iyiyim. Artık ailemde sen, Maksim, Zoya ve baban var. Bu, isteyebileceğimden çok daha fazlası."

"Kötü davrandığımızda bile mi?" diye sorar küçük bir sesle.

Şüphesizliğinin ardında gizlenen umut, kalbimi ikiye bölmek üzere. Başımı sallarım.

"Evet, kötü davrandığımızda bile."

Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce konuşmayı kesiyorum.

Artur kollarını beline doladı ve birkaç kez boşluğa bakarak gözlerini kırpı, sonra gözlerime baktı.

"Özür dilerim, Madam Camilla," der ve odadan kaçar. Kalbim acıyor.

Vücudumun her santimi de öyle, ama Maksim ve Zoya'yı kollarımda tuttuğum sürece, kendi karaciğerimi kesmeyi tercih ederim.

Dimitri, yastıklara özlemle baktığımı fark edince parlak mavi gözleri ışıldar. Belki de hepimiz birbirimize sarılıp birlikte biraz kestirmeliyiz.

Bir telefon acil bir şekilde titrer. Dimitri cebinden cep telefonunu çıkarır.

Yüzündeki ifade değişikliği çok ince olabilir, ama yine de anlıyorum. Az önce aldığı haberden hoşlanmadı. Bir terslik var.

Karnımda bir düğüm oluşuyor.

BÖLÜM 18

Dimitri Volkov

Kendi çocuklarıma kıskançlık duyacağımı hiç düşünmemiştim, ama şimdi burada durmuş, Camilla'nın beni Maksim ve Zoya'yı kucakladığı kadar sıkı kucaklamasını diliyorum.

Gözleri yastıklara kayıyor. Yorgunluk onu sarmış durumda. Buz torbaları uzuvlarında hisırdarak kıvrılıyor.

Telefonum cebimde önemli mesajlar için ayarladığım ritimle titriyor, ben de onu çıkarıp mesajı kontrol ediyorum.

Giorgio'nun uzman hacker eşi, Feliks'in şehirdeki adamlarını harekete geçirdiğine dair işaretler bulmuş. Kardeşim bencil, entrikacı bir piç olduğu ve sadece kendine fayda sağlayacak şeyler yaptığı için boşlukları kolayca dolduruyorum.

Kulübün dışında duyduğum iki adamı aldığımda umursamamıştı, çünkü onlar hiçbir şey bilmiyorlardı, ama askerlerimin bir saat önce yakaladığı üçü, benim bilmemi istemediği bilgilere sahip olmalı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Camilla.

"*Da, sólnyshka*. İş yarın da yapılabilir. Birkaç dakika daha oturup dinlen, sonra buz torbalarını çıkaracağım ve yatağı hazırlayacağım," diyorum.

Bu gece karımla baş başa vakit geçirme ayrıcalığına sahip olamayacağım, ama umurumda değil. Gözlerinden parıldayan minnettarlık kararımı pekiştiriyor ve ağrıyan testislerimi görmezden gelmeme yardımcı oluyor.

Omuzlarını gevşetir. Maksim'i onun yanına götürürüm, onu masum mutluluklarla çevrelerim ve atıştırmalıkların ve içeceklerin kolayca ulaşılabilir olduğundan emin olurum, sonra salona geçerim.

Kayınbiraderime bilgiyi aldığımı onaylayan bir cevap gönderir, önerdiği plana katılıyorum ve telefonumu cebime koyup

ve salona doğru yola çıkmadan önce.

Ev güvenliği zilini çaldı, ben de ön kapıya yönelip yemek siparişini aldım. Onu mutfığa taşıırken, lezzetli kokular evin her yerine yayıldı. Küçük ayak sesleri yere vurarak bana doğru geliyordu. Maksim mutfığa kayarak girdi.

Onu, masaya yiyecekleri yaymak ve tek kullanımlık servis takımlarını hazırlamak için yardım etmesini rica ettikten sonra, Camilla'nın yanına dönmeden önce kardeşini getirme görevini ona veriyorum. Zoya pantolonunun dikişine tutunup parmağını emiyor, ben de tepsiyle onları koridorda takip ediyorum.

Artur'un sessiz, Maksim'in ise her cümleinin sonunda esnemesiyle sakin geçen akşam yemeğinin ardından, Camilla Zoya'yı da yanına alıp ana yatak odasına giderken ben de çocuklarla ilgileniyorum. Sonunda yataklarına yerleştiklerinde, kapılarını aralık bırakıp, artan yemekleri kaldırıyorum ve evdeki tüm tavan ışıklarını kapatıyorum.

Camilla ve Zoya çoktan battaniyenin altına kıvrılmış yatıyorlar. Hızlı bir duş alıp temiz bir eşofman giydikten sonra, ben de yatağa yatıyorum.

Önceden olduğu gibi değil, yorganın altına girip yatağın ortasına doğru kayıyorum. Camilla başını çevirip parmaklarını benimkine dolayarak uykulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. Zoya, yüzünü Camilla'nın yanına dayayarak çok sevimli bir şekilde horluyor. Bacağı seğirip karımın kalçalarının üzerine düşüyor. Her zaman yanında olan doldurulmuş hayvanı Camilla'nın göğsünden çekip koluma yaslayarak bana daha da yakınlaşıyor.

Camilla memnun bir nefes alır ve yorgunluktan uykuya dalar.

Tüylü hayvandan tanıdık bir koku - Anastasia'nın imzası olan parfümü - yayılır ve beni acı tatlı bir nostaljiyle doldurur, ama zihnim yanımda kimin yattığının farkındadır.

Zihnimi sakinleştirip vücudumdaki her kasımı gevşeterek, en sevdiğim insanlar güvenli bir şekilde yanımda iken kendime ihtiyacım olan dinlenmeyi sağlamaya çalışıyorum.

Birkaç dakika sonra, Maksim, bulanık gözlerinde korku ve şaşkınlıkla odaya girer.

"Baba? Neredeyiz?" diye Rusça mırıldanır, hala yarı uykulu.

Battaniyenin kenarını kaldırırım. Koordinasyonsuz hareketlerle yatağa tırmanır ve dramatik bir iç çekişle yastığa yığılır.

Geçen yıl çok şey değişti. Daha iyiye doğru.

Camilla olmasaydı, küçük çocuklarımdan bana sarılıp yatmasının ne kadar tatmin edici olabileceğini asla bilemezdim.

Benim yaralarımı veren şiddeti ben seçtiğim için, onun yaralarını başkaları zorla açtığı için aynı şey değil, ama onun giyinme odasındaki cesareti, ailemden uzak durarak ne kadar aptalca davrandığımı fark etmemi sağladı. Çocuklarım benim en iyi yanlarımı hak ediyorlar. Onlara fiziksel sevgiyi esirgemek, hiç başlamam gereken bir işkence biçimidir.

Farkında olmadan açtığım yaraları iyileştirmek uzun bir yol olacak, ama çocuklarımın benden ihtiyaçlarını çekinmeden almalarını sağlayacağım.

İnce bir siluet koridorun gece lambasını engelliyor. Artur, bir elinde yastığı, diğer elinde battaniyesiyle kapının eşiğinde duruyor. Tek kelime etmeden odaya girip yatağın yanındaki yere oturuyor.

Onu en çok inciten benim. Omuzlarında birçok beklenti var, ama bu benim sevgisizliğimin mazereti olamaz. Aksine, onunla daha fazla zaman geçirmeliydim. Bunun yerine, babası ve oğlu arasındaki bağ benim yüzümden zayıfladı.

Bu, ailemizdeki rollerimizi düzeltmenin ilk adımı.

Gururu onu yatakta değil yerde yatmaya itmiş olsa da, odaya girecek kadar bize güvendiği için mutluyum. Adımlar, ne kadar küçük olursa olsun, ilerlemedir.

Anastasia öldüğünden beri hiç bu kadar rahatlamamıştım, rahat bir uykuya daldım. Gece yarısı Maksim tualete giderken Artur'un üzerine bastığında, kardeşlerin kavgasını fark edecek kadar uyandım, sonra yetişkin hayatımda hiç bu kadar iyi uyumamıştım.

Sabah erken ve kaos içinde başlar, çünkü Maksim, şişeleylebilseydik tüm New York şehrine yetecek kadar enerjiyle uyanır. Camilla'ya bugün kız kardeşini ziyaret edeceğimizi söylediğimde, gözleri heyecanla parlar.

Camilla ve ben çocukları idare etmekte zorlanıyoruz. Artur oldukça düzenli bir çocuk ama Maksim o kadar özgür ruhlu ki, görevine odaklanmakta zorlanıyor. Zoya kahvaltı boyunca Camilla'nın peşinden gölge gibi dolaşıyor, ama sonra önce Artur'a, sonra Maksim'e yapışıyor. Odanın diğer ucundan bana baktığında, elimi sakallarımın üzerinde gezdiriyorum ve çocuklarımın beni giyinmeden önce görmelerine asla izin vermediğimi fark ediyorum.

Ben katı, resmi bir pisliktim.

Camilla'nın kahkahası beni düşüncelerimden koparıyor. Maksim'in coşkusuna karşılık verirken, omuzlarına dökülen dağınık saçlarıyla muhteşem görünüyor.

Zoya, Maksim'in yanından Camilla'nın yanına geçerken n odaya doğru bakıyor.

İgdlerimi takip ederek kahvemi tezgahın üzerine bırakıp ona elimi uzattım. Peluş hayvanını dirseğinin altına sıkıştırıp minik yumruğunu parmağıma doladı.

Onu evin içinde gezdirerek, köőelerde kimse saklanmadığını gösteririm. Bu atı altında yaőayan herkesi zaten tanıdığını fark edince, omuzlarındaki gerginlik kaybolur ve evin içinde kendi başına dolaşmaya başlar, ama yine de sık sık herkesi kontrol eder.

Camilla, gün için yıkanmak ve giyinmek üzere ana banyoya gittiğinde, Zoya hemen arkasından gider. Kırk beş dakika sonra, gözlerinde ıőıltılar ve birbirine uyan sa modelleriyle çıkarlar. Camilla, Zoya'ya biraz allık ve dudak parlaticısı bile sürmüştür.

Onlar, şimdiye kadar gördüğüm en değerli manzara.

Artur ve Maksim'in güne hazır olduklarından emin olduktan sonra, sıra bana gelir ve ana banyoya girerim. Testislerim ağrıyor, ama duőta mastürbasyon yapma fikri pek çekici gelmiyor, bu yüzden hızlıca yıkanıp, rahatlamadan banyodan ıkarım.

Kapı zili çalarken, tabancamı belimdeki kılıfa sokuyorum. Takım elbise ceketimi giyip kol dğmelerimi takıyorum, sonra giyinme odasından çıkarken ayakkabılarımı giyiyorum.

Giorgio'nun sesi koridordan geliyor.

Maksim'in nefes nefese kalması ve heyecanlı gevezelikleri evin her yerine yayılıyor. Kendime hoőėrl bir glmsemi izin veriyorum ama oturma odasına girerken tarafsız bir ifade takınıyorum.

Artur ve Tristan birbirine yakın durmuş, saatlerini karőılaőtırırken Maksim etraflarında zıplıyor.

Giorgio ve eőı Aurora, giriş salonunda duruyorlar, çocuklar onların evin içine girmesini engelliyor, ama ikisi de rahatsız görünmüyor. Aurora'nın kardeőı ve benim en büyük ocuğumun hızlıca arkadaő olmalarını eğlenerek izliyorlar.

Camilla ve Zoya sehpanın yanında duruyorlar, Zoya parmağını ağzına sokmuş, kucağında peluş oynucağıyla Camilla'nın bacaklarının arkasına saklanmaya alıőıyor.

Giorgio, ocuklarıma arabamda bakmayı teklif ediyor. Kabul ettiğimde, Camilla bana şüpheci bir bakış atıyor.

O haklı. Kardeşi ve ben bunu koordine ettik, böylece onunla baş başa konuşmak için biraz zaman kazanabilecektim.

Aurora, Zoya'yı Camilla'dan uzaklaştırmak için öne çıktığında, Zoya tamamen onun bacaklarının arkasına saklanır. Maksim, Zoya'nın yeni becerisini övünerek durumu kurtarır: kendi başına koltuğuna tırmanmak. Artur, yeni üvey annesi ile benim aramda bakışlarını gezdirir, sonra yeni arkadaşının yanından ayrılır ve Zoya'nın elini tutar.

"Birlikte gideceğiz," diyor Rusça. Zoya, Camilla'ya kocaman gözlerle bakıyor.

"Beş dakikadan az bir sürede orada olacağım. Sensiz gitmeyeceğim, Zoya," diyor Camilla.

İki cümleyle Zoya'nın korkularını giderir ve kızım, ona güvenerek ve arkasına bakmadan kardeşini takip ederek beni şaşırtır.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, Camilla omuzlarını dikleştirip benim çok sevdiğim cadaloz kişiliğiyle önüme çıkar.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Feliks büyük bir saldırı hazırlığı yapıyor. Sen diğer kadınlar ve çocuklarla birlikte en güvenli yer olan Russo binasında kalacaksın," diyorum.

"Ama..."

"Seni arayacağım ve saldırganları telefonla teyit edebilirsin," diye sözünü kesiyorum.

Kaşları endişeyle çatılır.

Ellerimle yüzünü çerçevelerim ve savunmamı bırakırım, içimi kemiren çaresizliği görmesine izin veririm. Çocuklarımızın büyümesini izlerken onun yanında onlarca yıl geçirmem gerekiyor.

"Senin ve çocuklarımın güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Kardeşimin birçok takipçisi var. Kardeşin ve Nico Russo bizim tarafımızda olsa bile, bu kolay bir mücadele olmayacak."

Gözlerini kırıştırır. Yutar. Burnundan nefes alır.

Çenesini kaldırıp kaşlarını kaldırdığında, onun mükemmelliği kalbimi sızlatır.

"Bize geri döneceksin, Dimitri Volkov. *Capisci*?" diye sorar.

Başparmağımı alt dudağına sürer ve başımı sallarım. O öfkeyle nefes alır ve bileklerimi tutar.

"İntikam almak istiyorum, ama sana daha çok ihtiyacım var. Çocuklarının sana ihtiyacı var. Seni durdurmaya çalışmayacağım, kiminle evlendiğimi biliyordum, ama bana bir gelecek vaat edemezsin

Özellikle de çocuklar ebeveynleri olmadan dağıldığında hayatta kalamam. Bu beni gerçekten öldürür."

"Onları şimdiden sevdin, değil mi, *sólnyshka*?" diye hayretle soruyorum.

"Evet, seviyorum. Tüm kalbimle. O yüzden işini hallet ve sağ salim geri dön. *Anladın mı?*"

"*Da*, Camilla. Senin ve çocuklarımız için bunu yapacağım," diye yemin ederim.

Yüzünü yüzüme yapıştırıp bana sarılır. Titrediği için onu kollarımın arasına alırım ve bir anlığına onun tatlılığını içime çekerim, ama o geri çekilir ve elini elime sokar.

"Güzel. Gidelim," diyor.

Onu arka koltuğa götürdüm ve kemerini takarken, direksiyona geçmeden önce ona tekrar yaklaşmak için bir bahane yarattım.

O beklemeden dönünce, arka aynadan endişeli gözlerle bana bakar.

"Nico Russo, varışımızı zamana yaymamızı istedi, bu yüzden yaklaşık on dakika dolambaçlı yoldan gideceğiz," diyorum.

O başını sallar. Onun güveni beni şaşırtıyor.

Dikkatimi yola veriyorum, çünkü adamlarım ve Giorgio'nun iki ekibi daha yanımızda ve arkamızda olsa da, sokaklar tam bir tımarhane gibi. Otoyol bile çılgın sürücülerle dolu.

Beklenmedik bir yol çalışması beni dolambaçlı yoldan gitmeye zorladığında, duyularım keskinleşir ve tüylerim diken diken olur.

Barikatlar bizi tek şeride sıkıştırınca tedirginliğim artar.

Çarpışma sesi ve metalin gıcırdaması dikkatimi arkamdaki araca çeker. Sergei, arkadaki kamyon onu ileri ittiği için SUV'sini bizimkinden uzaklaştırmaya çalışırken direksiyonu yana kırar ve yüzü odak noktasına gelir.

Sağa kırıp gaza basarım, ama çok geç. Bizim tamponumuza çarpar. Döneriz.

Arabanın yan tarafı üst geçidin beton bariyerine çarpar. Kafamla yan camı kırarken, kafatasımı delip geçen kör edici bir acı hissediyorum.

Dünya odaklanıp odaklanmıyor. Parçalanmış lekeler görüşümün önünden geçiyor.

Maksim arka aynada ağlıyor. Camilla ona eğiliyor ve Zoya'nın koltuğuna uzanıyor. Şakağından kan akıyor.

Gözlerimin önünden ışık şeritleri geçiyor. Geniş omuzlar görünüyor ve erkeksi kollar Artur'a uzanıyor.

Vücudum hareket etmiyor.

Camilla'nın başı ve omuzları birdenbire ortaya çıkar. Adamın elini o kadar sert ısırır ki, kan Artur'un üzerine fişkirir.

Uyuşukluğum korkunç bir acı dalgasıyla sona eriyor, ama kollarım çamurda sıkışmış gibi tepki veriyor.

Adam küfürler savurur ve Camilla'yı saçından yakalar. Camilla orta konsolun üzerinden sürünür, ısırığını sıkılaştırır ve yabancı onu arabadan dışarı sürüklerken Artur'un ellerini itekler.

Kalçasını sert bir şekilde yere çarpmış olmasına rağmen kapıyı tekmeleyerek kapatınca, en büyük çocuğum için kendini feda etmek istediğini anlıyorum.

Çaresiz bir öfke damarlarıma doluyor. Kapım barikatın önünde olduğu için aracın benim tarafımdan çıkamıyorum, bu yüzden kemerimi çözüp arabanın içinden kıvrılarak geçiyorum, dar alanda bedenimin büyüklüğüne lanetler yağıdırıyorum ve Artur'un yakalayan ellerini, sözleri kafama dank edene kadar itiyorum. Yüksek, korku dolu bir sesle ana dilimizde konuşan Artur'un yalvarışları kalbimi parçalıyor.

"Baba, gitme! Korkuyorum ve hazır değilim. Gidemezsin. Burada kal. Lütfen."

Ellerini ellerimle kavrayıp çenesini tutuyorum.

"Kimse hazır değil, *moy syn*, ama cesur olmalıyız. Arkaya tırman. Kardeşlerinin kemerlerini çöz. Onları yere sakla. Onları koru, Artur. Ben seni koruyacağım, *tamam mı?*"

Moya sólnyshka tek başına tehditle yüzleşirken geçen her milisaniye bin yıl gibi geliyor. Çocuklarımı bırakmak bana acı veriyor, ama Camilla'nın bana ihtiyacı varken kalamam.

Net talimatlarla döngüsünden çıkan oğlum, ellerini yumruk yapıp başını sallar. Kapıya uzanırım.

Bir vücut kapıya çarpar. Adam arabanın dışından kayarken arkasında kırmızı bir iz bırakır. Maksim'in çığlıkları yükselir.

Camilla geriye doğru sendeler, dizlerinin üzerine çöker ve kusar. Elindeki bıçak kanla kaplıdır.

Feliks, iki adamla birlikte siyah bir SUV'nin arka kapısından inerken gözlerim onunla buluşur.

Kalbim ve ruhum Camilla'ya arkasına bakması için çığlık atıyor. Kapı kolunu çekip omzumla itiyorum. Ceset kapıyı engelliyor. Artur ona bağırıyor ve gücünü ödünç veriyor.

Camilla Şok içinde başını kaldırır, Artur'un bakışlarıyla karşılaşır, sonra omzunun üzerinden ona bakar.

Tekrar itiyorum.

Ceset yuvarlanır ve kapı ardına kadar açılır. Çok geç.

BÖLÜM 19

Camilla Volkov

ARTUR'UN SESİ KULAKLARIMDA ÇINLAR.

Anne, hayır!

Beni kastetti. Bana anne dedi. Benim için bağırdı.

Gözleri, mavi gözlü ve sarı saçlı, iri yarısı, yaralı bir canavara yöneldi.

Feliks Volkov. Beni dövüp tecavüz eden adam. Ölüm için yalvardığımda gülen adam. Adamları bana zarar verirken beni izleyen ve tutan adam.

Kocamın bakışlarından kaçmak için zafer dolu sırtışını bana çeviriyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Korkudan donakaldım, o benim ensemini tuttuğunda derimin altında gezinen parazitlere rağmen kıpırdayamıyorum.

Beni ayağa kaldırır ve bileğimi tokatlar. Beyaz sıcak bir acı ön koluma saplanır ve omzuma yayılır. Bana yaptığı tüm korkunç şeyler zihnimde tekrar tekrar oynar, beni karanlık ve umutsuzluk dolu bir dünyada hapseder. Dimitri'nin bana verdiği bıçak asfalta düşer ve beni anımsamalarımın çıkarır.

Feliks, arabanın kapısı açıldığında beni insan kalkanı olarak kullanarak arkamdan boğazımı yumruğuyla sıkıştırır.

Kalbim Dimitri'ye kaçmasını haykırıyor. Sürücü koltuğuna geri dönüp, değerli çocuklarını buradan çok uzaklara götürmesini. Ailesinin iyiliği için beni unutmasını. Kaçıp bir daha geriye bakmamasını.

Artur'u geri itip kapıyı kapatırken berrak mavi gözlerinden yayılan ölümcül öfke beni rahatlatır.

Çocuklarını tehlikeden uzak tutmam ne kadar önemli olsa da, içimdeki küçük, çaresiz bir parça onun kalması için yalvarıyor. Ölüm meleğim için acı çekiyorum.

Soğuk bir daire — bir tabancanın namlusu — şakağıma bastırılıyor.

Kanlı pencereden Artur'un arka koltuğa tırmanışını izliyorum. Kardeşlerinin kemerlerini çözüyor ve onları yere indiriyor. Gurur ve endişe içimi kaplıyor.

Feliks kıkırdar ve beni geri çekerek göğsüne yapıştırır. Boğazıma safra yükselir. Kokusu beni boğar.

Dimitri, buz gibi, pürüzsüz ses tonuyla kabuslara dalmamı engelliyor. Rusça konuşuyor, ama sesindeki tehdit ve kardeşinin boğazımı sıkkan yumruğuna bakarken yüzündeki nefret, bir sonraki sözlerinin "*karımdan ellerini çek*" gibi bir şey olacağına emin olmamı sağlıyor.

"Uberi lapy ot moyey zheny."

Feliks gülerek boğazımı sıkarken, ellerimi yanlarımdan gevşetip kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Parmaklarını şah damarıma batırıp beni kendisiyle birlikte geriye doğru sürüklerken başım dönüyor.

Spor ayakkabılarımdan altında cam parçaları çıtırdıyor ve lastik parçaları dengemi bozuyor.

"O senin olmadan önce benimdi," diyor Feliks, ağır aksanlı İngilizcesiyle.

Çenesini bir anlığına başımın üstüne koyar, bu hareketle benimle alay eder ve benden ne kadar büyük olduğunu vurgular.

Dimitri hırlar ve öne çıkar. Feliks tsk tsk diye ses çıkarır ve silahının namlusunu şakağıma o kadar sert bastırır ki, ben irkilirim.

"Silahlarınızı Grisha'nın ayaklarının önüne atın," diyor Feliks, başını solumuzdaki adama doğru eğerek.

Görüş alanımın sağ köşesinde büyük bir aracın tamponu belirir. Bir yığın silah — tüfekler, levye ve birkaç tane gülünç derecede uzun bıçak — bagajın içine sıkıştırılmış halde durmaktadır. Çok uzaktalar. Hızlıca kullanmak için çok büyükler. Tek elle sallamak için çok ağırlar.

Yığının altından bir tornavida sapı çıkıntı yapıyordu. Bakışlarımı tekrar Dimitri'ye çevirdim.

Tabancası yolun üzerinde kayıyor. Kafasını hafifçe sallayarak anladığını belirtiyor ve beni aceleci fikrimden vazgeçirmeye çalıştığını bilsem de, onun kardeşiyle gitmektense ölmeyi tercih ederim.

Feliks beni geriye doğru çeker. Başım dönüyor ve parmaklarım karıncalanıyor.

Dimitri ikinci bir tabancayı, ardından iki bıçağı ve bir ninja yıldızı gibi görünen bir şeyi fırlatır.

Şaşkınlıkla yutkunuyorum. Silah taşıdığını biliyordum, ama bu kadar çok olduğunu fark etmemiştim.

Hepsi yere düşerse bize bir faydası olmaz.

Sonunda uzaktan siren sesleri duyulur, ama trafik tıkalı olduğu için çok geç kalacaklar ve yakındaki silah seslerinden, Dimitri'nin bizimle getirdiği adamlar kendi savaşlarını veriyorlar. Diğer yolcular çığlık atıp siper arıyor, bazıları yaya olarak üst geçitten kaçıyor.

Dimitri ellerini kaldırır, avuç içleri bize doğru bakar. Feliks alaycı bir şekilde gülümser ve Grisha'ya kocamı aramasını emreder.

Ben tampona doğru kayıyorum. Feliks beni boğuyor. Oksijen için çaresizce elinin arkasını tırmalıyorum. Karanlık beni kaplamadan milisaniyeler önce, parmaklarını gevşetiyor. Nefes nefese soluyorum ve öksürüyorum.

"Yakında bu arabanın arkasında seni becereceğim, *shlyukha*, ama önce kocanı ve üvey çocuklarını öldüreceğim. Sapık olabilirim, ama ev yıkıcı değilim," diye alay eder Feliks.

İçimde içgüdüsel bir çılgınlık yayılır. Başka bir kişi kontrolü ele alır.

O, kızına şaplak attığı için dadıyı tokatlayan benim bir versiyonum. Oğluna dokunduğu için bir adamı ısırıp bıçakladı. Ortanca çocuğunun bir saniye bile zorluk çekmesini görmektense kendi kolunu kesmeyi tercih ederdi.

"Hayır,"

diyorum.

Feliks alaycı

bir şekilde

gülüyor.

"Hayır ne, *suka*?"

Dimitri'nin berrak mavi gözlerine bakıp sııttım. Yüzü karardı ve tüm vücudu gerildi.

Başımı geriye eğip işkencecime kaşlarımı kaldırıyorum. O da kaşlarını çatıyor. Tabanca şakağımdan kayıyor ama en küstah bakışımı onun sefil soluk gözlerinin derinliklerine yöneltiyorum.

"Bugün tek mahvolan sensin," diye hırlıyorum.

Vücudumdaki tüm gücümü kullanarak, hamle yapar, yığından tornavidayı çeker ve çeviririm. Kafatasımdan bir silah sesi patlar, ama Loretta'nın bana verdiği tek savunma dersine dayanarak daha sert vururum. Metal, Feliks'in midesine saplanır. Daha derine batırırım.

Kızıl bir yağmur üzerime yağar. Ellerimi kaplar, giysilerimi ıslatır ve yüzüme sıçrar.

Feliks sırt üstü betona çakılır. Boğazı kesiklerle doludur. Yüzünün yarısı gitmiştir, yerine kanlı kurşun delikleri vardır. Ona tükürürüm ve eskiden şakakları olan yerden kanın sızmasını soğukkanlılıkla izlerim.

Demir bir bant karnımı sarıyor ve beni yerden kaldırıyor. Dimitri'nin SUV'nin yan tarafında yansımalarını görene kadar tekmeliyor ve çırpınıyorum. Dimitri bir koluyla kanlı bir kadını taşıırken, diğer koluyla tabancasını ateşliyor. Arka kapıyı açıyor ve beni içeri atıyor, sonra kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna atlıyor.

O vitesine geçerken beynim aşırı hızda çalışmaya başlar.

"Çocuklar!" diye bağıriyorum ve o ileri doğru manevra yapıp enkaz halindeki aracımızın yanına park ederken kapıyı tutmaya çalışıyorum.

"Onları al, *sólnyshka*," diye homurdanır ve arabadan atlar.

Ben kapıyı çoktan açmışım ve bir ayağım yerdeydi. Artur bıçağını bana doğru salladı.

"Gitmeliyiz. Hemen. Anladın mı?" diye soruyorum ona uzanırken.

"Mama Camilla?" diye soruyor.

Doğru. Kanlar içindeyim.

"Evet. Ben iyiyim, sen de iyisin. Hadi gidelim. Acele et," diye ısrar ettim.

Maksim'i bana doğru iter ve Zoya'yı kollarına alır. Maksim'in ne kadar büyük ya da ağır olduğu umurumda değil, onu kucağıma alıp SUV'ye taşıırım.

Dimitri arka kapıyı kapatır.

Artur bana Zoya'yı uzatır. Onu Maksim'le aynı koltuğa, arabanın ortasına yakın bir yere oturturum ve Artur arabaya binerken ikisinin de emniyet kemerini takarım.

Silah sesleri havada yankılanmaya devam ediyor, ama Dimitri onları yakındaki bir arabanın arkasına saklayarak uzaklaştırıyor.

Artur küfürler savurur ve sanki direksiyonun başına geçecekmiş gibi ön koltuğun arkasını tutar.

"Kemerleri tak ve kollarını onların kucağına koy," derim ve kapıyı çarparak kapatırım.

Maniğim doruk noktasına ulaşmışken, arabaya biniyorum, kapımı kapatıyorum ve vites kolunu geri vitesine takıyorum.

Yeni ailemi güvenli bir yere ulaştırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok. Buna Dimitri de dahil.

Geleceğimiz tehlikedeyken anılarım benim üzerimde hiçbir etkiye sahip değil.

Gaz pedalına basarım, son oturan kişi devasa biri olduğu için kırım koltuğun önünden sarkar, sonra Dimitri'nin arkasına saklandığı arabaya çarpmadan önce frene basarım.

Kocası yolcu kapısını açıp kendini içeri atana kadar, direksiyondaki kornaya ve kapının kilit açma düğmesine tekrar tekrar basmadan önce vitesi ileriye alıyorum. O kapıyı tamamen kapatmadan önce, gaz pedalına sonuna kadar basıyorum ve daha önce hiç sürmediğim gibi sürüyorum.

Arabanın kontrolleri ve hemen önümdeki alan dışında hiçbir şey yoktu, çaresizliğim odaklanmamı keskin bir alete dönüştürdü ve en sevdiğim insanları güvenli bir yere götürürken tüm dikkatimi dağıtan unsurları ortadan kaldırdı.

Trafik kaybolduğunda ve binaların yerine yeşil ormanlar caddeleri süslediğinde, yönümü bulmak için cadde tabelalarına bakıyorum ve Serenity'nin kendimi kestiğim ama akıl hastanesine gitmeden önce beni naklettiği hastaneye doğru gittiğimi fark ediyorum.

Tüm duyularım bir anda geri gelir ve direksiyonu o kadar sıkı tutarım ki parmak eklemelerim beyazlaşır.

Dimitri yanımda telefonla konuşuyor. Çocuklar arka koltukta gözleri fal taşı gibi açılmış, sessizce oturuyorlar.

Arka aynadaki yansımam bir korku filminden çıkmış gibi görünüyor.

Giorgio'nun sesi hoparlörden geliyor. Beynim heceleri kelimelere dönüştürmeyi reddediyor ve içimde aciliyet ve rahatlamanın tuhaf bir karışımı dolaşıyor.

"Onları tesisin yakınındaki hastaneye götürüyorum," diyorum.

"Bunu anladık, Cams. İyi iş çıkardın," diyor Serenity hoparlörden.

Sesi sadece hafifçe titriyor, ama bu benim kontrolümü kaybetmem için yeterli. Arabayı yoldan çekip park ediyorum. Kapı koluna uzandığımda Dimitri beni durduruyor.

Bir araba hızla geçer.

"Bu tarafa gel, *sólnyshka*. Arabada kal, *moi deti*," diyor.

Lastik gibi bacaklarımla onu takip ediyorum ve arka tampona yaslanarak kusuyor ve titriyorum.

Saçımı geriye doğru tutar ve sokakta son kusduğumda çıkmayanları dışarı çıkarırken beni rahatlatıcı sözlerle teselli eder.

Bir adamı öldürdüm. İki adamı.

İlki öfke ve acı içindeydi. Artur'a dokunduğu için onu bıçakladım.

İkincisi Feliks'ti. Ölümünün ana nedeni ben olmayabilirim, ama benim tornavida ile yaptığım doğaçlama olmasaydı, Dimitri o atışları asla yapmazdı.

Yavaş ya da yeterince acı verici değildi, ama acımasız bir tatmin beni sardı ve mide bulantımı sona erdirdi. Tükürdüm ve Dimitri'nin bana uzattığı mendille ağzımı sildim.

"Feliks öldü," diyorum.

"*Evet*, öldü," diye cevapladı.

"O gece diğer adam da oradaydı. O da öldü. Onu ben öldürdüm," diye manik bir yarı gülümsemeyle bitiriyorum.

"Harikaydın," diyor ölüm meleğim. Kalkıp ona dönerek bakıyorum.

Yüzümdeki pislige rağmen başparmağını yanağıma sürer. "İki tane daha," der.

Kafamı sallayıp omuzlarına uzanıyorum, ama takım elbisesinin hala ne kadar temiz olduğunu fark edince duruyorum.

Beni kendine doğru çeker ve öpmek için eğilir, ama ben başımı çevirip uzaklaşıyorum.

"Az önce kustum ve kanla kaplıyım. Duş almam lazım," diye açıklıyorum. "Umurumda değil," diye homurdanıyor.

"Benim umurumda. Herkesi doktora muayene ettirip temizleyelim, sonra beni öpebilirsin," diye talep ediyorum.

O da pes eder ve beni arabaya götürür. Arka kapıyı açmasını engellerim ve beni öne oturtmasını işaret ederim.

"Çocukları korkutmak istemiyorum," diyorum. Gözlerindeki acımasız bakış yumuşuyor.

"Onlar senin yaralandığından endişeleniyorlar, senden korkmuyorlar," diyor.

Boğazımda bir yumru oluşur, bu yüzden başımı sallayıp ilerlerim. O da pes eder ve beni yolcu koltuğuna oturtur.

"Annem iyi mi?" diye fısıldar Maksim.

Titrek nefesim dünyayı ikiye bölecek kadar yüksek geliyor. "Evet, Maksim, iyiyim. Sadece duş almam lazım," diyorum.

"Tanrıya şükür," diye hıçkırır.

Kalbim sıkışıyor. Zoya burnunu çekiyor ve parmağını emiyor. Dönüp ona kanlı yüzümü göstermeye cesaret edemiyorum.

Kısa bir an için Artur'un eli omzuma konuyor ve içgüdüsel olarak donup kalıyorum. Bana hafifçe vurup geriye yaslanıyor.

Dimitri bizi hastaneye götürür ve oraya vardığımızda Giorgio, Aurora, Tristan, Fiero ve Loretta en az yirmi askerle birlikte oradadır.

Ayağa kalktığımda dizlerim titriyor, ama arabanın tavanına tutunup irademle dengemi koruyorum. Zoya yine burnunu çekiyor ve onu göğsüme sıkıca sarılmak istiyorum, ama kuruyan kan yüzümde ve boynumda yapış yapış bir his bırakıyor.

Acil servise grup olarak giriyoruz. Ayak bileğim ve kalçam kötüleştince tekerlekli sandalyeye binmeyi kabul ediyorum. Hemşireler bizi VIP odasına götürüyor, ama çocukların önünde bir doktorun beni muayene etmesini istemiyorum, bu yüzden yan odayı istiyorum.

Dimitri gözlerimi inceledi, sonra başını salladı ve benimle gelmek istercesine bir adım attı. Elimi kaldırarak dur işareti yaptım.

"Loretta benimle gelebilir. Sen çocuklarla burada kal," diyorum.

Gözlerini kısarak hoşnutsuzluğunu gösterir, ama başını sallayarak razı olur.

Çok yorgun olduğum için, eşiği geçtiğimiz anda kendimi koparıyorum. Loretta beni yan odaya itiyor ve son birkaç ayda güvenmeyi öğrendiğim doktora bugünkü olayı kısaca anlatırken yargılamadan bekliyor. Doktor birkaç ağrı kesici ilaç öneriyor ama NSAIDS hariç hepsini reddediyorum.

Bu gece karar verme yeteneğimi etkileyecek hiçbir şey istemiyorum. Geçmişimin beni kontrol etmesine izin vermeyi bıraktım. Eve döndüğümüzde Dimitri'nin her anlamda gelini olmaya karar verdim.

Evim şehir evi değil. Bir yer değil. En çok sevdiğim insanlardan oluşan bir grup: ailem, bulduğum ailem ve arkadaşlarım.

Bir hemşire plastik bir tekerlekli sandalye getirir. Ona geçirim ve Loretta'nın beni duşa götürmesine izin veririm.

Soğuk suyun başımı yıkamasını beklerken, en kötü kirler giderden akıp gidene kadar kıyafetlerimi çıkarmayı bekledim.

Loretta sıcaklığı ayarlıyor. Buhar yükseliyor.

Birkaç dakika sonra suyu kapatıyor ve bana bir havlu uzatıyor. Cildim açık pembe renkte parlıyor. Bana verdikleri önlüğü giyiyorum ve yüzümü ve saçımı olduğu gibi bırakıyorum, diğer odaya dönüp makyaj yapmak için sabırsızlanıyorum.

Loretta beni VIP süite götürdüğünde, Zoya inatla banyonun önünde duruyor ve kimseyle içeri girmek istemiyor. Beni görünce gözleri umutla parlıyor. Ona elimi uzatıp hızlıca yıkanması için içeri götürüyorum ve mahremiyet için kapıyı kapatıyorum.

Oyuncak hayvanını almama izin vermiyor, bu yüzden o gömleğini değiştirirken kucağında duran oyuncağın üzerindeki kan lekelerini siliyorum. Kumaşı yerine yerleştirirken yüzündeki gururlu ifade beni hayrete düşürüyor. Ters giyinmiş olsa da, değiştirmesini önermiyorum. Eğer bu, ilk kez kendi başına giyinmesine izin verilen an ise, onu cesaretini kırmak istemem.

Alnını öpüyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekiyorum. Birlikte olduğumuz anın tadını çıkarıyoruz ve o, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istercesine çenemi okşuyor. Ona bir kez daha öpücük verip odaya geri götürüyorum.

Doktor, Dimitri'nin beyin sarsıntısı için testler ister. Kocam kadını başından savmaya çalışır, ama ben parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip tüm testleri yapmasını söylerim.

Bir saatten az bir süre sonra, çocuklar hemşirelerin sehpayaya koyduğu dört tepsilik yiyeceği yedikten sonra kanepede uykuya dalmışken, doktor bize kalıcı bir semptom olmayacağını garanti eder.

Korkularım azaldığı için, erkekler ağır işleri yaparken Aurora ve Loretta'nın eşyalarımızı toplamasına izin verdim. Dimitri, Zoya'yı tekerlekli sandalyede kucağıma koydu. Bir an uyandı, bana sarıldı ve tekrar uykuya daldı. Artur gözlerini ovuşturdu ve Tristan ve Aurora'nın peşinden sendeledi. Maksim babasına sarıldı ve Dimitri'nin omzuna salya akıtarak horlamaya başladı.

Sorunsuz bir şekilde şehir evine varıyoruz ve günün ortasında olmasına rağmen Zoya'yı Artur'un yanındaki yatağa yatırıyoruz. Kapıyı kapatmadan önce üçü de derin bir uykuya dalmışlar.

Dimitri bana dokunmadan beni duvara sıkıştırır. "Bana bir öpücük borçlusun, *sólnyshka*," diye fısıldar.

Onun ensesini tutup aramızdaki mesafeyi kapatırım, içimdeki acıyı dindirmek için çaresizce ve ruhlarımız birbirine bağlı olduğu kadar bedenlerimizi de birbirine yaklaştırmak için hevesle.

Dilini ağzıma sokarken, nefis kokusu burnumu doldurur. Onu yutarım ama hala daha fazlasını isterim. Beni çılgınlığımdan çıkarmak için dilimin ucunu tam da yeterli basınçla ısırır.

Tıslayarak geri çekiliyorum. O da kıcımlı tutup ayaklarımın yerden kalkmasını sağlıyor.

Elleri ilk kez kıcıma dokunduğunda içimi bir korku kaplar, ama o benim duyularımı doldururken, kabuslarımı kovar ve ensesini daha sıkı tutarım. Bacaklarımı beline doladığımda ve amımı karnına sürttüğümde ağzıma iner.

"Seni tatmam lazım," derim.

O gülümser ve kulak mememi ağzına alır, sonra dönüp koridora doğru yürür.

"Ne zaman istersen ağzını bana koyabilirsin, *sólnyshka*, ama bu gece önce dilimle kraliçemi tapacağım," diye fısıldar.

Tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı onun sakallı çenesine sürüp ağzının köşesini yaladım. Onun düşük inlemesi kemiklerimin derinliklerinde titreşti. İçim sıkıştı.

Acı hissetmiyorum. Göğsümde endişe oluşsa da, külotumun ıslaklığına hayret ediyorum.

Her yeri çok büyük ve ben neredeyse bir buçuk yıldır seks yapmadım. Ayrıca, aylarca süren iyileşme süreci zihnimin bir köşesinde ağır bir yük olarak duruyor, ama onu daha önce hiç başka bir erkeği istemediğim kadar istiyorum.

"Dimitri," diye mırıldanıyorum, o dilinin ucuyla çene hattımı okşarken içimi elektrik gibi bir his kaplıyor.

Ana yatak odasına girip kapıyı arkamızdan kilitliyor, sonra saçlarımı avucuna alıp yüzümü geri çekerek beni inceliyor.

"Evet, *sólnyshka*?" diye soruyor. "Seni seviyorum."

Bu sözler kalbimin derinliklerinden ağzıma dökülür, ben onları yakalayamadan. Gök mavisi gözlerinde saf bir mutluluk parlar ve hayatım buna bağlı olsa bile bu sözleri geri almayacağımı anlarım.

Ölüm meleğim savunmamı aşarak beni daha güçlü bir kadın haline getirdi. Ben içimdeki şeytanlarla savaşırken bana sabır ve sarsılmaz destek verdi. Sesi beni kabuslarımdan kurtardı, çocukları ise bana bir amaç verdi.

"Ben de sana takıntılıyım Camilla," diye gürledi.

Gülüp kalçalarımı eğerek, sert penisine cinsel organımı sürtünce midem bulanıyor.

"Bu sözleri seviyorum, en çok duymak istediğim sözler olmasa da," diyorum.

Yatağın kenarında otururken beni kucağına alıyor. Topuklarımı arkasındaki yatağa dayayıp dizlerimle kaburgalarını kavrarken

devasa elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. Başparmaklarıyla yüz hatlarımı okşuyor, yara izlerimde uzun süre kalıyor.

"Seni seviyorum Camilla. Her şeyini. Yara izlerini, kırılganlığını, inatçılığını ve direncini. Senin her parçanı seviyorum," diyor.

Gözlerimden mutluluk gözyaşları akar, ama ağlamak istemiyorum. Bacaklarımın arasında atan ateşi ve onun bakışlarında gizlenen açlığı tatmin etmek istiyorum.

"Bu gece seks yapmak istiyorum," diyorum.

Uylukları kasılır ve alt dudağını ağzına çeker, sonra yumruklarını yatağa indirir.

"Aşkımızı ilan etmek seks yapmak zorunda olduğumuz anlamına gelmez, *sólnyshka*. Senin hızına göre ilerleyebiliriz," diye söz veriyor.

Kucağına amımı sürtünce, inliyor, dudaklarımı ısıyor ve parmak uçlarını saç derime bastırıyor.

"Ben okul çocuğu olmayabilirim, ama sana ihtiyacım var, Camilla. Eğer devam edersen..."

Bacaklarımı, dizlerim onun kışının iki yanındaki yatağa gömülecek şekilde kaydırıyorum ve kalçalarımı sallıyorum. Klitorisimden elektrik akımı geçiyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yavaş ol, Ca..."

"Hayır. Daha fazla beklemek istemiyorum," diye hırıldadım. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet. O kadar eminim ki, canım yanıyor, *mio marito*."

Kanımdaki ateş daha da kızıştıkça daha da pervasızlaşıyorum, ceketinin yakalarını o kadar sertçe çekiyorum ki düğmeler yere düşüyor ve sanki beni rahatsız etmiş gibi kumaşı omuzlarından itiyorum. O inliyor ve çaresizlikle beni öpüyor ama yumruklarını yataktan kaldırmıyor. Onun ellerinin üzerimde olmasını arzuluyorum ve ona tüm kalbimle güveniyorum, ama panik atak geçirip ivmemi kaybetmek istemiyorum, bu yüzden soyunup, korkusuzca paylaşabilmeyi dilediğim tüm vahşilikle onu öpüyorum.

Cildinin ve göğüs kıllarının dokusu beni büyülüyor ve sadece onunla yaşayabileceğim bir cesaretle onu keşfediyorum.

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıyorum, parmaklarımı onun sırtına yayıyorum ve beni soyarken ona rehberlik ediyorum, bu an inanılmaz derecede erotik. Bütün gücü elinde tutarken kontrolü bana veriyor, aç gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Soğuk havada meme uçlarım sertleşiyor. Düşlerimde gizlenen kabuslara rağmen onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum, kocaman ellerini göğsümde gezdiriyorum ve göğüslerimi avuçladığında inliyorum.

Anılarım beni rahatsız edince ellerini itiyorum. Ellerini omuzlarının üzerinde tutuyor ve dişlerini sıkarken burnundan nefes alıyor.

"Özür dilerim, ben..."

"Özür dileme. Ben seninim. Beni istediğin gibi kullan," diyor.

Gözlerindeki dürüstlük ruhuma merhem oluyor. Üstlerimiz çıplak ve pantolonlarımız açıkken, göğsümü göğsüne yapıştırıyorum ve kalbimden taşan özlemle onu öpüyorum. Açgözlü bir şekilde ağzımı ele geçirerek beni zevkin doruğuna çıkarıyor. Sert göğsü göğüslerimi düzleştirirken inliyorum.

Bekleyemeyecek kadar aç ve küçük çılgınlığımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış olarak ayağa kalkıp kalan giysilerimi çıkarırım, sonra Dimitri'nin pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından çekerim.

O tüm çıplak ihtişamıyla otururken gözlerimi ondan alamıyorum. Yara izleri ve dövmeleleri, zaten mükemmel olan bir tuvalin üzerine atılmış dekoratif boya gibi, ama bakışlarımın altında sertleşen penisi ağzımın suyunu akıtıyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, eklemelerim şişmiş ve ağrıyor, ama onu tatma ihtiyacım çok büyük. Ellerimi onun tabanına doladığımda ve onu ağzıma aldığımda, o tıslıyor ve inliyor.

Tadı muhteşem. Tuzlu, misk kokulu, erkeksi. Dilim ve dudaklarımla ona zevk verirken, bana verdiği güçten büyük keyif alıyorum.

"Yeter, *sólnyshka*, yoksa ağzına boşalacağım," diye homurdanıyor.

Uylukları kasılır ve penisi ağzımda zonklar. Geri çekilir ve onu bir patlama sesiyle serbest bırakırım. O inler.

Dizlerini dayanak olarak kullanıp ayağa kalkıyorum. Beni sırt üstü yatırıp üstüne çıkmama izin veriyor.

Yumrukları yanlarındaki çarşafı buruştururken, gözleri açgözlülük ve hayranlıkla üzerimde dolaşıyor.

Kalçalarına bacaklarımı açtığımda, gözleriyle ruhumu delip geçer.

"Yüzüme otur, *sólnyshka*. Önce senin tadını almak istiyorum," diye emreder.

Direnemeyerek emrini yerine getiriyorum ve o beni ağzıyla taparcasına öperken nefesim kesiliyor.

Orgazmdan hemen önce çekildiğimde homurdanıyor, sonra kalçalarını onun kalçalarının üzerine yerleştirip ıslak amımı onun penisinin alt kısmı boyunca kaydırduğımda tıslıyor.

Elektrik, klitorisimden kalbimin derinliklerine, parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar yayılır.

Penisinin başını girişime yerleştiriyorum. Uyluklarım yanıyor ve dizlerim ağrıyor, ama küçük adımlarla kendimi indiriyorum, onun muhteşem girişinin gerginliğinde nefes nefese ve titreyerek. Çarşafları parçalıyor ve müstehcen övgü sözleri mırıldanıyor.

Hiç bu kadar değerli hissetmemiştim. Hiç bu kadar kabul görmemişim. Hiç bu kadar sevilmemişim.

Benim için kendini tutuyor. Ben onun büyüklüğüne ve içimdeki şeytanlara alışırken sabırla beni desteklerken bana her şeyi veriyor.

Ter vücudumuzdan damlıyor. Güneş ışığı pencerelerden içeri giriyor ve odayı tavandaki ışıkların yapabileceğinden daha fazla aydınlatıyor. Yara izlerimiz keskin bir kontrast oluşturuyor, vücudumuz o kadar farklı ki, bir şekilde birbirine mükemmel uyuyor.

Ancak, aşağıya baktığımda, o benim içimde ancak yarıya kadar girmiş durumda. Nefes almakta zorlanıyorum. İçim ağrıyor.

"Daha fazla dayanamıyorum. Çok büyüksün," diye nefes nefese söylüyorum.

Erkeksi sırtışı içimi sıkıştırıyor, ikimiz de inliyoruz.

"Çok iyi hissettiriyorsun, *sólnyshka*. Bu fazlasıyla yeterli," diye mırıldanıyor. Bacak kaslarım yanıyor. Ellerimi göğsüne dayıyorum.

"Yardım et," diye
hırlıyorum. Kaşlarını
kaldırıyor.

Onun kocaman ellerini kıcıma yönlendiriyorum ve hayaletler bu anı mahvetmekle tehdit ederken titriyorum, ama onun gözleri beni şimdiki zamanda tutuyor. Yavaş, deneysel bir hareketle yukarı aşağı kaldırıyorum.

Çok güzel. Çok yoğun. Fazla ama yetersiz. "Yardım et,"
diye tekrar rica ediyorum.

"Elbette, *sólnyshka*. Neye ihtiyacın varsa," diye yemin ediyor.

Ellerini kıcıma koyarak beni kaldırıp indiriyor, hızı ve derinliği kontrol ediyor, ta ki dünya onun pürüzsüz, ıslak penisinin girip çıkması etrafında dönmeye başlayana kadar.

Bitişimde baskı oluşur. O beni indirirken kalçalarımı eğiyorum. Penisi içimdeki hassas noktaya çarpar.

Patlıyorum. İçim sıkışıp ıslaklık birleşmiş bedenlerimizin etrafına fişkirirken, tüm vücudumda havai fişekler patlıyor.

O küfürler savurur ve kalçalarını sarsar, o noktaya tekrar vurur ve beni imkansız derecede daha derin, daha yoğun bir orgazma ulaştırır.

Benim içimde boşalırken yüzünde coşku belirir, penisi titrer ve ucu fişkirir. Sıcaklık içimden uzuvlarıma yayılır.

Vücudumdaki her hücre püre haline gelirken ben de yığılırım.
Bizi yan yatırır ve saçlarımı yüzümden geriye doğru tarar.
Bir nefes ile bir sonraki nefes arasında uykuya dalıyorum, hiç olmadığı kadar tatmin olmuş bir şekilde.
Geleceğimi buldum. Partnerimi. Sevgilimi ve arkadaşımı.
Bana her şeyi verdi: adını, servetini, ailesini ve çocuklarını, karşılığında hiçbir şey istemedi, ama ben onu reddedemedim.
Dimitri Volkov, en güçlü Rus bratva ailesinin *ubiytsa'sı*, kalbimin sahibi.
Ve ben de onun kalbine sahibim.

BÖLÜM 20

Dimitri Volkov

YENİLENMİŞ BİR ŞEKİLDE UYANDIM, sanki yeniden doğmuş gibi, on yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissediyordum. Camilla bana sarılmış, yarısı örtülü ve derin uykuda yatıyordu.

Küçük ayak sesleri koridorda yankılanıyor. Yataktan kalkıyorum, *moya sólnyshka'nın* üzerine battaniyeyi örtüyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum, sonra eşofmanımı giyip evin içine doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Zoya, Maksim'in hayal gücünün peşinden evin içinde dolaşırken onun arkasında dolanıyor. Artur buzdolabından artıkları çıkarıyor. Ben de mutfığa gidip ona katılıyorum. Maksim ve Zoya da hemen ardından geliyorlar.

Artur dolapta kart ve masa oyunları bulur, biz de oturma odasında oyun oynamak için yerimizi alıriz. Onlarla daha önce yeterince zaman geçiremediğim için üzülürüm. Artur birkaç oyunu kolaylıkla kazanır, zekasını kanıtlar, sonra geri çekilir ve Maksim'in cesareti kırılmayacak kadar sık kazanmasını sağlar. Zoya ayrı bir kart destesiyle oynar, önce kartları renklere göre sıralar, sonra onları yere yayar ve sadece peluş hayvanının anlayabileceği bir oyun oynar.

Camilla neredeyse iki saat sonra yatak odasından çıktığında, onu uyandırmadığım için somurtuyor. Onun onaylamayan kaşlarını çatması beni eğlendiriyor, bu yüzden kollarımda eriyene kadar onu öpüyorum.

Artur gözlerini kaçırır ve kartlarına boş boş bakar, Maksim ise zıplayarak bize doğru gelir. Zoya tüylü arkadaşını kapar ve Camilla'nın bacağına sarılır.

Zoya, Artur'un yanına kanepeye oturduğunda ortam biraz garipleşir, ama bir süre sonra ona döner.

"Beni uyardığın ve uyardığın için teşekkür ederim, Artur. İlgilendiğin için. Ama rahatsız oluyorsan bana anne demek zorunda değilsin," diyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Artur'un gözleri yaşlarla dolar. Kollarını ona dolayarak hıçkırarak ağlar.

"Hayır, sen benim annemsin Camilla. Seni koruyamadığım için utanıyorum. Benim yerime geçip kapıyı kapattın. Sen..."

"Aynı şeyi yine yapardım," diye sözünü keser.

"Neden?" diye sorar.

"Çünkü bunu hak ediyorsun. Annen de aynısını yapardı. Onun yerini alamam ve almak da istemiyorum, bu yüzden onu özlediğinde istediğin zaman ondan bahset, ama ben sana her zaman her şeyimi vereceğim. *Anladın mı?*" diyor gözyaşlarıyla boğuk bir sesle.

Artur gözlerini siler ve onun ellerini tutar.

"Beni uzun süre korumak zorunda kalmayacaksın. Daha cesur ve daha güçlü olacağım ve tüm ailenin koruyucusu olacağım," diye yemin eder.

"Anlaştık, ama ben her zaman senin yanında olacağım, tamam mı?" diye boğuk bir sesle söyler.

Göğsümde sevinç çiçek açar. Bu benim için onurlu bir davranış olmayabilir, ama umurumda değil. Ailem daha önemli. Kanepenin önüne diz çöküp ikisini de kollarımın arasına alırım. Maksim ve Zoya bize koşar. Onları da kucaklamama dahil ederim.

Hayatımda en önemli şey budur. Hayatımın işinin acımasızlığı beni o kadar kör etmişti ki, ailemin bana ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edemedim, sahip olduğum nimetleri hafife almıştım.

Camilla'nın midesi guruldadığında, Maksim mutfaktaki masada bıraktığımız her şeyi saymaya başlar.

Bu çocuk yetenekli bir baş belası. Hafızası inanılmaz. Camilla'nın gözlerindeki mutlu ışıltıdan, onun da bunu fark ettiğini ve onu bir dahiye dönüştürmek için yollar aradığını anlıyorum.

Mutfağa doğru ilerlerken, Zoya'nın peluş oyuncakındaki kan lekesi gözüme çarpar. Onun önüne çömelirim.

"Doldurulmuş hayvanını yıkamalıyız, *moya doch*," diyorum.

O ise oyuncakını daha sıkı sarar, başını sallar ve sanki benim önerimden tehdit almış gibi geri çekilir.

"Kirlenmiş. Lekeleri çıkarabilirim..."

Ayağını yere vurur ve Camilla'ya koşar.

Camilla onu yüzünü buruşturarak yakalar ve masadaki sandalyeye oturur.

Onu birkaç dakika kucaklayıp sakinleştirdikten sonra Camilla, "Bebeğim, o senin oyuncak bebeğini almak istemiyor. Sadece temizlemek istiyor" der.

Zoya başını sallar ve yüzünü doldurulmuş hayvana gömer. Camilla gözlerini kırıştırır ve başını eğerek bir an kızımızı inceler, sonra gözleri parlar.

"Sana bir şey göstermek istiyorum, Zoya. Banyomda," der. Onlar el ele tutuşup yatak odasına doğru giderken ben de peşlerinden giderim.

Camilla, tesisin bize gönderdiği eşyalarının bulunduğu kutuyu çamaşır dolabının altından çıkarınca, kafam karışır. Aradığını bulana kadar kutuyu karıştırır.

Parfüm şişesi tanıdık geliyor.

Zoya'nın incelemesi için şişeyi ona uzatır.

"Annen bunu kullanırdı, değil mi? Al, dene," diyor.

Kapağı açar ve Zoya'nın yanındaki havaya biraz sıkar. Üç yaşındaki kızım kokuya doğru eğilir ve gözyaşları yüzünden akarken, başparmağının etrafından salya sızar.

Camilla onu göğsüne alır ve onu teselli eden sözler söyler.

Kızımın acısını derinden hissedince kalbim yeniden parçalanır. Ne yapacağımı bilemeyerek bir an göğsümü ovuştururum, sonra eğilip ikisini de kollarımın arasına alırım.

Artur bir an kapıda durur, sonra içeri girer. Elini uzatır ve Anastasia'nın hastalanmadan önceki bir fotoğrafını gösterir.

"Bunu alabilirsin, Zoya. Birkaç tane daha getirdim. Ben de annemi çok özledim," diye mırıldanır.

Zoya fotoğrafa bakıyor ama almıyor.

Anastasia çok uzun süre hastaydı. Hastane ziyaretlerinden önce annesinin nasıl görüldüğünü hatırlıyor mu acaba?

Tombul eli uzanıp fotoğrafı yüzüne yaklaştırdığında, tanıma ışığı gözlerini aydınlatır. Başparmağına tiz bir ses çıkarır ve fotoğrafı göğsüne bastırır.

Artur kafasını okşar ve Maksim'in coşkısına yol açar.

"Bu yüzden bize oyuncak hayvanını yıkamamıza izin vermiyordun; annenin kokusunun kaybolmasını istemiyordun. Ama bak, anne Camilla da aynı parfümü kullanıyor. Bu kader olmalı! Hadi şimdi biraz sıkalım ve sonra yıkayalım," diye bağırır ikinci çocuğum.

Plan yapıldığında, Zoya rahatlar ve başını sallar.

Bir gün, parmağını ağzından çıkarmaya cesaret edebilecek kadar kendini güvende hissedecek, ama ben ona, çocuklarıma ne kadar kötü davrandığımı bana gösteren karıma gösterdiğim sabır ve saygıyı göstereceğim.

—bana çocuklarıma ne kadar kötü davrandığımı gösteren kişi.

Camilla bebeğe birkaç kez parfüm sıktıktan sonra, çocuklar Zoya'yı odadan çıkarırlar, kız kardeşlerine doldurulmuş hayvanı yıkamayı öğretmek ve ona biyolojik annelerinin diğer fotoğraflarını göstermek için sabırsızlanıyorlar.

Camilla'ya ayağa kalkmasına yardım edip çenesini avuçlarım.

"Sen harikasin, *moya zhen*a. Sensiz nasıl hayatta kaldık bilmiyorum," diyorum.

Dudakları titrer.

"Ben de nasıl başardığımı bilmiyorum. Hayatıma yeniden ışık getirdin, Dimitri. Seni seviyorum. Onları seviyorum," diyor.

"Işık zaten içindeydi, *sólnyshka*, sadece onu parlatacak birine ihtiyacın vardı," diye fısıldıyorum.

Nefesi kesilir.

Ruhumu dolduran hayranlık ve bağlılıkla onu öperim.

Maksim'in kahkahası evin içinde yankılanır. İsteksizce geri çekilir ve başparmağımla yanağını okşarım. Yara izleri, kardeşimin beynine kurşunlarımı gömdüğümde hissettiğim acımasız tatmini yeniden uyandırır.

"İki tane daha," diye yemin ederim.

Nefesini içine çeker ve başını sallar, ama ben hırlar ve ellerimle yüzünü kavrarım.

"Liderleri öldüğü için bu haşereler artık yeraltına kaçacaklar, ama benden kaçamayacaklar. Sana zarar verdikleri için bedelini ödeyene kadar durmayacağım, Camilla," ruhumun her zerresiyle içtenlikle söylüyorum. Gözleri yumuşar. "Sen benimsin. *Moya zhen*a. *Moya sólnoyshka*. Sana bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım. *Da*?" Söz veriyorum.

O iç çeker, başını sallar ve kollarıyla bana sarılır. Gece yarısı gibi karanlık gözlerinde vahşi bir sevinç parlar.

"Güzel. Sen dünyayı kabuslardan kurtarıırken ben çocuklarımızı güvende tutacağım," der ve başını göğsüme yaslar.

Yine iç çeker ve mırıldanır, "Hepsini öldürene kadar Rusya'ya dönmeyeceksin, değil mi?"

Cevap olarak gülümserim. Yaşına göre çok akıllıdır.

"Peki, o zaman işini bitir de çocukları evlerine geri götürebilelim," diyor.

"Farkında olmayabilirsin, ama artık onların evi sensin. Seni seviyorlar, sana güveniyorlar ve istersen dünyanın sonuna kadar seni takip ederler," diyorum.

Kafasını sallar.

"Onları gereğinden fazla köklerinden koparmak istemiyorum. Güvenli, sevgi dolu, sağlam bir evde büyümelerini istiyorum, o yüzden intikamımızı çabuk bitir. *Capisci?*"

"Düzgün bir düğün yapmadan gitmeyeceğiz," diyorum.

Kafasını o kadar hızlı kaldırıyor ki neredeyse çenemi kesiyor ve bana geniş gözlerle bakıyor.

"Ne? Neden? Biz zaten evliyiz," diyor.

"Bu sonsuza kadar sürecek, *sólnyshka*. Her şeyi doğru sırayla yapmamış olabiliriz, ama tüm arkadaşlarının ve ailenin önünde seni mihraba götürmeden gitmene izin vermeyeceğim," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Sadece herkesin önünde beni sahiplenmek istiyorsun, değil mi? Seni o kuyumcu dükkanında sürükleyerek gururunu incittim ve şimdi

Onun dudaklarını öpüyorum, o kadar tutkulu bir öpücük ki, başımı kaldırdığımda ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Yanıyorsun Camilla. Gururumu incitmedin. O kadar tahrik oldum ki nefes alamadım," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O titrer.

"Herkes senin kime ait olduğunu bilecek," diye hırıldıyorum ve tekrar dudaklarına dalıyorum.

O uzaklaşır ve düşüncelerini toparlamaya çalışırken yüzünü göğsüme gömer.

"Bunu istiyorum. Beni mihraba götür. Mekanın bu saçma yüzük kadar abartılı olmasını sağla," diye göğsüme yaslanarak talep eder.

Gülümserim ve başının üstüne öpücük kondururum, onun her isteğini yerine getirmek için sabırsızlanıyorum.

Birkaç dakika boyunca birbirimize sarılırız, vücutlarımızın birbirine ne kadar uyumlu olduğuna hayranlıkla bakarız, sonra ayrılır ve çocuklarımızın kaosuna geri dalarız.

O akşam, Yerik'ten bir telefon alıyorum. Ölenlerin sayısını teyit ediyor — ki bunlar sadece Feliks'in adamları — ve sorgulamaya hazır birkaç tutukluyu bulunduğu yeri göndermeyi kabul ediyor. Ona, ölen adamların seslerinin kayıtları için tüm araç kamera görüntülerini ve telefon kayıtlarını toplaması emrini veriyorum. O da sorgusuz sualsiz kabul ediyor.

Takım elbise giyerim, karımı öperim ve çocuklarımla vedalaşırken beceriksizce konuşurum, sonra da evden ayrılırım. Bu, şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey olur, ama öğleden sonra aldığım yeni arabaya atlar ve ailemden uzaklaşıyorum.

Duygusuz suikastçı kişiliğime bürünürüm ve Yerik'in bana verdiği yere giderken birkaç sapma yaparım, böylece kimsenin beni takip etmediğinden emin olurum.

İkinci adamımın sorgulamalar için hazırladığı bodrum, sürgüne gönderilmiş kardeşim en iyi adamlarıyla oynamayı planladığım akıl oyunları için kesinlikle mükemmel. Temelin köşesinde, dibinde birkaç santim çürümüş su bulunan büyük bir delik var. Tavandaki çıplak kirişlerden metal kancalar sarkıyor. Duvarlar raflarla kaplı. Merdivenlerin altında, içine iki kişi sığabilecek büyüklükte endüstriyel bir çamaşır makinesi ve kurutucu duruyor. Tek pencerenin altındaki alanı paslı aletlerle dolu bir masa kaplıyor.

Ayak bilekleri ve dizleri önlerinde bağlı, bilekleri ve dirsekleri duvardaki borulara bağlı olarak oturan dokuz adam, benim zulmümü bekliyor. Yüzleri geçici ağız tıkaçları ve göz bağlarıyla örtülü.

"İtiraf eden var mı?" diye Yerik'e soruyorum. O başını sallıyor.

Tüm ipuçlarımız tek bir odada toplandığı için, Rusya'ya getirdiğim diğer dört adam da bu alanda dolaşıyor ve sıra kendilerine gelip ellerini kirletmeye hazır bekliyorlar.

"O zaman başlayalım," diyorum, ceketimi çıkarıp askıya asıyor ve kollarımı sıvıyorum.

Moya sólnyshka'nın her gece yatağında huzur içinde uyumasını sağlamak için her şeyi yaparım.

Feliks'i öldürmek zevkti. Bu adamlara işkence etmek de öyle olacak.

Camilla Vivaldi artık Camilla Volkov. O benim. Karım. Her şeyim.

O, ailemin dayanağı, çocuklarıma hiç düşünmediğim şekillerde destek oluyor ve bakıyor.

Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var.

Onun ölüm meleği olmaktan mutluluk

duyarım. Sonsuza kadar.

EPILOG

Camilla Volkov

Zoya'nın topuzuna bir çiçekli saç tokası daha takıyorum ve o aynada görüntüsünü incelerken gülümsüyorum. Kafasının başka bir yerini işaret ederek, neredeyse her santimetresi çiçeklerle kaplı olmasına rağmen bir çiçek daha istiyor. O kadar sevimli ki reddedemiyorum, bu yüzden parlak mor bir toka daha ekliyorum.

"Saçların çok güzel, Zoya. Belki de buketimi taşımak yerine seni taşımalıyım," diye gülüyorum.

Başparmağıyla gülümsüyor ama başını sallıyor ve başka bir saç tokası istiyor. Kulağının arkasında boş bir yer buluyorum ve soluk turuncu karanfil ile yumuşak sarı lale arasına kaydırıyorum.

"Belki de öyle yapmalısın," der kapıdan gelen derin, yumuşak bir ses. Nefesimi tutar ve arkamı dönerim.

"Dimitri! Damadın düğünden önce gelini görmesinin uğursuzluk getirdiğini bilmiyor musun? Çık dışarı," diye onu alaycı bir şekilde kovuyorum.

Elimi hafifçe tutar ve parmak eklemlerimi öper.

"Henüz gelinliğini giymedin, o yüzden sayılmaz," diye elimin arkasına fısıldadı.

Klitorisimde bir heyecan dalgası hissediyorum.

"Zoya, saçını çok beğendim!" Maksim odaya girerken haykırır.

Artur, babasının tüm gururuyla içeri girer, takım elbisesi şık bir sanat eseridir.

"Tetya Serenity ve Dyadya Nico ziyarete geldiler," diye duyurur.

Kız kardeşim Perla'yı kucağında taşıyarak eşikten içeri girer. Heyecandan ciyaklarım ve onları selamlamak için koşarım. Yeğenim gürültü çıkarır ve hıçkırır,

dudaklarından küçük bir salya izi akıyor ve yumruğunu havada sallıyor, ama başını çevirip benden çok diğer çocuklarla ilgileniyor.

İç çekip kanepeye otururuz.

Serenity bana yandan sarılır ve Perla'yı kucağıma koyar. Başımı omzuna yaslayıp küçük kız kardeşimin sakin varlığını içime çekerim.

"Sorun değil, *yeğenim*, anlıyorum. Benim bebeklerim benden çok daha eğlenceli," Zoya yanıma tırmanıp birkaç dakika boyunca oyuncak hayvanını benimle paylaşırken, alaycı bir şekilde hayıflanırım. Maksim, Perla'nın minik parmaklarına ve sevimli burnuna dikkat çeker. Hızlı akan düşüncelerine yetişmeye çalışırken sözleri birbirine karışır. Artur, Maksim'in dikkati başka yere kayana kadar bekler, sonra Perla'nın başını okşar ve yanağına öpücük kondurur. O ve Tristan neredeyse her gün birlikte oynarlar. İki çocuk, birbirlerinin ailelerini korumak için bir anlaşma yaparlar ve ikisi de bu anlaşmayı babaları kadar ciddiye alırlar.

Nico Russo kapının hemen içinde durur ve odaya hiçbir tehdidin girmediğinden emin olur. Arada sırada, çocuklarımın kızına hayranlıkla bakarken yaptıkları şakalaşmalardan keyif alarak kendi kendine sırıtıyor.

Dimitri'nin bakışlarıyla karşılaşınca boğazım düğümlenir. Bu anı daha da mükemmel kılacak tek şey...

Kardeşim, sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi kapı çerçevesini doldurur. Boğazımı temizler ve onu içeri davet ederim.

Oda, herhangi bir düğün mekanının sunabileceği en lüks gelin kabul odası olabilir, ama beş kaslı mafya adamı - çünkü elbette Fiero Capito ve Ermanno Mancini patronlarının çok gerisinde değiller - beş çarpıcı mafya kraliçesi, dört yaramaz çocuk ve bir bebekle, alan küçülüyor.

Bunu seviyorum. Onları

seviyorum. Ailemi.

Hayır, sadece ailemin yarısı.

Dimitri'nin kardeşlerini ve ebeveynlerini henüz tanımadım - ve kardeşi Boris birkaç ay sonra altıncı çocuğunu bekliyor, yani tanışacak çok kişi var - ama onları da seveceğimi biliyorum.

Dimitri, kalbimi esir alan korkuyu ortadan kaldırdı ve bana bir amaç verdi. Bu çocukları yetiştirmek ve en iyi hallerine dönüşmelerini izlemek için bir köy kuracağım.

Telefonumun alarmı çaldığında, Loretta herkesi dışarı çıkarır, böylece ben elbisemi giyinebilirim. Dimitri, Serenity ve Aurora'nın

çocukları gözetim altına alır. Ben elimi omzuna koyana kadar tereddüt eder.

"Emin misin? Ben yapabilirim..."

"Evet, eminim. Teşekkürler, Loretta," diyorum.

O da başını sallar ve elimi okşayarak kapıyı kapatır.

Dimitri kilidi çevirir ve süslü ahşap kapıya yaslanır. Aç gözleri beni yutar.

Takım elbisesiyle ölümcül derecede yakışıklı. Göğüs uçlarım sertleşir ve klitorisim zonklar.

Kapıdan uzaklaşmayınca, giyinme köşesine doğru yürüdüm ve boy aynasının önüne geçtim. Saçımı ve makyajımı bozmamaya dikkat ederek sweatshirt'ümü başımdan çıkardım, spor ayakkabılarımı çıkardım ve eşofman altımı bacaklarımdan çıkardım.

Onun keskin nefes alışışı omurgamdan aşağıya doğru iner ve beni kadınsı bir güçle doldurur. Omzumun üzerinden bakarak giysi çantama uzanır ve kıyafetin altına giymeyi planladığım tek şeyi çıkarırım.

Neredeyse bir dantel şeridinden ibaret olan jartiyer kemeri, abartılı düğünümüz için benim *mavi eşyam*. Kemer giyip bacaklarımdan yukarı doğru çekerken kalçalarımı sallıyorum ve her hareketimle kocamı tahrik ediyorum.

Ben dantelden ellerimi çekmeden, kocaman elleri benim ellerimin üzerine konuyor. Beni zorlamadan öne doğru eğerek, avuçlarımla aynaya doğru yönlendiriyor.

Ona güvenmeme rağmen, vücudum artık hayatta olmayan şeytanlarla savaşmaya devam ediyor, çünkü bana zarar veren sekiz adamın artık bu dünyada yaşamadığından emin oldu.

Umarım sonsuza kadar cehennemde çürürler. Ölüm meleğimin yardımıyla, savaş ya da kaç tepkimi adım adım yenebileceğim.

"Ben atıştırmalığımı yerken sen orada kal," diye kulağıma fısıldadı.

Üzerimde dikilen, takım elbiseli haliyle çıplak olan beni izlemesi hem şaşırtıcı hem de delicesine erotik.

Arkamda diz çöküyor.

Onun nefesi çıplak amımın üzerine esip geçerken, ben heyecanla ayak parmaklarımla kıvırıyorum.

Atıştırmıyor. Ziyafet çekiyor.

Avuç içlerim aynada ter lekeleri bırakıyor. O, dilini benim cinsel organımın her santimetresinde gezdirip yalarken ve döndürürken, ben ön kollarımın üzerine düşüyorum. İçimde bir baskı oluşuyor. Tüm vücudum titriyor.

"Sessiz ol, *sólnyshka*. Misafirlerimizin endişelenmesini istemeyiz, değil mi?"

Kapının diğer tarafındaki insanlardan bahsedilince, omurgamdan bir heyecan dalgası geçer. Dişlerimi sıkarım.

Ağzını amımın üzerine kapatır ve emer.

Uçarım.

Dilini nazikçe hareket ettirerek, beni epik bir zirveden indirir ve sonra topuklarının üzerine oturur.

Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, parmak eklemlerinden benim özümü yalıyor.

"Mmm, tadı çok güzel, *sólnyshka*," diye mırıldanır.

"Sıra bende," diye zevkle boğuklaşmış sesimle talep ederim.

Onun geçici gülümsemesi, beni onun aklını başından almakla doldurur.

Dönüp omuzlarını kullanarak kendimi indiririm, o diz çökmüş halde kalırken pantolonunu açar, penisini serbest bırakır ve ön kolumu uyluğuna dayarım. Penisini avucumun içine aldığım da penisi titrer. Eğilip ucunu yalarken, kalçam havaya kalkar ve göğüslerim uyluğuna sürtünür. Yüzüne baktığımda, bakışlarını benimle yansımam arasında gezdirir, aynada şişmiş amımın görüntüsünün tadını çıkarır. Taze ıslaklık bacaklarımdan aşağı sızıyor.

Onu ağzıma alıyorum ve lezzetli, temiz tadına hayranlıkla mırıldanıyorum. O inliyor ve avuç içlerine yaslanıyor. Dilimle ona tapıyorum, dudaklarımla onu tahrik ediyorum ve elleriyle okşuyorum, ta ki nefes alışsı düzensizleşip uylukları kasılana kadar.

Makyajımı umursamadan, başımı eğiyorum, ta ki o boğazımın arkasına değene kadar ve orada kalıyorum, düleştirilmiş dilimle onun penisinin altını birkaç kez ovma için yeterince uzun süre. Geri çekiliyorum, ama onun penisi zonklu ve sıcak, tuzlu misk kokusu ağzımın tavanına sıcıyor, bu yüzden tekrar eğiliyorum ve dudaklarımı onun etrafına emiyorum.

O homurdanır. Dilimi sallarım. Daha fazla sıvı ağzımı doldurur. Dudaklarımı emip yutarım.

O küfürler savurur ve ikinci bir orgazma ulaşır.

Sonunda durduğunda, ucu serbest kalana kadar emmeyi bırakmadan kalkarım ve o nefes nefese kalırken kötü bir tatminle gülümserim. Ucu son bir kez yaladıktan sonra, makyaj masasından mendil kutusunu kapar ve onun penisini saklamadan önce en kötü salıyımı onun penisinin altından silerim. Yüzümü kendine doğru çeker ve beni öper. Onun dilinde kendimi tatmak tabu ve özgürleştirici bir his verir.

"Sen benim için çok iyisin, *sólnyshka*," diye dudaklarıma fısıldadı.

Onun yumuşak tenini ısırıp sırtıyorum.

"Oops. Artık eş değiştirmek için çok geç. Biz zaten evliyiz ve ben hayatta olduğum sürece başka bir kadına asla dokunamayacaksın. *Capisci?*" diye soruyorum.

"*Da*, Camilla. Sen *benim moya sólnyshka*'msın. Başka kimseyi istemiyorum. Seni seviyorum, sadece seni," diye yemin eder.

Bir sonraki öpücüğü ben başlatmış olabilirim, ama o aç dişleri ve diliyle dünyanın her santimini yönetiyor.

Telefonum başka bir alarmla çalar. O

geriye yaslanır ve kaşlarını kaldırır.

Gülerek yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Evet, seksi anları bitirmek için alarm kurdum. Artık gerçekten giyinmem gerek," diyorum.

Yanağımdaki yara izlerini parmağıyla okşadıktan sonra eğilip dudaklarını üzerlerine değdirdi.

"Fırsatım olsaydı onları tekrar öldürürdüm. Acını dindirmek için her şeyi yapardım," diye mırıldanır.

Kafamı sallarım.

"Ben artık buyum," derim, neredeyse çıplak olan vücuduma işaret ederek, "ve hiçbir şeyden pişman değilim çünkü bu beni ölüm meleğime ve onun kaos ordusuna götürdü," derim.

O gülümser.

"Kaosun uşakları çok uygun bir tanım. Gel, *sólnyshka*. Seni giydireyim," der ve ayağa kalkar.

Bana kalkmama yardım edip dengemi sağladıktan sonra, aynanın yanında asılı duran elbiseyi alır.

Dört yüzden fazla konuğun ilgisinin odağı olmaya zihinsel olarak hazırlanmak için zamana ihtiyacım var, bu yüzden onun beni yönlendirdiği her yöne hareket eden gerçek boyutlu bir oyuncak bebek haline geliyorum ve o benim ayaklarıma yeni spor ayakkabılarımı giydirip beni aynanın önüne götürene kadar gözlerimi kırpmadan odaklanamıyorum.

Uzun kollu ve kayık yakalı dantelli, saten kalp yakalı pantolonlu takımımın korsajı, yara izlerimi şık bir zarafetle gizlerken, çıkarılabilir üst etekler, modern "elbise" geleneksel bir hava katıyor.

Şakaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra beni makyaj masasına götürdü. Makyajımı düzelttikten sonra çenesine bir öpücük kondurdum ve telefonumun

telefonum başka bir alarmla çalmaya başlar.

Telefonumu sessize alıyorum, şifonyerin üzerindeki standdan saçma sapan pahalı buketimi alıyorum ve Loretta kapıyı çalmadan önce aynada son bir kez daha kendime bakıyorum.

"Harika görünüyorsun!" diye bağıyor.

Ona teşekkür ediyorum ve o beni görkemli salona götürürken damarlarımda yükselen gerginliği görmezden geliyorum.

İki kapıcı, balo salonunun süslü çift kapısının önünde hazır bekliyor.

Balo salonu, yüksek tavanları, ısıtılı avizeleri ve karmaşık mimari detaylarıyla saf lüks olsa da, bana hiçbir şey ifade etmiyor, ama parlak mavi gözlerle karşılaştığımda kalbim sıkışıyor. Dimitri'nin sahiplenici bakışı korkumu yok ediyor ve sıralarda oturan tüm insanlar ortadan kayboluyor. Sadece sevdiğim insanlar var.

Artur, babasının yanında sağdıç olarak duruyor. Maksim, kardeşinin yanında yüzük kutusunu tutuyor. Zoya, bir kolunda boş çiçek sepeti, diğer kolunda doldurulmuş hayvan oyuncağıyla duruyor.

Serenity, Loretta ve Aurora sahnenin benim tarafımda duruyorlar. Kocaları, kadınlarından beş adımdan daha az uzaklıkta, ön sırada oturuyorlar. Giorgio dönüp beni gördüğünde yüzündeki ifade yumuşuyor.

Kız kardeşim gözündeki yaşı siler.

Derin bir nefes alıp Dimitri'nin gözlerine bakıyorum. "Anne!"

Yüksek, net bir ses düğün marşının ilk notalarını keser. Zoya sepetini düşürür ve koridordan bana doğru koşar.

Yüzündeki gülümseme o kadar yaramaz ve neşe dolu ki, kollarını açıp bana atlayana kadar nefes almayı unutuyorum.

Tam zamanında buketimi bir kenara atıp eğilip onu yakaladım.

Yanağıma öpücük kondurur ve konuşmadan önce dikkatimi çektiğinden emin olmak için geriye doğru eğilir.

"Benim çiçeklerim daha güzel." Çiçeklerle kaplı saçlarını okşar. "Beni taşı," der ve göğsünü gösterir. "Ben senin çiçeklerimin, o değil," der ve attığım buketi agresif bir hareketle gösterir.

Bakışlarımı kilise sırasının ucunda oturan kadına çeviriyorum ve şok içinde gözlerimi kırptıyorum. Valentina Denaro — kısa bir süre önce Central Park'ta karşılaştığım kadın — buketimi yakaladı, ama yanında oturan adam nişanlısı değil

nişanlısı değil. Onun babası olacak yaşta görünüyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, buketi bana doğru itiyor.

Zoya'yı göğsüme daha sıkı sarıyorum.

"Üzgünüm Valentina, benim daha güzel bir buketim var. Bunu asla atmayacağım, o yüzden artık o senin," diyorum ve koridordan aşağı doğru yürümeye başlıyorum.

Zoya omzuma hafifçe vurur ve yüzünün bir yanını göğsüme dayar, söylemek istediklerini söyledikten sonra başparmağını ağzına geri koyar.

Dimitri'nin berrak mavi gözleriyle karşılaştığımda kalbim patlayacak gibi oluyor.

Zaten evli olabiliriz, ama onunla mihrapta bir araya geldiğimde içimde duygular kabarıyor.

Tanrı'nın, ailemin ve New York'un tüm sosyetesinin önünde, acımasız Rus bratva *ubiytsa*'ya olan aşkımla ilan ediyorum.

Onu sahipleniyorum. O benim. Çocukları benim.

Ve ben de onlarınım.

Sonsuza kadar.

Serinin bir sonraki kitabı: [*Stolen Vows* \(*Vicious Mafia Kings* Kitap 6\)](#).

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/stolen-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

Dimitri ve Camilla'nın Rusya'ya giderken uçakla sevişmelerini anlatan [**ATEŞLİ BONUS SAHNE için BURAYA TIKLAYIN!**](#)

Ardından geri dönün ve Valentina ve Mario'nun nefret dolu yeniden bir araya gelmelerini izleyin. Onlara söylenen yalanları ortaya çıkarırken, gerçeği ortaya çıkardıkça kendilerini tehlikeye atacak yalanları.

Veya V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresine gidin.

Yorum bırakmayı unutmayın! Diğer okuyuculara hikayelerimin çöp olmadığını bildirmenin en kolay yolu budur. Ayrıca bana dürüst geri bildirimde bulunmanın en iyi yoludur.

Beni daha fazla takip etmek, ancak sadece ücretsiz ürünler, indirimler ve yeni çıkan kitaplarla ilgilenmek mi istiyorsunuz?

[Beni Bookbub'da takip edin.](#)

Ücretsiz hediyeler, indirimler, yeni çıkan kitaplar ve durmadan alay edilmekle ilgileniyor musunuz? (Sadece kitap içeriği, evcil hayvanlar, çocuklar veya hayatımla ilgili güncellemeler yok — üzgünüm, üzgün değilim, ben buraya pislilikler için geldim.)

[Gelen kutunuza girmeye izin verin. Haber bültenime katılın.](#)

ÇALINAN YEMİNLER (ÖN İZLEME)

Valentina

KALBİM KAFAMIN İÇİNDE O KADAR SERT ÇARPIYOR ki, sakinleşmezse gözlerim yerinden fırlayacak diye korkuyorum, ama Camilla ağır çiçek demetini geri almayı reddediyor ve bu da paniğimi daha da artırıyor.

Babamın bir zamanlar herkesten çok güvendiği Mario Luciano, elini uyluklarımın üzerine koymuş ve ceketinin içinden tabancasının namlusu yanıma batmış halde yanımdaki kilise sırasına otururken, ben sadece gelin buketini yakalamadım.

O, on yıl önce çocukluk aşkımsıydı, ama sonra babamı ihanet etti ve beni ölümden beter bir kadere terk etti.

Şimdi geri döndü ve ne istediğini bilmiyorum.

Uyluklarımı sıktıktan sonra bacağımı bırakıp kollarımı aşağı itti, böylece buket kucağıma düştü. Camilla üvey kızını kollarında tutarak koridorda ilerlerken hayal kırıklığımı içime attım.

Çok mutlu görünüyor. Üvey kızı da öyle.

Neden benim de beni böyle seven birisi yok?

Umutsuzluğumu göğsümün derinliklerine gömüyorum ve elimdeki buketin sapını sıkıyorum. Buket o kadar büyük ki koridora taşıyor ve Mario'nun kucağının yarısını kaplıyor.

Bu da, elini uyluklarımın üst kısmına kaydırırken elini gizliyor. Silahı yanıma dayamasına rağmen, küçük parmağını amımın üzerinde gezdirirken sışrayıp ona kızgın bir bakış atıyorum.

Kulağıma yaklaşmak için eğildiğinde, ağırlığı beni neredeyse ezip geçiyor. O çok büyük. Çok güçlü. Çok kurnaz.

Burada olay çıkaramam ve o da bunu biliyor. Babam beni öldürür.

"Kaderin benim tarafımda olduğunu söylemişim, *paperotta*. Şimdi bacaklarını aç ve gelecekteki karımı dokunmama izin ver," diye kulağıma fısıldadı.

Sıcaklık içimi kaplıyor. İçim sıkışıyor. Onun sıcak kolonyası ve boğuk sesi beni özlemle dolduruyor.

Bir zamanlar onu güvenli limanım olarak hayal etmişim. Artık değil.

Çenemi kaldırıp şeytani derecede yakışıklı yeşil gözlerine kendi bakışımla karşılık veriyorum.

"Asla senin olmayacağım, hain. Elini üzerimden çek," diye tıslıyorum. Sırtışı beni yerimden oynatıyor. Mahvoldum ben.

[Stolen Vows \(Vicious Mafia Kings Book 6\)](#) okumaya devam et.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/stolen-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

EN ÜST DÜZEY ELİT

Karanlık Omegaverse Romantizm Paketi

Bir box setten daha iyi ne olabilir? Süper asker insanlardan uzaylı buz devlerine, su samurlarına, kaya canavarlarına, sırtlanlara ve çok daha fazlasına kadar uzanan, birbiriyle bağlantılı iki seriyi kapsayan 17 e-kitaptan oluşan bir paket! Tabii ki hepsi de karmaşık.

The ULTIMATE Elites – A Dark Omegaverse Romance Bundle'ı kapın ve saatlerce süren karanlık ve kirli müstehcenliğin tadını çıkarın. Sadece vtbonnds.com'da.

<https://vtbonnds.com/product/the-ultimate-elites-a-dark-omegaverse-romance/>

Okumak istemiyor, ama yine de kitaplarımda bulunan karanlık, lezzetli kaygıyı mı istiyorsunuz? Web sitemde [EXCLUSIVE Warrior Elite Series Audiobook Bundle - 10 Dark and Steamy Fated-Mates Alien Romance Audiobooks'u](#) kontrol edin ve 60 saatten fazla süren hırçın alfa seksiliğinin tadını çıkarın.

Ya da her şeyin başladığı ÜCRETSİZ kitap *Unknown Omega (Alpha Elite Serisi Kitap 1)* 'e göz atmak için kaydırmaya devam edin.

UNKNOWN OMEGA (ÖN İZLEME)

Seeck

Koyu kahverengi bukleler bir sokak ağzından hızla geçer.

Hızla geçen silueti, sanki hayatı için koşuyormuş gibi bir izlenim bırakıyor.

Sonra kokusu burnuma çarpar. Zengin, güzel ve yanlışı. Eksikliğin kafa karıştırıcı bir karışımı. Beta olması gerekirken, omega kokuyor.

Ve kan. Metalik kokuyu alıyorum ve vücudumun tepki vermesini engelleyemiyorum. İçgüdülerim onu korumamı gerektirirken, penisim sertleşiyor.

Onun kanının belirgin kokusu var, güzellik ve acının bir karışımı ve ona yapışmış bir erkeğin misk kokusu. Onun kanı, hassas ve özel bir kokuyla karışıyor ve vücudum kendi kendine hareket ediyor. Onun kırılmış masumiyetinin kokusu, tüm bilinçli düşüncelerimi benden alıyor.

Yıkık binanın duvarını tırmanıp kendimi çatıya fırlatıyorum. Koşarak aramızdaki mesafeyi azaltıyorum, çökmekte olan yapının üzerinde koşuyorum.

Kendimi kenardan aşağı atıyorum ve kum, inişimi yumuşatıyor. Herhangi bir Rut'tan daha şiddetli bir ihtiyaç beni ele geçiriyor, o kadar güçlü ki kontrolümü kaybetmemi umursamıyorum.

Sokağın önüne ulaştığımda, kolumu uzatıp çarpışmaya hazırlanırım. O doğrudan bana doğru koşar, ama o kadar küçüktür ki, çarpışmayı neredeyse hissetmem.

Onu havadan yakalayıp kollarımla sardım, göğsüme sıkıca bastırdım.

Nefesini toplayamadan, onu dar geçidin derinliklerine sürüklerim. Elim ağzını ve çenesini kapatır.

Onu bu kadar yakınımda tutmak, gerçeklikle olan bağımı parçalıyor. Çılgın saçlarını görmek, düşüncelerimi kısa devre yaptırıyor. Kollarımın içindeki vücudunun ve acısının kokusu

içimde bir ihtiyaç kaynağı patlamasına neden oluyor.

Onu duvara itiyorum ve onun acı ve korku dolu çılgılığı ihtiyacımı biraz azaltıyor. Gözlerine bakıyorum ve dünya değişiyor.

Her şey anlam kazanır. O benimdir. Benimdir. Benim diğer yarım. Benim Omega'm. Benim zayıflığım.

[Unknown Omega \(Alpha Elite Serisi Kitap 1\) kitabını](#) tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/unknownomega/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle siz daha az öderseniz bile, web sitemden satın aldığınızda ben daha fazla kazanırım.)

KURTARILDI VE MAHVOLDU (ÖN İZLEME)

Craize

Tozun içinden çirkin kahverengi gözler belirir, bir erkek bana meydan okurcasına cılız dişlerini gösterir. Koyu renkli giysileri vücudunun çoğunu gizler, ancak bir üçgen, sivri uçlu penisini ortaya çıkarır, ucundan keskin kokulu bir sıvı fişkirir.

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış olmasına rağmen yumruğunu sallarken, ben de başının iki yanını tutup alnımı onun alnına vuruyorum.

Kafamdaki kısa boynuzlar onun kafatasına saplanırken, kanlı sıvı aramızda sıçırıyor, sivri uçları kemiklerini tereyağı gibi kesiyor. Onun erkekliğinden sızan kokuşmuş sıvıyı önlüyorum, ama onun kanını akıtmaktan zevk alıyorum, başımı geriye atıp yüzünün kıpkırmızıya boyandığını izliyorum.

Bacakları çökmeye başlasa da yumruğu yan tarafıma vurmaya devam ediyor. Boynunu tutup sıkıyorum, diğer elimi de ekleyip nefes borusunu büküyorum.

Yere düşer, boynu garip bir açıyla bükülür ve gözleri bulanıklaşır.

Hareketler ve mücadele sesleri tatmin olmuş bakışlarımı bozar ve göğsümdeki acı beni odanın içine doğru çeker.

Küçük bir beden kirli bir şilte üzerinde kıvrılıyor, beyaz teni şiddetli sarsıntılara rağmen çevresiyle uyum sağlıyor.

Yaklaşıyorum, duyularım o şekle odaklanıyor, göğsümün arkasındaki çekim ona ulaşmamı istiyor.

Sıkı göğüsleri sallanıyor ve düzgün bacakları, şimdiye kadar gördüğüm en çekici vücudu oluşturuyor ve kaçırılmış zihnimde vicdanım çılgık atsa da, temel ihtiyaçlarım onu almamı, sahiplenmemi, sahip olmamı istiyor.

İleri doğru adım atıyorum ve ince bir ayak bileğini yatağa sabitliyorum.

Parlak yeşil irisler gözlerimi deliyor, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar narin bir yüzden sefil bir ıstırap parlıyor.

Benim burada olmamın sebebi o. Beni o çağırđı.

Bir şekilde ruhuma ulaştı ve beni cehennemin derinliklerine çağırđı. cehennemin derinliklerine çağırđı.

O benim.

Rescued and Ruined (Warrior Elite Serisi Kitap 1)

tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okumaya devam edin!

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuedandruined/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

THE KNOTTIVERSE: SU DÜNYASININ ALFALARI

Tam Seri Paketi

*Hikayesi hafif, **baharatı ağır olan** bu "hızlı okunan" karanlık distopik insan omegaverse romanlarına dalın ve sahiplenici alfaları, isteksiz omegaları ve Mutlu Sonla biten lezzetli irade savaşlarını içeren tetikleyici içerikler bulacağınızı bilin.*

Zamandan (ve paradan) tasarruf edin. Tek bir satın alma işlemiyle 8 e-kitabın tamamını satın alın.
Sadece vtbonnds.com'da.

[Tam Seri: Su Dünyasının Alfası E-kitap Paketi](#)

Ya da, *Taken by the Tanker (The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1)* kitabından bir alıntı ile serinin tanıtımını okumak için sayfayı aşağı kaydırmaya devam edin.

TAKEN BY THE TANKER (ÖN İZLEME)

Char

Yara izli parmak eklemleri çelik çubukları kavrar.

Çılgılık atmaya korkarak, porthole'dan uzanıp paslanmış gövdede en yakın çukuru bulurum ve başımı ve omuzlarımı içeri sokarım.

Canavar çıplak elleriyle hücremin parmaklıklarını bükünce metal gıcırıyor.

Göğüslerim porthole'dan tırmanmamı engellediği için gelişmekte olan kıvrımlarımı lanetliyorum, ama ayak parmaklarımla iç duvarda bir tutunma yeri bulduktan sonra kendimi içeri itiyorum. Acı parçaları göğsümü delip geçiyor, ama dönüp gövdede ikinci bir tutunma yeri buluyorum ve dirseklerimi geminin çukurlu demirine bastırıyorum. Kaçmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama kalçalarım sığmıyor.

Kalın parmaklar uyluklarımı kavrar, şortumun ince kumaşı aracılığıyla etimi yakar ve beni dehşete boğar.

Soğuk, tuzlu rüzgar ve parlak, sıcak güneş ışığı korkumu hafifletmiyor. Erkeğin kocaman ellerinin cildimi yakmasını engelleyen hiçbir şey yok. Beni acımasız bir alfanın merhametine terk eden hiçbir şey yok.

Çılgılık atıp daha sert mücadele ediyorum, kurtulabilmeyi, dondurucu suyun ve öfkeli dalgaların sert ısırığını diliyorum. Bu alfanın benim için planladığı her neyse, ona katlanmaktansa boğularak ölmeyi tercih ederim. Boğulmak daha hızlı ve daha az aşağılayıcı olur.

Uyluklarımı çekerek beni arka tarafa doğru pencereden kaydırıyor. Tekmeliyor ve çırpınıyorum, dirseklerimi sıyrıyor ve gövdeyi kanımla lekeliyorum. Kalçalarımın ve korkunç şişkinliğinin üzerinden kayarak, kocaman elleri belimi sarıyor. Beni kolayca ezebilecek olmasına rağmen, göğüslerimin alt kısmı pencereye takılana kadar nazıkçe

beni kendine doğru çekiyor, ta ki göğüslerimin alt kısmı porthole'a takılana kadar. Tıslayıp tekmeliyorum, ama onun düşük gürültüsü kemiklerime işliyor ve gücümü alıyor.

"Geri gel, küçük omega."

Gövdeye sıkıca tutunurken parmaklarım ağrıyor. Rüzgar saçlarımı çekiyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü yıpratıyor.

Ölmek istemiyorum, ama bu alfanın öfkesine katlanmak yerine dalgalar çok cazip geliyor.

Uzun parmaklarını karnımın her yerine yayıyor, göğüslerimin alt kısmına gömülüyor ve kalça kemiklerime bastırıyor.

Düşündüğümde daha büyük. Alfa Trik'ten çok daha büyük.

Tuzakta yakalanmış bir fare gibi, nefes almakta zorlanıyorum. Ellerinden vücuduma ısı dalgaları yayılıyor ve derimin hemen altında rahatsız edici bir kaşıntıya neden oluyor.

Hareket etmediğimde, bu vahşi adam ellerini kaydırıyor, biri sağ kalçamı kavrarken, diğeri pelvisimin hemen üzerinde duruyor, hiç kimsenin dokunmadığı yere kaymaya hazır.

"Geri gel yoksa seni hemen burada, hazır olsan da olmasan da bağlarım."

Kemiklerim parçalanacak diye korkacak kadar titriyorum, gevşiyorum, itaat ettiğimi göstermeye çalışıyorum. Göğüslerim bu şekilde sıkışmışken delikten geçemem, ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Porthole'un keskin kenarı etimi delmekle tehdit ediyor, giysilerim beni korumaya yetmiyor.

Gergin bir an geçer. Kemiklerim titrerken, elimden geldiğince gevşek kalırım. Nazik denemeyecek kadar etkili hareketlerle beni öne doğru iter, sonra beni delikten korkunç bir santim santim geriye doğru yönlendirir.

Gözlerimden yaşlar akar ve dirseklerimden sızan kanla birleşir, o beni duvardan aşağı kaydırır ve iri cüssesiyle beni yerine sabitler. Parmaklarını saçlarıma geçirir ve başımı geriye doğru çeker, beni omuzlarımin üzerinden bakmaya zorlar

ve onun somurtkan yüzüne bakmaya zorlar.

Keskin hatlarla çevrili kahverengi gözler ve koyu kahverengi saçlar görüş alanımı doldurur.

Hiçbir şey söylemez, ama göğsünden bir titreşim gelir. Korkum, zihnimin kenarlarında dolanmaya başlar, hala aktiftir, ama düşüncelerimi kontrol edemez. Ellerinin yarattığı aynı kaşıntılı sıcaklık, derimin altına gömülür ve daha derine iner, organlarımin etkiler, ta ki ben rahatlamayı arzulayana kadar.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır.
Gözlerine ulaşmaz.

Okumaya devam et [Taken by the Tanker \(The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1\)](#).

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/taken-by-the-tanker/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları indirimle yaklaşık olarak aynıdır, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

GÖLGELER VE IŞINLAR (ÖN İZLEME)

Jennifer

Sert, gölgeli parmaklar boğazımı sarar ve saçlarıma dolanır, bakışlarımı aynaya çevirir. İki çift ürkütücü gözün bana bakışını dehşetle izlerim, gözlerinden tehdit ve şehvet yayılır.

Omuzları o kadar geniş ki, başımın üstündeki ışıkları engelliyorlar.

Parlak mor gözler benim seviyeme iner, yanımdaki yaratık eğilerek yüzünün yanını benimkine bastırır. Yansımalarımıza bakarken, sırtışı genişler ve benim bakışlarımla karşılaşmadan önce kedi kulaklarına bakar.

"Şu haline bak, küçük kedicik. Minik ve zayıf. Korkmuş ve savunmasız. Narin. Seni parçalamaktan zevk alacağız. Seni sikmekten. Seni bağlamaktan."

Derin gürültüsü, zihnimde korku ve kafa karışıklığı dolaşsa da, içimde bir cehennem ateşi yakıyor. Göğsünden gelen gürültülü ses, barda duyduğum daha derin, daha sert hırıltıdan çok farklı geliyor, ama duyularım onu şeker gibi yutuyor ve damarlarımdan hemen bir şeker akışı başlıyor. Bundan nefret ediyorum.

Vücudum daha fazlasını istiyor.

Yüzümü ve saçımı sıkıca tutarken inliyorum.

Tek vücut gibi hareket ederek beni lavabodan çekip dizlerimin üzerine çöktürüyorlar. Direniyorum, ama yüzümü, saçımı ve bileklerimi sıkıca tutan onların gücüyle benim gücüm boy ölçüşemez. Mor gözlü erkek hayalet gibi ayağıyla bacaklarımı ayırırken kirli fayanslar dizlerimi morartıyor.

"Pis küçük omega dizlerinin üzerinde iyi görünüyor, değil mi kardeşim?" diyor saçımdan başımı sallarken.

"O omega değil. Henüz değil."

Kırmızı gözlü canavarın acımasız ses tonu içimi burkuyor.

"Bunu düzeltebiliriz," diyor ilk yaratık, yüzümü bırakıp önüme geçerek bir ayağını dizlerimin arasına koyuyor ve sağ bacağıma daha da yana itiyor.

Diğer canavar bileklerimi ayırınca omuzlarımdaki baskı azalır, ama rahatlama kısa sürer. Kollarımı başımın üzerine çeker ve bir eliyle bileklerimi tekrar yakalar, ayağını da dizlerimin arasına kaydırır, neredeyse kardeşinin duruşunun aynısı.

Bana tepeden bakıyorlar, neon gözlerinden şehvet parıldıyor. Mor gözler beni ateşle doldururken, ürkütücü kırmızı irisler ruhumu dehşetle dolduruyor. Omuz omuza durarak sırtıyorlar ve bacaklarının arasından çıkıntı yapan devasa sapları kavıyorlar.

Hayır. Bu olamaz.

Kirli banyo zeminden yükselen soğuk, ıslak labiyama yapışan külotumu daha da belirgin hale getiriyor. Düşünemeyecek kadar korkmuşum, gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi sıkarak mücadele ediyor ve ağlıyorum.

Aklımı kaçırıyorum. Bu sadece bir halüsinasyon. Bana uyuşturucu falan vermişler. Kalkıp tuvaletten çıkacağım. Hemen şimdi.

Kırmızı gözlü canavar kıkırdıyor ve kollarımı daha yukarı çekerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorluyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve mor gözlü canavardan bir inilti koparıyor. Kafamı o kadar geriye çekiyor ki çenem neredeyse tavana bakıyor.

"Uslu bir fahişe ol ve ağzını aç."

Shadows and Shafts (The Knottiverse: Halloween Monsters Book 1)
okumaya devam et.

Güçlü nehir gibi perakendeci tarafından YASAKLANDI. Serinin ilk kitabını web sitemden SADECE 99 SENT'E satın alın!

<https://vtbonds.com/product/shadows-and-shafts-the-knottiverse-halloween/>

RED'İ KURTARMAK (ÖN İZLEME)

Blaide

"O bir omega. Onun gibi yeterince var. Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Bir tane daha fark etmez."

Kırmızı bir sis Blaide'in görüşünü kaplamaya çalıştı, ama o bunu uzaklaştırdı. Sakin. Soğukkanlı.

Küçük Red'i kurtarmak için kafasının açık olması gerekiyordu. Bu pislikler tüm alfalara kötü bir ün kazandırmıştı. Onlarda onur yoktu. Blaide, onlara hak ettikleri acıyı ve aşağılanmayı yaşatmaktan zevk alacaktı.

"Onu koklamaya bile layık değilsiniz ve ben ikinci bir şans verme havasında değilim. Her birinizi yok etmeden önce onu bırakın."

Onlar alay ettiler. Blaide iç geçirdi ve omuzlarını silkti. Uzun zamandır düzgün bir kavgaya yapmamıştı. Bir kısmı bu kavgayı dört gözle beklerken, diğer kısmı ise minik dişi için ne kadar korkunç bir durum olduğunu fark ediyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Sarışın, bu soruya alınarak kaşlarını çatı. Blaide kendini ileriye attı.

[Rescuing Red \(Bilim Kurgu Masal Füzyonları Kitap 1\)](#) okumaya devam edin.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuing-red/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.

Şeytan, cadı kurbanını evcil kurt adamıyla paylaşırsa ne olur diye hiç merak ettiniz mi? Bir sürü lezzetli pislik olur, işte bu olur. [*The Last Sacrifice \(Depraved Monsters and Decadent Myths Book 1\)*](#) kitabını TÜM PERAKENDECİLERDE ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Çağdaş BDSM'ye dalmaya ne dersiniz? [*Sneaking In: Skylar's Story Part 1 \(Deviant Doms Book 1\)*](#) ile ateşli ve yoğun bir deneyim yaşayın. Bu karanlık kısa öykü, dubcon, zorla giriş ve bolca müstehcen konuşma içeriyor.

Kaçak bir melek omega, onu kovalayan bir şerif elf ve intikam ile küçük meleği korumak arasında kalan bir motorcu iblisin yer aldığı tatil temalı erotik bir hikaye mi? Yılın hangi zamanı olursa olsun, bu epik neden seçmelisin omegaverse romantizmini kaçırmak istemezsiniz. [*Knotting the Christmas Angel \(The Knottiverse: Holiday Alphas Book 1\)*](#) kitabını hemen okuyun!

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

Haber Bültenim:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber/>

Web sitem:

<https://vtbonds.com/>

Beni takip edin:

bookbub.com/vtbonds

goodreads.com/vtbonds

facebook.com/vtbonds

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Çalınan Yeminler](#)

[\(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitleri](#)

[Bilinmeyen Omega \(Önizleme\)](#)

[Kurtarıldı ve Mahvoldu](#)

[\(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Tanker Tarafından Ele Geçirilen Su](#)

[Dünyasının Alfası \(Önizleme\)](#)

[Gölgeler ve Şaftlar \(Önizleme\)](#)

[Red'i Kurtarmak \(Önizleme\)](#)

[V.T. Bonds'u takip edin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

